

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HONEY AND ICE TRILOGY BOOK 3

A CROWN of PETALS *and* ICE

SHANNON MAYER
KELLY ST CLARE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YAPRAKLAR VE BUZDAN BİR TAÇ

OceanofPDF.com

BAL VE BUZ SERİSİ, 3. KİTAP

OceanofPDF.com

SHANNON MAYER KELLY
ST CLARE

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Teşekkür Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Sıradaki!

Kelly St Clare

Shannon Mayer Yazar

Hakkında

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © Shannon Mayer, Kelly St. Clare 2021

Yapraklar ve Buzdan Bir Taç, Bal ve Buz Serisi, 3. Kitap Tüm

hakları saklıdır

HiJinks Ink Yayıncılık

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, hem telif hakkı sahibinin hem de yukarıdaki yayıncıların önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir veri tabanında veya erişim sisteminde saklanamaz veya tanıtılamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi veya başka bir şekilde) iletilemez.

Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

MB Mayer, Shannon tarafından

orijinal çizimler

St. Clare, Kelly

✿ Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi, editörlerimize, ilk okuyucularımıza, beta okuyucularımıza ve Kallik, Cinth ve Faolan'ı ve bu dünyadaki tüm karakterleri dünyamıza getirmemize yardımcı olan yorumcular. Siz olmasaydınız bunu başaramazdık.

OceanofPDF.com

I yüksek arkalıklı sandalyeye sanki her gün oturuyormuşum gibi oturmaya çalıştım. Sanki etrafımda sürekli stüdyo ışıkları varmış gibi. Sanki en az iki kamera farklı açılardan yüzüme yakınlaştırılmış gibi normal bir olaydı. Sanki Seelie şatosunun kral dairesinde uyumak ve var olmak sıradan bir şeymiş gibi.

İnsan mülakatçı, canlı ve tuhaf bir şekilde yüzleşmeci bir kadın, gözlerimin içine baktı. "İnsan nüfusu son olaylardan dolayı anlaşılabilir bir şekilde endişeli ve kaygılı, Kraliçe Kallik. Devam eden güvenliğimiz konusunda bize ne gibi güvenceler verebilirsiniz?"

İşte insanlara anlatamadığım özet. İki hafta önce, fae devi Rubezahl, onu göndermek için hayatını feda eden Unseelie Kraliçesi Elisavanna tarafından Tepe Altı'na fırlatıldı, ancak bu diyarı terk etmeden önce, serseri ordusunu Unimak'a saldı ve fae mahkemelerine giderken insan olsun olmasın yoluna çıkan her şeyi yok etti. İnsanların sayıca bizden elli kat fazla olduğu ve bir dizi toplu katliam silahına sahip olduğu göz önüne alındığında, bu ikincil hasar çok büyük bir sorundu.

"Söz konusu fae'nin icabına bakıldı," diye cevap verdim, içimi ürperten bir deja-vu hissiyle. "Sonrasını kontrol altına almak için çalışıyoruz ve şu ana kadar çabalarımız başarılı oldu."

Ayıklanıp Seelie sarayının yönetimine geçtiğimden beri bu benim ilk insan röportajımdı ama CTN ya da CMM ya da bu gazeteci hangi kurumdan geliyorsa, cevaplar için peşime düşen ilk insanlar ya da fae'ler değildi. Babamın eski danışmanları bana en iyi cevabı vermem için koçluk yapmıştı,

ve bu kadını görüşmek için en iyisi olarak önerdi. Artık kelimeleri uykumda bile söyleyebiliyordum.

İnsan öne doğru eğildi ve kalın gözlüklerinin üzerinden soğuk bir bakışla beni kıstırdı. "Yani bu fae varlığının, bu *devin* geri dönüp çocuklarımıza zarar vermesine imkan yok mu?"

Bir omzumu kaldırdım. "Bildiğim kadarıyla hayır. Sanırım bunu göz ardı etmemeliyiz. O yaşlı ve güçlü biri." Ve yüzyıllar süren yaşamı boyunca herkesin ona verdiğiinden çok daha becerikli. Mahkemeleri fethetmek için özel çayını kullanarak yüzlerce dışlanmış fae'nin beynini yıkamıştı.

Solumda bir sıra halinde duran Seelie danışmanlarımdan duyulabilir bir hava girişi oldu. Ne dedin? Doğru, yanlış kelimeler.

"Alaska Üçgeni'nde bilinen bir fae nüfusu var," dedi ardından. "Son yıllarda, bölgedeki insan ölümleri ve kaybolma oranları korkunç seviyelere fırladı. Bunun arkasında da sizin türünüz mü var?"

Başımı eğdim, bakışlarını tuttum. "Ne ima ediyorsun?"

Röportajı yapan kişi iki kez göz kırptı, sonra kameralardan birine döndü ve gülümsemesini sonuna kadar açtı. "Ben CNN'den Emily, az önce yeni Kraliçe Kallik ile yakın ve kişisel bir görüşme gerçekleştirdik. Sırada, çocuklarımıza Fae güvenliği konusunu nasıl açacağımız var. Ayrıca, belirsiz zamanlarda, insan ırkı kimliğimizi dış türlerin ihlalinin nasıl koruyacak? Kültürel özerkliği korumakla ilgili bu geceki özel bölümümüzü kaçırmayın."

Diğer kameraların varlığını hatırlamadan önce kaşlarım neredeyse havaya kalkıyordu.

Sadece . . . vay canına.

Kameralar kapandı, hemen ardından da ışıklar. Gazeteci ellerini bana uzattı, geniş gülümsemesi hâlâ yerindeydi. "Teşekkür ederim, Kallik."

Eline baktım, sonra bakışlarımı yüzüne çevirdim, küçük bir parçam onun Unimak'ta genellikle maruz kaldığımız selfie meraklısı turistlerden biri olmamasını takdir etti. Geri kalan yanımda ise insanların kendilerini korumaları gereken bir istila olduğumuz varsayımından rahatsız oldu. "Kraliçe Kallik, aslında."

Gülümsemesi sıcak bir tepsideki buz gibi kayıp gitti.

Ayağa kalktım ve balkona doğru döndüm, danışmanlarımı kadını dışarı çıkarmaları için bıraktım ve pelerininin ağır zincirini boynumdan çözdüm. Kumaşı topladım ve en yakın mobilyanın -yatakla sandalye karışımı bir parça- üzerine attım. Omuzlarımı yuvarlayarak

dikkatimi bileklerime sürtünen altın eldivenlere verdim. Onlar da pelerinin üstüne düştü.

"Majesteleri-" adını unuttuğum bir danışman eğilerek selam verdi, "- son yorumunuzun insan nüfusu tarafından yanlış anlaşılması muhtemeldir. Hareket tarzımıza ve insanların sorularına en iyi nasıl cevap verebileceğimize karar vermek için gecikmeden toplanmalıyız."

Korkuluklara yaslanarak pencerenin altındaki nehri bölen manzarayı seyrettim. Bir tarafta Seelie. Diğer tarafta Unseelie. Tıpkı benim gibi. "Sence beni bir şekilde yanlış anlayacaklar ve Rubezahl'ın çocuklarına zarar vermek için geri dönmeyeceğini mi sanacaklar?"

"Hayır, Kraliçe Kallik. Size kesinlikle inanacaklarını düşünüyoruz." Bir nefes verdim. "Peki, sorun nedir?"

Ayaklarını sürüyerek yürümesi de en az tereddütleri kadar rahatsız ediciydi. "İnsanlarla aramızdaki ilişkiler zayıf. Bunu uzun uzun tartıştık."

Doğru. Sadece yalan söylemenin kime ne faydası olduğunu anlamadım. Rubezahl kesinlikle mahkemelerden intikam almak istiyordu, ama büyücü olmayan komşularımıza da, onu uzun zaman önce Üçgen'e atan fae'lere duyduğu kadar nefret besliyordu. Sahte güvenceler onları ya da bizi nasıl koruyacaktı? En azından tehlikenin pusuda olduğunun farkında olmaları gerekiyordu.

Özetle, politikada berbat biriydim. Ya da belki de hiç umurumda değildi. "Yarın birkaç arama yapacağım."

Ne olursa olsun bunu yapmayı planlamıştım. Danışmanlarım bana geçmem gereken bir liste vermişti. Çeşitli insan liderleri ve henüz insanlara 'açılmamış' diğer ırkların liderleri - kurtadamlar, vampirler, cadılar ve iblisler. Bir de diğer fae mahkemeleri vardı.

Herkes yeni kraliçeden bir parça istiyordu. Karma kraliçe. Manipüle etmeyi umdukları kraliçe.

Danışman oyalandı ve ona bakmadığım halde zihnimde ağzının bir balığinki gibi açılıp kapandığı görüntüsü canlandı.

"Şimdi beni yalnız bırakın," diye duyurdum. "Herkes. Odayı boşaltın. Bu akşam bir daha rahatsız edilmek istemiyorum."

Kraliçe olmanın avantajları, insanlar tereddüt etmeden önemsiz istekleri dinlediler. Bir dakika içinde, mutlu bir şekilde yalnızdım.

Tam zamanında.

Güneş doğudaki Unseelie sıradağlarının üzerinde kayboluyordu. Batı sıradağlarında, şu anda içinde yaşadığım şatoya benzeyen bir başka şato daha vardı,

Unseelie tarafındaki dağın yamacının ortasından dramatik bir şekilde çıkıntı yapıyordu.

Yarı yolda benimkine çok benzeyen bir balkon vardı.

Sönmekte olan ışıktaki, gözlerim bir figürün karanlık şeklini seçebilecek kadar iyiydi - bir adam. Onu tanımak için dürbüne ihtiyacım yoktu.

Faolan'la mahkeme meselelerini konuşmak için buluşmadığımız günlerde, burada vakit geçirmeye karar vermiştik. Bir kolumu kaldırdım ve bir süre sonra Lan da cevap olarak onunkini kaldırdı.

Kalbim sıkışıyordu ama bu gerekli bir hamleydi. Kahin beni *tüm* Fae'lerin kraliçesi ilan etmiş olabilirdi ama gerçekler o kadar kabullenici ya da basit değildi. Saraylarımız yüzyıllar boyunca fiziksel olarak yakın ama *tamamen* ayrı, paralel olarak çalışmıştı. Toplumlarımız giyim kuşamdan görgü kurallarına ve mahkeme içi kurallara kadar farklıydı. Onları bir gecede birleştirmek gülünç olurdu.

Bu yüzden, Elisavanna'nın ölümünün ardından Lan'ı Unseelie sarayının naibi olarak seçtim. Bu rolü istememişti ama tanıdığım ve güvendiğim tek Unseelie oydu. Diğer tek seçenek karanlık şatoda ikamet etmemdi ve bu da Adair ve Josef Amca'yı Seelie sarayında iş çevirmeleri için bırakmamı gerektirecekti. Bu herkes için felaketle sonuçlanacak bir hamle olurdu. Bunu görmek için Kahin olmama gerek yoktu.

Liderlik pozisyonumu Lan'ın onunkini istediğinden daha fazla istemiyordum, buna hiç şüphe yoktu.

Ama ne olursa olsun elimden geleni yapacaktım. Kendimin bir yönetici için en iyi seçenek olduğuna inandığım için değil, Kahin bana kelimenin tam anlamıyla başarıya giden tek yolun bulunduğum yerde olduğunu söylediği için.

Tanrım, ne karmaşa.

Elimi indirdim ve olduğum yerde kalıp figürü izledim. O da aynısını yaptı. Işık kaybolana kadar sık sık kendi balkonlarımızda dururduk.

Kral Aleksandr ve Kraliçe Elisavanna yıllar boyunca bunu mu yapmışlardı? Açık alanda birlikte olmayı özlemişler miydi?

Özlerini birleştirmeye ve beni bir insanın rahmine yerleştirmeye karar verdiklerinde birbirlerine aşık mıydılar?

Artık ikisi de ölmüştü, bu yüzden gerçeği asla öğrenemeyecektim.

Güneş kayboldu ve Lan kalmış olsa da, artık fae gözlerim bile onu bulamıyordu.

"Her zaman böyle olmayacak," diye fısıldadım. Lanet olsun, Lan'la birbirimize karşı hissettiklerimizi saklamaya gerek duymadığımız, dokunabildiğimiz, gülümseyebildiğimiz ve sadece *olabildiğimiz* Underhill'deki o inanılmaz günler çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

Arkamdan gelen mutlu bir iç çekiş beni yerimden sıçrattı. "Cidden en tatlısı," dedi Cinth.

Arkama bakarak kaşlarımı çattım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Her gece alacakaranlıkta birbirinize el sallamak için buraya geliyorsunuz. Evet, değerlendirmemin arkasındayım. Kesinlikle çok sevimli."

Arkadaşıma baktım -ve neredeyse aynı dikkatle, yanında akıllıca getirdiği bir tepsi dolusu unlu mamulü inceledim. "Hiç hoş hissettirmiyor, bunu söyleyebilirim."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Biliyorum, Alli. Ama siz gerçek bir anlaşmanız ve bu çoğu kişinin bulabileceğinden daha fazlası. Bu da aynısını kendim için istememe neden oluyor."

Dudaklarımdan bir kıkırdama çıktı. "Bunca zaman sonra tek bir adamda karar kılmak mı istiyorsun? Jackson ne zamandır seni ikna etmeye çalışıyor?"

"Belki on yıl. Sadece ... birinin arkasını kolladığını ya da ne olursa olsun senin yanında olduğunu bilmek güzel." Başını iki yana salladı. "İkinizi birlikte görmeden önce bunun mümkün olduğuna inanmıyordum."

Bu arkadaşım için küçük bir itiraf değildi. Erkekleri tavlama hiç zorlanmamıştı -aslında, geçit törenine gelen çocuklar gibi ona akın ediyorlardı, ama Jackson'la olan bir dargın bir barışık rutini dışında, ilişkilerini çok ciddiye aldığını hiç görmemiştim. "Seni anlıyorum. Lan'a karşı hissettiğim de bu." İstediyimi hiç bilmediğim bir güvenlik.

Koşulsuz sevgi.

İniş çıkışlarımız olmadı demiyorum, ama karşı kale durumu dışında umarım hepsi geride kalmıştır.

Tehlikeye benzeyen bir şeye uzandım - adını, amaçlanandan çok daha fazlasını yemenize neden olmasından alan bir hamur işi lezzeti.

Cinth elimi tokatladı. "Kötü."

Bir kahkaha beni terk etti. "Az önce tüm fae'lerin kraliçesini mi tokatladın?"

Homurdandı. "Eskiden seni yıkardım. Yani evet, yıkardım. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Son birkaç hafta içinde sorun *yaşamadığım* tek şey buydu. "Neyi yanlış yapıyorum? Bunun için de gözlerimi kapatmam mı gerekiyor?"

Cinth bana her zaman en son icatlarını getirirdi, genellikle alışılmadık isteklerde bulunurdu.

Seelie baş aşçısı Rubezahl'ın tecrit edilmesi gereken serseri casuslarından biri olarak yakalandıktan sonra işi arkadaşşıma vermiştim. Bruadar yaptığında şikâyet edenler derhal çenelerini kapattı; bu, fae'lerin yıllardır Unimak'ta görmediği bir lezzetti.

"Mümkün olduğunca çok duyuyu harekete geçirmek istiyorum," diye mırıldandı. Bir elinde tepsi, diğer elini kaldırdı ve parmaklarını oynattı. Onun emriyle güzel bir turkuaz sihir dans etti ve pudra şekeri gibi tehlikelerin üzerine düşen sis benzeri bir yağmura dönüştü. "*Şimdi*," diye sustu.

Sihirle kaplanmış bir tehlikeyi dikkatle seçip bir ısırık alırken neredeyse saygılıydım. Sihir içime işledi, yumuşak, sıcak bir dalga önce yüzümü rahatlatı, sonra omuzlarımdaki ve sırtımdaki gerginliği hafifletti. Gevşeklik, fırtına sonrası serin bir esinti gibi ardından gelen lezzetli, cevizli tatlılığın yolunu açtı. Nefes verdim, yavaşça dağılırken tadın ve hissin tadını çıkardım.

"Bunu nasıl yaptın?" Sonra mırıldandım.

Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. "Harika, değil mi?"

Süreci hakkında soru sormamam gerektiğini bilmeliydim. Benimleyken bile yemek sırlarını asla açıklamazdı. "Lezzetli, onu tanımlamak için yeterince iyi bir kelime değil. Bu başka bir dünyaydı."

Tepsiye bakıp gülümsedi ve Lugh, arkadaşımın hayatıma getirdiği normallik için hiç bu kadar minnettar hissetmediğimi biliyordu. "İnsan mülakatı nasıl geçti?"

"Her şeyi berbat ettim."

Cinth sırtıttı. "Bu da danışmanlarınızın neden bu kadar telaşlı olduğunu açıklıyor." Dudaklarım seğirdi. "Onları meşgul tutuyor."

Yine de yarın beni kışkımdan ısıracağı kesin. Ve ertesi gün. Ve ondan sonraki gün.

"Çok yorgunsun," dedi. "Ben senin... her zamankinden daha iyi saçlarından kurtulacağım. Yarın görüşür müyüz?"

"Kulağa hoş geliyor." O odadan çıkarken el salladım, sadece muhtemelen süslü bir adı olan küçük, yuvarlak bir masanın üzerine başka bir tehlikeyi dikkatlice yerleştirmek için durdum.

Yatağa. Nihayet.

Bu asillerin hakkını vermek lazım; bütün gün konuşmak, davranmak ve belli bir şekilde görünmek eğitimin hiç olmadığı kadar yorucuydu. Altın madalyayı ben aldım.

Başımdaki halkayı çıkarıp başka bir masanın üzerine koyduktan sonra, bu kez üçgen bir masanın üzerine koyduktan sonra, bir Seelie kraliçesinin giymesi beklenen parlak, yüksek kaliteli kumaş katmanlarını döktüm. Elbiseleri reddetmiştim, bu yüzden bana arkası önünden daha uzun olan ve belden sıkıca bağlanan yakalı tunikler tasarlamışlardı, bu da yakaları balonlaştırarak elbise benzeri bir görünüm veriyordu. Her neyse. Eğer içinde savaşırsam, mutlu olurum.

Yarım yamalak bir kapı sesi duyuldu ve ben de gecikmeden "Hayır, teşekkür ederim" diye seslendim.

Zavallı hizmetçiler. Sadece sabahları yardımlarını kabul ediyordum. Yeterince iyilerdi, ama meclis üyelerime rapor vermekten geri kalmayacaklardı.

Sade beyaz bir gecelik giyerek yastığımın altına bir hançer sıkıştırdım ve Unseelie kraliçesinin, nam-ı diğer Sevgili Anne'nin bana verdiği kılıçlardan birini yatağın boş olan yarısına yerleştirdim. Diğerini de komodinin üzerine koydum. Sonra ilk tehlikemin geri kalanını ağzıma tıktırarak yatağa yerleştim ve etkilerin beni şimdiye kadar uyuduğum en yumuşak yatağa gömülmesine izin verdim.

Gözlerim dalgalanarak kapandı.

Bedenim ısındı ve ağırlaştı. Ve biri yüzüme üfledi.

Farkındalığımı geri kazanarak oturdum, hançer çoktan elimdeydi. Ve kendimi bir ruhun gövdesinde göz kırparken buldum. "Ah... bunun için üzgünüm." Tekrar dümdüz uzandım ve rehberime baktım. "Geri döndün!"

Gülümsedi ve ben de bir aşinalık hissettim. Bazı şeyler insanlar arasında güçlü bağlar kurar ve bu ruh bir zamanlar Rubezahl'ı yenmek ve diyarlar arasındaki bağlantıyı korumak için benim yolumda yürümüş ve başarısız olmuştu. Her gün yapmayı beklediğim bir şey.

"Selamlar, Tüm Fae'lerin Kraliçesi," dedi kadın, sesi hafifçe yankılanarak.

Yüzümü buruşturdum. "Sadece Kallik yeter."

"Yine de Tüm Fae'lerin Kraliçesi sensin."

"Olmak istediğim şey bu değil," diye itiraf ettim karanlıkta.

Başını salladı ve yatağın kenarına tünemek için süzüldü.

Bana bakmaya devam edince bir omzumu kaldırdım. "Buna alışacağım. Dürüst olmak gerekirse, zaten ne yapmak istediğimi gerçekten bilmiyordum. Bu her şeyden daha iyi. En azından artık arkamı kollamak zorunda değilim." Aynı şekilde.

Aptal değildim. Hâlâ bir sürü düşmanım olduğunu biliyordum.

"Underhill'e ulaştınız. Buna sevindim. Ve Underhill'in sözcüsü kanlı fae'nin sınavını geçtin."

Devon, Underhill'in sesi miydi? Gerçekten mi? "Sanırım öyle. Beni çok uzağa götürmedi."

"Senden öncekilerden daha uzağa." Sözlerinde hüznü vardı ve eğer ona sarılabilsedim, şimdi sarılıyor olurdu. Hiçbir şekilde sarılmayı seven biri değildim. Sadece onda *tanıdığım* bir şey vardı.

Onun yerine yanağımı kaşıdım. "Sanırım. Rubezahl şimdilik gitti. Her şey eskisinden daha iyi."

Ruh başını salladı. *"Dev sadece zamanını bekliyor, Tüm Fae'lerin Kraliçesi. Çünkü saygıdeğer Underhill'e erişimini kaybetmenin bedelini biliyor."*

Ha?

"Gerçi bunların hepsi uydurmaydı. Underhill'den uzakta olmak deliliğe neden olmaz. Ruby bunu herkesin paniğe kapılmasını sağlamak ve insanları kendi tarafına çekmek için uydurdu. Bu-

Yüz ifadesi değişmedi.

Bir nefes üfledim. "Söyle bana. Fiyatı ne kadar? Yoksa beni yine asılı mı bırakacaksın?"

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. *"Bugün seni göreceğim son gün, bundan sonra seçeceğin yol ne olursa olsun. Ben hiçbirinde değilim. Bildiğim ve paylaşabileceğim şeyler bunlar."*

Dudaklarımı yalayarak tekrar doğruldum. Bu daha önce görülmemiş bir şeydi. En azından kanamadan ve biraz yumruk yemeden hiçbir cevap alamazdım.

"Underhill'den yoksun bir fae gerçekten de zayıf bir fae'dir," dedi. "Aylar, yıllar, on yıllar geçtikçe daha da zayıflar, ta ki büyüler sadece bir anı olana kadar. Çünkü Underhill onun enerjisi ve özüyle olan bağlantımızı yeniler. Bu onun gücüdür. Ve Rubezahl bunu iyi biliyor. Dünya'daki Fae'ler, yakında bedelini ödemeye başlayacakları kadar uzun süre Underhill'den koparıldılar. Yakında bu daha karanlık, daha uğursuz güç için bir dayanak noktası haline gelecekler."

Karanlık ve uğursuz Rubezahl'ı özetliyordu. Ağzım kurudu. "Eğer bu daha fazla devam ederse, buradaki fae'ler büyülerini kaybedecekler mi?" Gözlerimi kapattım. "Bizi dışarıda bekleyecek."

"İkiniz de nihai buluşma yerinizi seçme hakkına sahipsiniz."

Bunu deşifre etmek daha zordu. Bir süre onu inceledim. "Underhill'e gidebilirim. Demek istediğin bu. Ama bana Rubezahl'ın

buraya geri dönebilir miyiz?"

Ruh başını eğdi.

Yorganı ittim ve odada volta attım. Geri dönebilirdi. Kahretsin. Kahin'in uğursuz açıklamasından sonra durumun böyle olduğunu düşünmüştüm. *Sorun kilitli olması değil. Sorun Underhill'in açması gerektiği yoksa buradaki fae büyüünün öleceği. Sence Tepe Altı sonunda açıldığında ne olur, Dandelion?*

Aksi takdirde, yollardan bahsetmezdi. "Savaşı ona götürmem gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"*Bunu henüz göremedik.*" Elimi tutmak için hamle yaptı ama parmakları benimkilerin arasından geçti.

Midem sıkışmıştı. Diğer sorumu yuttum, onun yerine "Bu seni son görüşüm mü?" diye sordum. Neden?"

Bakışları benimkilerle buluştu. "*Çünkü bir rehberin yardım edebileceği noktayı geçtin. Senden önce hiç kimse bu kadar ileri gidemedi. Şimdi, başarını engellemeden sana yardım edebilecek hiç kimsenin bilmediği bir yol var.*"

Her şeyi görebilen ama zincirlerle bağlı olan Kahin gibi. "Ne olursa olsun, teşekkür ederim. Bizi kara kelpine yönlendirerek sığınakta bizi kurtardın. Sen olmasaydın burada olamazdım."

"*Sen burada benimle olmazdın,*" diye cevap verdi kadın. "*Bu yüzden, bir kız kardeşten ayrılmak bana acı verse de, başarısızlığımın senin gelecekteki başarına yol açmış olabileceğini bilerek daha rahat gidiyorum. Eğer yanlış yolu seçmemiş olsaydım hiç tanışmamış olacaktık.*"

Kıpırdamadan durdum, sonra ağır adımlarla onun yanındaki yatağa oturdum. "Abla?"

Sadece kendisinin duyabileceği bir şey dinliyormuş gibi başını eğdi, sonra konuşan kişiye başını salladı. "*Güle güle, Tüm Fae'lerin Kraliçesi. Zaferiniz içimi ısıtacak. Tıpkı türümüzü kurtarma umuduyla her şeyden vazgeçen ebeveynlerimizin kalplerini ısıtacağı gibi. Artık son umudumuz sensin, sevgilim.*"

Öne doğru eğildiğinde, kapalı kapımın arkasından bir ses yükseldi; çarpışan kılıçların çınlaması.

Kahretsin, bu hiç iyi değildi.

"*Güle güle, kardeşim.*" Dudaklarını yanağımın üzerinde gezdirdi ve çok uzakta olmayan bariz soruna rağmen kıpırdamadan oturdum, göğsüm inip kalkıyordu.

"Güle güle," diye mırıldandım.

Ruh rehberi -başka bir çağdan gelen kardeşim- solmaya başladı, ama kapımın ötesinden bağırışlar yükselince kendime geldim. "Bekle! Söyle bana.

Rubezahl ne zaman dönecek? Nasıl?" Bu kadarını bilseydim çok daha hazırlıklı olurum.

Kapalı kapıya bir bakış attı ve ben de aynısını yaptığımda, diğer taraftan garip bir kaliteyle çınlayan savaş sesleri bana yankılandı. "*Sevgilim, o çoktan döndü.*"

OceanofPDF.com

I Bir haftadan daha kısa bir süredir tüm fae'lerin kraliçesiydim ve şimdiden hükümdarlığıma meydan okunuyordu.

Harika.

Güneşlenme odasından koşarak çıktım, önce beyaz geceliğimi yırttım. arka duvardan derilerimi, tuniğimi ve hafif zırhımı aldım.

Yan odadan kafasını uzatan hizmetçiye, "Bres'i çağır," diye bağırdım. Ben yanından geçerken yolumdan çekildi. "Ona benimle savaş odasında buluşmasını söyle." Tamam, aslında oraya daha önce hiç gitmemiştim ama babamla Bres'in güvenlik konusunu görüşmek için düzenli olarak buluştukları yerd.

Bir ya da iki danışmanın, Seelie'yi bir kadın yönettiği için savaş odasının artık olmayacağını mırıldandığını duymuş olabilirim. Götler. Gerekirse zor yoldan öğreneceklerdi.

Hareket ederken kalın, deri, büyüyle dokunmuş zırhı yerine bağladım, sadece iki kılıcımı almak için durakladım. Silahlı ve zırhlı bir şekilde, metallerin çarpıştığı karşı taraftaki girişten hızla çıktım. Dövüşü başkalarına bırakmak canımı sıkıyordu ama şu anda sadece kendimi düşünemezdim.

Ben kalenin içinde hızla ilerlerken hizmetkârlar etrafa dağıldı. Çok fazla kat, çok fazla gereksiz oda vardı ve hepsinden olabildiğince hızlı geçmem gerekiyordu ki genelde arka taraftan çıkmadığım için bu hiç de kolay değildi.

"Josef'i savaş odasına götürün," diye bağırdım, ezilmemek için kendini yolumdan çeken bir danışmana. Amcama karşı büyük bir düşkünlüğüm olmasa da, benden daha uzun süredir buralardaydı. Benim bilmediğim bir şey biliyor olabilirdi. "Ve Unseelie sarayına saldırı altında olduğumuzu haber verin!" Omzumun üzerinden bağırdım.

"Öyle mi?" diye seslendi danışman zayıf bir sesle.

Belki alarmlar çalmıyordu ya da kalenin kapısında bir ordu yoktu ama Rubezahl'ı bunun onun tarzı olmadığını anlayacak kadar iyi tanıyordum. İlkbahar çözülmesinde buz gibi kaygan olurdu. Beni öldürmeleri için suikastçılar gönderdi.

Beklemediğimiz bir anda bize vururdu.

"Buraya nasıl bu kadar çabuk gelebildi?" Mırıldandım. Dev, diyarlar arası geçiş konusunda benim bilmediğim bir şey biliyordu.

Savaş odasının dışında kayarak durdum. Haritalar ve kitaplar etrafa saçılmıştı. Kafa büyüklüğündeki küreler odanın çevresini kaplamış, yerden tavana doğru dairesel hareketlerle süzülüyorlardı. Farklı sahnelerde titreşiyorlardı, hatta bazıları yüzleri bile gösteriyordu. Diyarı ve insanları gözetlemek için kullanıldıkları söylenmişti. Casus T.V.'nin Fae versiyonu, sadece daha etkili.

"Bana Rubezahl'ı göster." Havladım.

Kürelerden biri kanat çırparak yaklaştı, hızla döndü, içindeki sis bir sahneyi ortaya çıkarmak için temizlendi.

Arkadaşım ve akıl hocam olduğunu düşündüğüm dev ortaya çıktı, ancak görüntü ne yaptığını görebilmem için çok yakındı. Küreyi eğmeye çalıştım, böylece etrafını daha iyi görebiliyor, burnunu ve dişlerinin arasına sıkıştırdığı boruyu daha az seçebiliyordum.

Boşuna.

"Odaklanmıyor," dedi Bres arkamdan. "Nedenini bilmiyoruz ama neyin peşinde olduğunu göremiyoruz. Kürelerin hiçbirisi onun yüzünü ya da hareketlerini göstermiyor."

Kaşlarımı çatarak onu ittim. "Rubezahl Unimak'ta bir yerde. Adamları kalede. Kapımın dışında çelik sesleri duydum."

"Kalede mi?" Bres diğerleriyle bakışarak sordu. "Muhafızların hiçbirisi bir şey rapor etmedi."

Ama *duymuştum*.

Kaşlarım çatıldı. Belki de bunu kız kardeşim yapmıştı, bir tür uyarı daha. Savaş sesleri alışılmadık bir şekilde yankılanmış ve çınlamıştı. "Bu konuda yanılıyor olabilirim ama Rubuzahl çoktan Unimak'a ulaştı."

"Unseelie kraliçesinin onu öldürdüğünü sanıyordum." Bres büyük masanın etrafında dolaştı ve baş koltuğa oturdu. Kaşlarımı kaldırmak istememe rağmen kaldırmadım. Yerime oturmak tam bir meydan okumaydı.

"Hayır." Masaya yaslandım. "Kadının ölümü onu Underhill'e itti. Bir geçit açmak için her şeyini verdi." En azından Kahin'in söylediği buydu.

bana açıklamıştı. Yeterince güçlü büyüye sahip birinin ölümü dünyalar arasındaki dokuda bir yırtılmaya neden olabilirdi. O zaman bile, portal sadece gündönümü o gece diyarlar arasında özel bir zayıflığa neden olduğu için açılmıştı. Elisavanna bunu biliyordu ve bize biraz zaman kazandırmak için kullanmıştı. Ancak bu bize hiçbirimizin düşündüğü kadar zaman kazandırmamıştı.

Bir hafta. Bir hafta. Nasıl oldu da bu *kadar* çabuk geldi?

Bu savaşa hazır değildim, henüz değil.

"Peki nerede o?"

Tanıdık ses, omuriliğime inip çıkan sivri tırnaklar gibiydi. Dönüp ona bağlı olan kadına bakmaya zahmet etmedim. "Adair, seni ben çağırmadım. Ve zindanda çürümediğin için şanslısın, bu yüzden fikrimi değiştirip sana demirle dolu yeni bir daire vermeden önce gözümün önünden kaybolmanı öneririm."

"Gerçekten de Majesteleri, yüce halkımızın politikalarına ilişkin görüşlerimi sunarken hassas bir konuya parmak basmış olacağımı fark etmemiştim."

Onunla yüzleştüğimde derin bir reverans yapıyordu, başı öne eğikti. Yine de prensip olarak onu ezmek istiyordum. "Babamı tam olarak nasıl öldürdün?"

Nefes nefese kaldı. Başını öyle hızlı kaldırdı ki boynunu kırmaması mucizeydi. "Ben öyle bir şey yapmadım!"

Gözlerimi ona kilitledim, büyüümün beni doldurmasına izin verdim ve o da yavaşça göz temasını keserek omzumun üzerinde bir yer buldu.

"Yalanlarını başka bir zaman tartışırız," dedim usulca. Rubezahl şimdi gerçek yüzünü ortaya koymuş olsa da, şüphelerimin çoğu babamın öldürülmesi üzerine ona yönelmişti. *İkisi* de onun *ölümünden* kazançlı çıkmıştı, ikisi de taht istiyordu.

Ancak Adair'in iki fikirli olduğumu bilmesine gerek yoktu. Yine de beni zindana kapatmaya ve boğarak idam etmeye karar vermişti.

Bres boğazını temizledi. "Dev, sence neden burada? Eğer buradaysa tabii."

Allah kahretsin, o da bana inanmıyordu ve şimdi ruh kardeşimin uyarısından şüphe etmeye başlamıştım. Bunu öğrenmenin bir yolu olabilir. Gözlerimi kırptım ve küreyi kendime doğru çektim. "Bana ayın çocuklarını göster."

Bir görüntü canlandı ve bana Unimak Adası'nın en güney ucunda toplanmış bir lejyonu, arkalarında bir dizi tekneyi gösterdi. Kendi aralarında ayın çocukları olarak bilinen dışlanmış fae'lerle doluydular.

Bazılarını tanıyordum, çoğunu tanıımıyordum. Dağınık sakalların sayısına bakılırsa, vahşi fae'ler de onlara katılmıştı. Onlara kimin liderlik ettiği konusunda hiçbir yanılsamam yoktu. Rubezahl dönmüştü.

Bres'e baktım, ağzının açık kalmasından acımasız bir zevk alıyordum. "Şimdi bana inanıyor musun?"

"Ordunuzu harekete geçirmeniz gerekiyor, General!" Adair havladı.

Ona doğru döndüm. "Aptal. Hayatını mızızlanarak ve gülümseyerek geçirmiş birinin bununla başa çıkabilecek deneyime sahip olduğunu mu sanıyorsun? Çık dışarı. Şimdi!" Sözlerimin arkasına biraz büyümlü bir güç koydum ve beyaz şimşek odada dans ederek Adair'in kışına çarptı. Adair çılgılık atıp fırladı ve bir elinde yarısı dolu bir şarap kadehi, diğerinde ise neredeyse boş bir şarap şişesiyle odaya giren Josef'i neredeyse deviriyordu.

"Yeğenim, senin için ne yapabilirim?" diye sordu sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi.

Küreyi işaret ettim. "Misafirlerimiz var. Bres'le birlikte gidip burada ne yaptıklarını öğrenmeni istiyorum. Elçi olarak. Şimdilik iyi davranıyoruz. Onlara karşı temkinli olduğumuzu düşünsünler."

Bres homurdandı. "Sen bir aptalsın. Kıyılarınızda bir ordu var ve onlarla tartışmak mı istiyorsunuz?"

Yüz hatlarımı elimden geldiğince düzelttim. "Bir dakika önce *burada* olduklarına bile inanmıyordun. Bunu dünyamızı insanlar için bir hedef olarak göstermeyecek bir şekilde yapmamızı önerebilir miyim?"

Bres'in yüzü gerildi ama bana hafifçe başını salladı. "Elbette."

Daha iyi görebilmek için küreyi döndürdüm. Ordu güney sınırına doğru koşmuyordu ve silah da yerleştirmiyorlardı. Bir kamp kuruyorlardı.

Saf değildim. Savaşmak için geleceklerdi, ama bunu müzakere etme ve Fae hayatlarını kurtarma olasılığı varsa, o zaman bunu yapardım.

Ellerimi arkamda birleştirdim. "İkiniz haberci olarak gideceksiniz. Başka bir şey değil. Dikkatli olun ama çok fazla tehlikede olmamalısınız. Rubezahl medeni görünmeyi sever. Sadece çayını içmeyin ve çok yaklaşmayın.

Bu Bres'i daha da kızdırmış gibi görünüyordu ama onun ne düşündüğünü umursamanın ötesindeydim. Yıllarca benim akıl hocam olmuştu ama Adair'in babamı öldürdüğüme dair asılsız suçlamalarını desteklediğinde saygımı kaybetmişti. "Eğer yeterince yüksek rütbeli haberciler göndermezsem Rubezahl gücenecek. Şimdilik sessiz olmasını istiyorum. Ben burada bekleyip kürelere göz kulak olacağım. Ek yardıma ihtiyacınız olursa, sizi temin ederim ki gönderilecektir."

Josef omuz silkti. "Bana uyar. Gezinti için iyi bir gün, değil mi dostum?" Bres'in omzuna bir tokat atmaya çalıştı, iskaladı ve tökezledi.

Bir inilti tuttum.

"Benimle ahırda buluş," diye Josefe çıkıştı Bres, sesi sertti ve boynundaki zonklayan damar bir gösterge ise öfkesinin kırılma noktasına çok yakın olduğu belliydi. Josef gider gitmez eski antrenörüm üzerime yürüdü. "Ne oyunu oynuyorsun sen?"

"Josef'in konumu Rubezahl'ı gücendirmeyecek kadar yüksek ama onu kaybedersek çok şey kaybetmeyeceğimiz kadar da düşük." Büyük strateji masasının üzerindeki birkaç kâğıdı karıştırdım, gerçekten bakmak istediğimden değil, rahat görünmek istediğimden. "Dışarıda başka hangi müttefiklerimizin olabileceğini görmek için birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Müttefikler mi? Diğer Fae mahkemelerini mi kastediyorsun? İrlanda ve Louisiana bir asırdan fazla bir süredir birbirleriyle konuşmadılar ve-"

"Git ve devle konuş. Ona verebileceğin bir mektup yazacağım."

Bres kıpırdamayınca, masanın başında biraz önce işgal ettiği koltuğa oturdum. "Dağılabilirsiniz."

Keskin bir selam verdi, topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

En azından bu raundu kazanmıştım. Elime boş bir kâğıt, tüy kalem ve bir kavanoz mürekkep aldım. Kalem parşömenin üzerine tutarak durakladım, tam olarak ne söyleyeceğimden emin değildim. Kapının çalınmasıyla başımı kaldırdım.

Tanımadığım bir hizmetçi yeni ütülenmiş kıyafetleriyle orada duruyordu.

"Evet?"

"Majesteleri, bir haberci geldi-" sertçe yutkundu, "- Rubezahl, vahşi fae kralı."

Vahşi Fae'lerin *kralı*, ha.

Belki de Bres ve Josef'in gitmesine gerek yoktu. "Taht odasını boşaltın ve onları orada bekletin. Bres'i de benim için toplayın." Durakladım. "Cinth, Rowan ve Bracken'ı da. Bu üçü gölgelerde duracak."

Etrafımdaki insanların çoğuna güvenmiyordum. Hyacinth belliydi. Rowan ve Bracken ...şey, daha önce bana sırt çevirmişlerdi ama onlarla eğitim almıştım. Onları çoğu insandan daha iyi tanıyordum ve onlara tamamen güvenmesem bile *sınırlarını* anladığıma güveniyordum. Bu da doğal olarak beni onlara karşı diğerlerinden daha rahat kılıyordu ve her ikisinin de olayları benden farklı bir şekilde gördüğünü biliyordum ki bu da değerliydi.

Lan'ın burada benimle olmasını dileyerek gözlerimi kapattım. O bu liderlik işinde daha iyiydi. Naibim olarak şimdiden Unseelie sarayını kontrol altına almıştı.

"Bunu istemiyorum," diye fısıldadım kendi kendime.

Hiç taç istememiştim. Hâlâ da istemiyorum. Ailemi, arkadaşlarımı ve özgürlüğümü istiyordum. Yine de kendim için üzülmeyin bir anlamı yoktu - bu, kaçak olmaktan bir adım daha ileriye. Kendime acıma duygusundan sıyrılarak devasa taht odasına doğru ilerledim.

Oraya vardığımda, mahkeme yöneticisi Salli beni bekliyordu. Çenesi düştü. "Majesteleri. Oraya bu şekilde giremezsiniz-"

"Sanki onları terlemeden ikiye bölebilmemişim gibi mi?" Yanından geçip gittim. "Evet, yapabilirim."

Taht odası olmasını istediğim gibi boş değildi. Adair ve Josef oradaydı, sarayın yarısı da öyle. Bres, Adair'in diğer tarafında duruyordu.

Bu bariz saygısızlık, basit bir ricanın yerine getirilmemesi karşısında kanım yavaş yavaş kaynamaya başladı. Diz çökmüş bekleyen haberciye bakma zahmetine girmedim, sadece başının eğik olduğunu, saçlarını ve yüzünü bir kukuletanın örttüğünü fark ettim.

Bu oyunu iki şekilde oynayabilirdim. Çılgılık atıp herkesi buradan çıkarmak ya da tüm bu tanıkların burada *olmasını istiyordum* gibi elçiyle konuşmak... ki bu Adair ve Bres'in kazanmasına izin vermek olurdu. Çünkü bunu onların yaptığından hiç şüphem yoktu.

Bu seçeneklerin hiçbirisi uzun vadede işe yaramayacaktır.

"Anlıyorum," dedim usulca, odadaki herkesin duyabilmesi için sözlerimi sihirli bir şekilde güçlendirerek. Fae'lerden birkaçı yere baktı ama Adair sadece gülümsedi, gözleri buz gibiydi. O ve Bres beni köşeye sıkıştırdıklarını düşünüyorlardı.

Bunu göreceğiz. "Rowan, bir adım öne çık," diye emrettim.

Eski sınıf arkadaşım ayağa kalktı ve tek yumruğunu yere vurarak önümde diz çöktü. "Majesteleri."

"Görünüşe göre generalimiz Bres en basit emirleri bile yerine getiremiyor." Eski eğitimcimle gözlerimi kilitledim ve herkesin içinde beni yalanlamasına cesaret ettim.

Tüm vücudu kaskatı kesildi, burun delikleri açıldı.

"General Bres, serbest bırakıldınız ve genç fae'lerin eğitimi için tamamen görevlendirildiniz. Yeni neslin yeteneklerinde yükselişini görmenin size büyük keyif verdiğini biliyorum." Dudaklarım kıvrıldı ve Bres sıkı bir selam verdi.

"Majesteleri."

Sanki boğuluyormuş gibi ses çıkarıyordu.

Güzel.

Bir zamanlar dostum dediğim kişiye baktım. Denenmemişler'in son duruşmasındaki hatasından önce Rowan'a bir süreliğine güvenmiştim bile. Geriye dönüp baktığımda, yaptığı şey. Gerçek kötülüğün neye benzediği ile kıyaslandığında küçük kalıyordu. Ve şimdi itiraf edebilirim ki onun yorumu, taşıdığım iltihaplı yaralara isabet etmişti. İnsanlar ikinci bir şansı hak ediyordu. Üç değil. Ama iki, ben yapardım. "Rowan. Yeminin."

Sıkılı yumruğunu kalbinin üzerine indirdi. "Ben, Sarı Ev'den Rowan, Kraliçe Kallik'in emirlerine itaat etmek için kılıcımı bağlıyorum. Eğer bunda başarısız olursam, bu dünyadaki yerimi kaybederim."

Onun sözü üzerine parmak uçlarıma büyümlü bir sıcaklık olduğunu hissettim.

Rowan başını kaldırdı ve sesini alçalttı. "Her ne kadar bir yemin edilmiş olsa da, ben yine de öyle davranırdım. Çünkü ben ikinci kez hata yapmam."

Bildiğim iyi oldu. Zaman gösterecek. Yıllarımı bu adamla çalışarak geçirdim. Daha kolay, kaba bir seçim mümkünken onun nezaketle zor seçimler yaptığını görmüştüm. Ayrıca strateji kurma konusunda sınıfımızın en iyisi olduğunu da hatırladım, yani belki de etrafta tutmak fena olmazdı. Başımı salladım. "Asker, ilk işin bu odayı boşaltmak olacak. Derhal." Tahtın önünde durup beklemeye başladım.

Rowan bir saniye içinde ayağa kalktı ve Bracken'ın yardımıyla grubu birkaç saniye içinde hareket ettirdi. Onun becerisinden ne kadar etkilendiğimi belli etmemeye çalıştım ama etkilenmişim.

Adair hışımla dışarı çıktı, Bres ve Josef de peşinden. Gittikçe büyüyen bir endişeydi ama o anda onun saçmalıklarıyla uğraşacak vaktim yoktu. O da bunu biliyordu. Tam da bu yüzden yanlışlıkla güç gösterisi yapmayı seçmişti.

Cinth arkamdan gizlice yaklaştı. "Peki ya ben?"

"Lütfen geride kal. Kaçırabileceğim şeyleri dinle," diye mırıldandım.

Omzumu okşadı ve duvarın yanında göze çarpmadan durmak için yürüdü.

Elçiyi gözlemlemek için birkaç dakika ayırdım. Hafif, bir fae için çok hafifti ve Bres'in rütbesinin düşürülmesi ve Rowan'ın yemini sırasında bir kez bile hareket etmemişlerdi.

Ana kapı çarparak kapandı. "Bracken, odayı mühürle," diye emrettim.

"Elbette, Majesteleri."

"Etrafta kimse yokken böyle şeyler yapmayın, teşekkürler."

Sırıttı ve kapıdan kapıya geçerek, kimsenin kulaklarıyla ya da büyüyle dinleyemeyeceği şekilde kapıları mühürledi. İşi bittiğinde Rubezahl'ın habercisine hitap etmek için kürsüden indim.

"Devden bana ne haber getirdin?" *Bana bak, neredeyse gerçek bir hükümdar gibi konuşuyorum.*

Haberci başını eğdi ve bu da sözlerini boğuklaştırdı. "Rubezahl istediği her şeye sahip olana kadar durmayacak. Onu öldürmelisiniz."

Tamam.

Başımı öne eğdim. "Onun adına burada değil misin?"

Pelerinli bedende bir ürperti dalgalandı. "Kaçmak için bir şansım vardı ve bunu değerlendirdim. O ... benim ve halkımız için en iyisini yaptığını iddia ederek beni çok uzun süre incitti. Ama Rubezahl insanları kendi amaçları için kullanıyor. Tıpkı seni kullandığı gibi."

Pelerinli figürün kim olduğunu fark ettiğimde içimi bir ürperti kapladı. Tek bir düşünceye tutunup onu kafamda tekrarladım. *Bence saçların çok güzel.*

Kadından bir kahkaha yükseldi ve solgun ellerini pelerininin kıvrımlarının altından kaldırarak kukuletasını kaldırdı. "Sizi kandırabileceğimi düşünmemiştim Kraliçe Kallik. Ben bir zihin okuyucu olabilirim ama gören sizsiniz."

Ve onu gördüm.

Şimdi soru şuydu: Onunla ne yapmam gerekiyordu?

OceanofPDF.com

I beyaz saçlı mystica fae'ye baktı. "Her ne ise beklemek zorunda kalacak. Kapımın önünde tam anlamıyla bir ordu var."

Ayağa fırladı. "Hayır, bunu duymalısın."

Gözlerimi kısarak, "Bu beni geciktirmek için ideal bir yol olurdu. Rubezahl benden önce davranmak isterse."

"Ne yapman gerekiyorsa yap," diyerek iki elini havaya kaldırdı, "Ama sunduğum avantajdan yararlanmamak aptallık olur. Zihinleri okuyabilirim, Kraliçe Kallik. *Tüm* zihinleri."

Rubezahl'ınki bile mi? Onu yakından izleyerek düşündüm.

"Rubezahl'ınki bile," dedi başını sallayarak. "İşte bu yüzden size şunu söyleyebilirim ki, astlarınızla birlikte göndereceğiniz herhangi bir mesaj dikkate alınmayacaktır. Rubezahl barış görüşmeleri için burada değil. Hiçbir zaman da olmadı. Eğer bir noktada böyle bir yola girmişse bile, artık bu yol onun zihninde kapanmıştır."

Şakaklarımı ovma dürtüsüne direndim. "Düşüncelerimi bildiğin için beni ikna etmek için ne söyleyeceğini çok iyi biliyorsun sanırım."

Sesi acı bir ton kazandı. "Evet, benim türümün böyle bir ünü var. En azından bizden geriye kalanlar. Bu yüzden yok edildik ve bu beni 'dışlanmışların koruyucusunun' beni bir silaha dönüştürmesi için yeterince savunmasız hale getirdi."

Başımı kaldırdım. Lanet olsun. Bunun için zamanım yoktu. Ama o haklıydı. Eğer Ruby'ye karşı döndüyse, verdiği bilgi çok değerli olabilirdi. Fae hayatlarını kurtarabilirdi. İnsan hayatını. Eğer onunla konuşmak için yirmi dakika harcarsam, bu savaşı önleyebilir.

Mystica fae alçak sesle eğildi. "İşte bu yüzden buradayım. Kalbin doğru."

"Aynen öyle," dedi Cinth duvardaki yerinden.

"Ve," dedi Fae'nin gözleri arkadaşına kayarak, "en yakınlarınızın ve en sevdiklerinizin kalpleri de doğru. Sadece iyiliğe sahip değilsin, aynı zamanda bunu başkalarında fark etme yeteneğine de sahipsin. Benim tecrübelerime göre, bu gerçekten de nadir görülen bir şey."

Ellerimi arkamda birleştirdim. "Rowan." Ona doğru bakarken, dikkatini Cinth'ten ayırdığını fark ettim.

Ağına bir tane daha takıldı.

"Kallik," dedi, eğilerek ve arkadaşına hızlıca bir bakış daha atarak.

Tanrıça beni penislerden ve onların konsantre olamamasından korusun. Lan'ınki hariç. "Ordumuzu beklemeye alın. Her an çatışmaya hazır olmalılar. Unseelie naibine haber gönder, oradaki ordumuzla aynı şeyi yapsın. Sonra Rubezahl'a bir mesaj iletmek için kraliçenin muhafızlarından birkaçını yanına al. Ona, yüzyıllar boyunca Üçgen'den dışlanan Fae'lerin durumunu hissettiğimi söyle. Onunla ya da ayın çocuklarının diğer temsilcileriyle konuşup birleşik bir gelecek kurmak için çalışmak istiyorum. Bu sözcüler mahkemelerimdeyken zarar görmeyecekler. On iki saat içinde temas kurulmazsa, sessizliğini ve buradaki varlığını sürdürmesini bir savaş ilanı olarak kabul edeceğim." Durakladım. "Ve iyi niyet göstergesi olarak Mystica Fae'sini gönderdiği için teşekkür ederim."

Önümdeki beyaz saçlı fae sarsıldı.

Ona bir bakış attım. *Her iki tarafı da oynamayı planlıyorsan diye.*

Pembe dudaklarından küçük bir iç çekiş çıktı ama başını eğdi. "Rubezahl çok kızacak."

Ben de öyle bekliyordum.

Rowan topuklu ayakkabılarını birbirine vurdu. "Evet, Majesteleri. Derhal."

İğrençti. 'Majesteleri' lafı boğazıma takılan bir yemek parçası gibiydi ama Rowan şu ana kadar beni etkilemeyi başarmıştı. "Olabildiğince çabuk rapor ver."

Tekrar eğilip taht odasından çıktı ve yüzü kızarmadan önce Cinth'e bir kez daha baktı. Cidden mi? Rowan bir süre yetimhanede kalmıştı ama o sözde şanslı olanlardan biriydi. Birkaç yıl sonra bir fae ailesi tarafından kabul edilmişti. Belli ki *yetişkin* Cinth'i hiç deneyimlememişti.

Başımı salladım ve tahta baktım. Onun üzerinde on dakika geçirdikten sonra kığım uyuşacaktı. Josef Amca'nın genellikle diğer kraliyet akrabalarıyla birlikte oturduğu en yakın masaya geçerek bir sandalyeye çöktüm ve parmaklarımı ahşap yüzeyde gümbürdetmeye başladım. Rubezahl mesajımı görmezden gelebilirdi ama bu da *bir şeydi*. On iki saat sonra öyle ya da böyle cevabımı alacaktım. Derin bir nefes aldım ve mystica fae'ye odaklandım, sonra yanımdaki koltuğu işaret ettim. "Tamam, konuş. Başiboşlarla olan anlaşmazlığı hızlı ve barışçıl bir şekilde sona erdirecek her şeyi duymaktan memnun olurum." Neredeyse havada süzülme olarak sınıflandırabileceğim kadar zarif bir hareketle dediğimi yaptı, parmaklarını masanın üzerinde kenetledi ve beni inceledi. "Rubezahl ile ilk tanıştığımda kesinlikle genç ve saf bir fae değildim. O zamanlar bile benim gibi çok fazla fae yoktu ve varlığımıza karşı temkinli olmayan başka fae bulmak nadirdi. Kötüler tarafından avlandık, köleleştirildik ve kullanıldık ve şimdi bizden daha da az var. Sadece bir avuç." Dudakları kıvrıldı. "Rubezahl temkinli biri değildi. Dahası, seninki gibi bir kalbi vardı." Kaşlarımı kaldırdım. "Güzel."

Bir omzunu kaldırdı. "Hâlâ öyle."

Ekstra iyi.

Sırıtsı genişledi. "Kötü adamların sorunu, içinde bulundukları duruma inanmalarıdır. Dünyayı görmüş olsam da, onun özel kötülük markasını görmemiştim." Keskin bakışları gözlerimi buldu. "İnsanlar açıkça aşağılık olduklarında her şey çok daha kolay oluyor. Karşılaştığım kötü muameleden kurtulmama yardım ettikten sonra pek çok uyarı işaretini gözden kaçırdığımı söylemeliyim. Onun kötü adam olmasını istemedim. O zamanlar daha çok kahramanım gibiydi."

Evet, ben de öyle hissetmişim. "Sana da çayını içirdi."

Şaşkınlıkla başını salladı. "Hayır, asla çay değil. Bu görmezden geldiğim için pişman olduğum oldukça büyük bir uyarı işaretiydi. Tabiri caizse bunda benim de payım var."

"Ne demek istiyorsun?" Dikkatim keskinleşerek sordum.

Gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Rubezahl'ın başiboş topluluğun bazı üyelerini işe alması gereken bir zaman vardı. Vahşi fae'ler vahşi olmaktan çok memnundu. Kanunları çiğneyen serseriler kanunları çiğnemekten çok memnundular. Barışçıl başiboşlar ise hayatlarını çatışmadan yaşamak istiyorlardı. Ve Rubezahl ve ben - o zamanlar - fae toplumunun kurallarını ve kısıtlamalarını değiştirmenin tek yolunun başiboşların bir araya gelmesi olduğuna inanıyorduk. Çekim gücü kazanıyorduk, ama uygulanabilir bir oranda değil. Tarafımıza kazandığımız her kişi potansiyel bir zayıflıktı. Fae'ler için potansiyel bir casus.

Mahkemeler. Eğer mahkemeler hesaba katılması gereken bir güç haline gelmeden önce toplandığımızı öğrenirlerse, o zaman bizi ezip geçerlerdi. Büyümemiz üstel olmalıydı. Ama öyle olmadı. Birlikte, sabahın erken saatlerine kadar, imkansızı nasıl başaracağımızı düşünürdük. Ta ki Rubezahl isteksizce, ya da ben o zaman öyle sanıyordum, kanımın özelliklerinden bahsedene kadar."

Arkama yaslandım. "Hangileri?" Çoğu insan Mystica Fae'lerin hâlâ var olduğundan habersizdi. Temel bilgilerin ötesinde, onlar hakkında çok az şey biliyordum.

Tereddüt etti. "Lütfen bu bilgiyi kendim için büyük bir risk olarak açıkladığımı anlayın. Zihin okumak bir şeydir, ama eğer genel halk Mystica Fae'nin düşünceyi değiştirme ve diğerlerinin zihinlerini yok etme yeteneğine sahip olduğunu öğrenirse, bu tamamen başka bir şey olacaktır. En güce aç fae'ler bir zamanlar bizi bunun için avlıyordu. Kanımız."

Parmağımı masaya vurdum. "Bana bu noktada Ruby'nin gerçek niyetini nasıl okuyamadığınızı anlatın."

"Dışlanmışların koruyucusunun kendisi de azımsanmayacak miktarda büyüye sahip," diye yanıtladı. "Ve bazı fae'lerin yaptığı gibi beni engelleme yeteneğine doğuştan sahip olmasa da, büyük bir ustalık ve incelik kullandığı, düşüncelerini korumasını veya yansıtmaya şeklini değiştirmesini sağlayan bir nesneye sahip."

Gözlerimi kırptım. "Arpı."

"Evet. Onu uzun süre bana karşı kullandı. Mahkemeleri dize getirmenin o kızgın ve incinmiş günlerde bana çok cazip geldiğini inkar etmesem de, Üçgen liderlerini bize katılmaya ikna etmeye yardımcı olacak bir demleme için kanımı bağışlamayı kabul etmemde harp -nasıl desek- etkili oldu."

Hatlar bir anda birbirine bağlandı. Barınakta ona yaralı olup olmadığını sormuştum. Acı içindeydi ve o kadar korkmuştu ki fark etmiştim. "Çayda senin kanın var."

Mystica fae yutkundu. "Öyle. Rubezahl'ın kanımın özelliklerini kendi iradesine göre şekillendirmesi için gereken özel tılsımı bulmasına bile yardım ettim. Kaybolmuş ve gömülmüştü ama onu ele geçirmeyi başardım." Çenesi sıkıştı.

Doğal olarak zihin büyüsü yapabilen tek kişi oydu ama Rubezahl sinir uçlarına iyice yerleşmişti. "Bunu sana yaptığı için üzgünüm."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Öyle mi?"

"En azından sizin türünüzden köleleştirilen diğerlerine önceden zindancılarını sevmeleri öğretilmemişti. Kan vermeyi bırakmaya çalıştığını varsayıyorum."

bir noktada?"

Fae, "Onun bazı hatalı düşünce ve eylemleri hakkındaki endişelerim önleyebileceğimden daha fazla büyümüştü," dedi. "Çayı ikna etmeye çalıştığı kişilerin zihinlerini *açmak* için kullanmıyordu. Rahatsızlıklarını ve korkularını azaltmak için de kullanmıyordu. Demimizi düşünceleri ve inançları geçersiz kılmak ve gündemini başıboş insanların beyinlerine gerçekmiş gibi yerleştirmek için kullanıyordu."

Bu gerçek midemi bulandırdı, özellikle de ben de bu demlemenin kurbanı olduğum için. "Senin kanından ne kadar var onda?"

"Son zamanlarda benden daha fazlasını aldı. Zorla. Eğer sorduğunuz buysa, kazanmaya yetecek kadar parası var. Emri altındakiler çayı o kadar uzun süredir tüketiyorlar ki artık sadece ara sıra takviyeye ihtiyaç duyuyorlar. Sadece beş ila on yılda bir. Onları yüzyıllarca esir tutabilir."

Lanet olsun. "Daha fazlasını almaması önemli." Hem onun hem de bizim iyiliğimiz için. Aslında herkesin iyiliği için. O çay ve Ruby'nin arpi olmasaydı başıboşların neyi seçeceğini kim bilebilirdi? Ordusunun da beyni yıkanmıştı. Tamamen. Tuzağa düşürülmüş ve başkalarının onlar için seçtiği eylemlerin sonuçlarına katlanmak zorunda bırakılmıştı.

Bir elimi yüzüme götürdüm.

Hay sikeyim. Onları öldürmek için ordularımızı nasıl gönderebilirim?

"Biliyorsun," dedi kadın sessizce. "Rubezahl'ın yanındayken öğrendiğim bir şey varsa, o da *kişinin* düşüncelerine değil, başkalarına nasıl davrandığına dikkat etmek gerektiğidir. Asıl ipucu budur. Ve seni tahttan indirmeye çalışan devle arandaki fark da budur."

Tahta ve onunla birlikte gelen uyuşmuş kığa sahip olabilirdi.

Ancak, eski toplumumuzun acımasız yönlerini düzeltme ihtiyacı konusunda onunla ne kadar hemfikir olsam da, saray fae'sine zarar vermesine izin veremezdim. Şimdi, ordusunu liderlerinden kurtarma *göreviyle* karşı karşıyaydım.

Aniden ayağa kalkarak yuvarlak masanın yanında bir süre volta attım. Önünde durup çenemi eğdim. "Rubezahl hakkında bildiğin her şeye ihtiyacım var. Ne planlıyor? Ne zaman saldıracak? Zayıf noktası nedir?"

Yüzü sertleşti. "Sana hepsini ve daha fazlasını vereceğim. Zevkle."

Hikâyesini dinledikten sonra bunu yapacağından emindim.

Taht odasının kapıları pat diye açıldı ve Faolan kalçasında sallanan kılıcıyla içeri girdiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Onu bir haftadır görmemiştim ve benim giydiğim hafif zırhın farklı bir versiyonunu giyiyordu ama benzerlikler burada bitiyordu. Her sarmal adımda içinden şehvetli bir cazibe fışkırıyordu. Kötü çocuk imaları ve gözle görülebilen karanlığın tonu

Uzun boylu, yağsız kaslı gövdesi yarım mil öteden kalpleri hızlandıracak güce sahipti. Kalbim hızla çarpıyordu, ona sıkıca sarılmak ve asla bırakmamak istiyordum. Nasıl hissettiğimizi gizli tutmak zorunda olmamız beni öldürüyordu. Mahkemeler, benim yarı Unseelie olmamın, her bir sarayın fae'lerini ayrı tutan katı yasaları geçersiz kıldığını anlamayacaktı. İçimden bir ses *asla* anlamayacaklarını söylüyordu ve dürüst olmak gerekirse, böyle bir durumda ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ian'ın da aynı şeyi merak ettiğinden emindim, ancak karşıt mahkemelerdeyken bu konuda konuşabilmemiz neredeyse imkansızdı. Belki yakında bir ya da iki saatliğine sadece biz olma şansını yakalayabilirdik.

Koyu renk gözleri odayı taradı, ta ki sanki çekilmiş gibi bana gelene kadar. "Dışlanmış bir ordu," dedi kapıları tekmeleyerek kapatırken.

Bana ulaşmasını bekledim, yürüyüşündeki eminliği ve yüz ifadesindeki yoğun odaklanmayı içime çektim. Yanımda olmasını istediğim kişi buydu. "Evet. Bir mesaj gönderildi." Mystica Fae'yi işaret ettim. "Ve daha fazlasını duymak için tam zamanında geldin."

Faolan kısa bir süre durdu ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Sen."

"Ben," dedi kadın kuru bir sesle. "Ve duyduğuma göre artık Unseelie naibiymişsiniz."

Onu görmezden gelerek bana baktı. "O zihin okuyabiliyor, Alli."

Tek yapabildiği bu değildi ama bunu şimdilik kendime saklayacaktım. "Evet, yıllarını Ruby'nin yanında geçirdiği için bu onu bize yardım etmek için mükemmel bir konuma getiriyor, öyle değil mi?"

Lan kollarını kavuşturdu. "Öğreneceğiz."

"Evet," dedim ona, sesimde bir tını vardı. "Söyleyeceğim. Siz de tartışmaya katılabilirsiniz. Fikirlerinize değer veririm."

Karanlığın bir kısmı bakışlarından süzüldü. Kollarını indirdi. "Özür dilerim. Haberci sadece kamaranızın dışında bir suikast girişimi olduğunu ve bir ordunun Unimak'ta kamp kurduğunu biliyordu."

Ah, endişeliydi.

"Affedildim. Ve gördüğünüz gibi ben iyiyim. Kılıç şakırtılarını duydum, başka bir şey duymadım."

Bu da bana tam olarak ne duyduğumu merak ettirdi - ruhlardan ya da kız kardeşimden gelen bir uyarı olabilir mi?

İkimiz de oturduk ve ben öne doğru eğildim. "Bize her şeyi anlat."

Mystica fae Lan'a baktı ve onun düşünceleri okuma yeteneğini hiç bu kadar kıskanmamıştım. Geçmişte onun aklından geçenleri ne kadar çok bilmek istemiştım.

Underhill'de duvarlarını önemsemeyi bırakmıştım -çoğunu kaybetmiş gibiydi- ama hislerim bana aramızdaki duvarların yeniden inşa edildiğini söylüyordu. Unseelie Sarayı'na geri dönmesi ve geçmişinin dehşeti ve acılarıyla tekrar yüzleşmesi şaşırtıcı değildi.

"Serseri ordusu en son buraya geldiğinde ben Unimak'ta değildim," dedi yavaşça. "Ama toparlayamadığınız kişilerden ayrıntılı bir anlatım duydum. Rubezahl, rezervlerinizi tüketmek için sizi çocuklarıyla yemledikten sonra savaştan uzaklaştırdı."

Boyutları bu kadardı. "Onu nasıl yeneceğime dair hiçbir fikrim olmadığını kabul ediyorum. Onun gücü benimkinden daha büyük." Benden yüzyıllarca daha yaşlıydı ve yetenekleri üzerinde gerçek bir ustalığa sahipti.

"Kendi başına," diye mırıldandı. "Hayır ama onu yenmenize yardımcı olacak bir şey var. Ancak onu ele geçirmek de en az onunla savaşmak kadar zor olacak."

Kaşlarımı kaldırdım. "Zor benim göbek adımdır. Nedir bu bahsettiğin şey?" Kelimeler dudaklarımdan çıkarken bile cevap aklıma geldi ama o benden önce davrandı.

"İlk etapta çayı yapmasına yardım eden şey. Rubezahl'ın arpi." Yüzü bulutlandı. "Arpını ve gücünün yarısını güvence altına al."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

I Faolan'la birlikte taht odasında tek başına duruyordu. *Nihayet*. Mystica Fae'yi -Ailbhe, adı ortaya çıktı- Cinth'le birlikte temizlenip yerleşmesi için göndermişim. Güvende olması için kapısında iki muhafız vardı.

"Birkaç yıl öncesine kadar Rubezahl'ın cebinde olan bir fae'ye güvenmek istiyorsun.

dakika önce?" Faolan dedi ki. "Bu hiç akıllıca değil Yetim ve son baktığımda sen aptaldan başka bir şey değildin."

"Şimdiden iltifat etmeye mi başladın? Beni bayıltmaya çalışıyorsun, değil mi?" Ona bir bakış attım.

"Zerre kadar değil," diyerek belinden sertçe eğildi.

Uzanıp onu kulağından tuttum ve ayağa kaldırdım. "Kes şunu, Lan."

İyi bir önlem için kulağını büktüğümde yüzünü buruşturdu ama karşılık vermedi. Bir hafta önce yapacağı gibi değil. Beni duvara fırlatmadı, orada sabitlemedi ve vücudunu benimkine sertçe bastırarak beni nefessiz ve arzulu bırakmadı.

Duvarlar. Duvarlarından ne kadar nefret ettiğimi unutmuşum. Bir kez yıkıldıklarında her şeyin biteceğini sanmışım. Ben ve o her zaman iyi olacaktık.

"Majesteleri," diye mırıldanarak korkularımı doğruladı.

Onu taht odasında gördüğümde hissettiğim heyecanı silen derin bir sızı ortama yayıldı. Savaştan beri ilk kez yalnızdık ama o eski alışkanlıklarına geri dönüyordu. Ailesinden ve diğer fae'lerden gelen acılardan kurtulmak için oluşturduğu alışkanlıklar. Çoğunlukla benim *dışında* herkesin neden olduğu acılar. Ona verdiğim rolün arkasına saklanıyor, o lanet kafasında düzeni sağlamaya çalışıyordu.

Kraliçe ve naip.
Seelie ve Unseelie.
Yasak.

Tüm bunlar onun için çok büyük bir anlam ifade ediyordu. Dürüst olmak gerekirse, benim için de çok şey ifade ediyordu. Mahkemelerin bizim ne olduğumuzu, *nasıl* farklı olduğumuzu anlayıp anlayamayacağını zaten merak ediyordum. Herhangi bir 'açılmanın' zamanlamasının iyi düşünülmesi gerektiğini biliyordum. Ama bu benim için Lan için olduğu kadar büyük bir zihin engeli değildi.

Aptal kız. Neden bu sefer onun için farklı olacağını düşündün?

Ve olay şuydu. . duvarları sadece kendi zamanında yıkıldı.

Ben bile ona yardım edecek güce sahip değildim.

Faolan'ı serbest bıraktım, aramızdaki derin uçurumu hissediyordum -bu onun yarattığı bir şeydi- ve bu ilk seferden çok daha fazla acı veriyordu çünkü Underhill'de aramızdaki her şey çok açıktı.

Söylenmesi gereken kelimeleri zorla söylerken sesim boğuk ve gergindi. Başka kimseye söylemeyeceğim planı. "Güvenebileceğimiz küçük bir kuvvet oluşturmali ve Rubezahl'ın kampına sızmalarını sağlamalıyız. Ailbhe ile her ne kadar güven sorunun olsa da, arpin anahtar olduğu konusunda onunla aynı fikirdeyim. Onu güvence altına almalıyız." Ondan uzaklaştım ve en yakın pencereye doğru yürüdüm.

Sızma görevine ne kadar çok insan götürürsek, yakalanma ve Rubezahl'ın çayını içmek zorunda kalma şansımız o kadar artardı. Çünkü halkımı öldürmeyeceğinden emindim. Onları kendi tarafına çekip sayısını arttırabilecekken neden bunu yapsındı ki?

Bahçedeki bir hırsız gibi onları çalar, en sevdiği çiçekleri koparırdı. Bunun olmasını nasıl engelleyebilirdim?

Sert okyanus dalgalarını gören doğudaki gözetleme yerine doğru yürüdüm. Ötede bir yerde Alaska anakarası vardı. Bir y a n ı m bu heyelandan kaçmak ve Rubezahl tehdidiyle başkasının b a ş a çıkmasını istiyordu.

Ne güzel bir düşünce.

"Aklınızda herhangi bir asker var mıydı?" Faolan sonunda sordu. "Unseelie ordusundan güvendiğim birkaç kişi var."

Elimi pencere kenarındaki filizlenmemiş bir bitkiye uzattım ve ondan nazikçe enerji çektim. Derin çivit büyüm etrafımda kıvrıldı - ben gerçekten özüme teslim olana kadar beyaz şimşek yerine hala o renk olarak görünme eğilimindeydi. Koyu yeşil asma çiçek açtı, canlı kırmızı

yaprakları saniyeler içinde açılıverdi. Parmağımı kadife yaprakların üzerinde gezdirdim, çiçek kokusu yüzüme yayıldı ve duyularımı doldurdu.

Lan'ın sorusunu bir kenara bıraktım çünkü *asıl* soru şuydu... Bir hırsızdan nasıl hırsızlık yapılır? Ve o hırsız beni planımı tahmin edecek kadar iyi tanıyor muydu?

Bunun yerine beklenmeyeni mi yapmalıyım? "Majesteleri?"

Gözlerimi kapattım; sırtım Faolan'a dönük olduğu için mutluydum. "Bana en güvendiğin iki Unseelie askerini gönder. Onları iki Seelie muhafızımla birlikte göndereceğim."

Tekrar eğilirken zırhı şingirdadı. "Majesteleri, onları bir saat içinde size getireceğim."

Kapıya doğru ilerlerken botları mermer zemine vuruyordu. "Bekle."

Hâlâ gözetleme noktamdan ayrılmamıştım ama o durdu.

Kalbim acıyordu ve *her* seferinde bir parça kesip atan oydu. Bunu neden *tekrar* yapıyordu? Kapımda bir ordu, hayatımın ve insanların peşinde bir dev ve üvey annem için bir baş belası vardı. Şu anda desteğe ihtiyacım vardı, buna değil... bu ekstra dikkat dağınıklığına ve kalp ağrısına değil. Bu bir oyun değildi. İnsanların hayatları benim zihnimi açık tutma ve kararlarımı objektif verme yeteneğime bağlıydı.

Duygularımı kontrol etme becerim söz konusu olduğunda Ian bir istisnaydı ve her zaman da öyle olmuştu.

Alt dudağım titredi ama sözlerim sertti. "Bu devam ederken her gece buluşmak zor olacak. Bunu bir süreliğine durduralım."

Odanın içinde yankılanan keskin bir nefes çekti ama hiçbir şey söylemedi.

Sessizlik korkunçtu. Çok fazlaydı. Kararlılığım azalmaya başladı. Buna katlanamazdım.

Sesi gergin ve duygu yüklü olsa da sonunda konuştu. "Evet, Majesteleri." Kapı arkasından kapandı ve ben neredeyse yere kayıyordum, çiçeği ve sarmaşıkları o kadar sert kavradım ki acıdan dudaklarımdan bir nefes çıktı.

Elimi açtım.

Çıplak gözle görülemeyecek kadar küçük dikenler parmaklarımdan ve avucumun derinliklerine saplanmıştı. Derim kanla kayganlaşmıştı ve bu da yaprakları daha da koyu bir kırmızıyla kaplıyordu.

Arkamda bir boğaz temizlendi. "Alli?" Cinth'in sesi kırılan kalbime nazik bir merhem oldu.

Fısıldadım, "Kaçınılmaz olanı uzatıyor muyuz? Gitmesine izin vermeli miyim?"

Kollarını bana doladı ve küçükken yaptığı gibi saçlarımı okşayarak beni salladı. "Ah, dostum. Ne oldu?"

Sadece bu an için, birinin beni tutmasına izin verecek ve bir kraliçe, bir politikacı ya da ağır, kırık bir kalbi olan bir kadın olmaktan başka bir şey biliyormuş gibi davranmayı bırakacaktım. Konuşmaya başladım.

Kederimin en kötüsü döküldüğünde ve Cinth gözyaşı lekeli yüzümü temizlememe yardım ettiğinde, iki Unseelie muhafızı taht odasına girmeye çalıştı.

Onlar içeri girerken kendimi toparladım. Tepeden tırnağa koyu renk deri giysiler içindeydiler ve kalplerinin üzerinde tanıdık kırmızı hilal yamaları vardı.

"Majesteleri?" Bir danışman girişte oyalandı. "Asker geri döndü."

Rowan mı? Başımı salladım, Unseelie'yi şimdilik görmezden geldim. "Lütfen ona bana rapor vermesini ve en güvendiği iki Seelie muhafızını da yanında getirmesini söyleyin." Rowan küçük bir meydan okumayla nasıl başa çıkacaktı?

Yanında koyu renk deri giysili, kalplerinin üzerinde güneş patlaması olan iki askerle gelene kadar kimse konuşmadı. Muhafızlar, krallığın suikastçılarında olduğu gibi yüzlerini gizlemişlerdi ama birinin erkek olduğunu söyleyebilirdim. Biri de kadındı.

Rowan alçak sesle eğildi. "Majesteleri. Mesajınız başarılı ve olaysız bir şekilde iletildi."

"Rubezahl cevap vermedi mi?" Cevabı zaten bildiğim için sordum.

"Vermedi."

O zaman devin on iki saati vardı. Cevabımızı sabah alacaktık. Ve eğer Rubezahl'ın yerinde olsaydım, kraliçenin bu süre zarfında bir şey yapmaya kalkışmayacağını, sözünü tutacağını varsayardım ve bunu en iyi şekilde değerlendirmeye niyetliydim. Doğrusu, planım onur duygumu biraz zedeledi.

Ama içgüdülerim bana bahçedeki hırsız alt etmek için en iyi seçeneğin tahmin edilemezlik olduğunu söyledi.

Bir nefes aldım. Rowan için başka bir görevim vardı. "Dördünüz hemen bir görev için yola çıkacaksınız. Dışlanmışların liderinden büyümlü bir nesne alacaksınız. İçeri girmek sorun olmayabilir. *Dışarı çıkmak*

daha zor olabilir. Sanırım düşman kampına girmenin tüm tehlikelerini anlatmama gerek yok?"

Her biri başını salladı.

"Farkında olmanız gereken bir tehlike var. Dev özel bir çay demliyor. Eğer yakalanırsanız, muhtemelen size bu çayı içirecektir. Bu çay düşüncelerinizi karıştıracak ve yavaş yavaş ona olan bağlılığınızı artıracaktır. Eğer yapabilirsiniz, içmeyi reddedin. Bunu size, etkilerini bilmenin size biraz direnç kazandırabileceği umuduyla söylüyorum."

Rowan soluma doğru bir hareket yaptı. "İnsanları böyle mi kontrol ediyor?"

Cevabım acımasızdı. "Muhtemelen tüm ordusunu bu şekilde kontrol ediyor. Birisi çayı ne kadar uzun süre tüketirse, etkilerinin geçmesi de o kadar uzun sürer. Bazıları onlarca yıl ve yüzyıllar boyunca içmiştir."

Duvarın yanındaki yerine dönen Cinth, "Bu fae'ler gerçek akıllarına kavuşabilecekler mi?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedim sessizce, sonra daha yüksek sesle, "Rowan, Rubezahl'ın şu anki konumu hakkında herhangi bir fikir verebilir misin?"

Doğruldu. "Ayın çocukları teknelerini Unimak'ın en güney ucunda karaya çıkardılar. En büyük çadır kamplarının merkezine yakındı. Dışlanmış liderin orada olduğunu düşünüyoruz."

Hiç sanmıyorum. Çenemi eğdim. "Rubezahl'dan büyük güce sahip bir eşyayı kurtarma şansımız var. Ama şimdi size söyleyeceklerim bu odadan dışarı çıkmamalı."

Dört fae hiç irkilmedi bile. Muhafızların her biri bir yumruğunu göğsüne dayadı ve birbiri ardına hızla büyümlü bir yemin etti.

"Şerefim ve kraliçe olarak size olan bağlılığım üzerine yemin ederim ki bu bilgiyi mezara kadar götüreceğim."

Yeterince iyi.

"Dev yanında genellikle pelerininin altına asılı bir arp taşır. Bir zamanlar Lugh'a ait olan bir arp." Kahin, Underhill'deyken bana da aynı şeyi söylemişti. Durakladım ve bu sözlerin aklımda yer etmesine izin verdim. Lugh'a ait olan her şey güçlü, tehlikeli ve biraz da imrenilesi bir şeydi. Yani, onun lanet torununa bile göz dikmişim.

Bir masaya geçtim ve Ailbhe'nin sohbetimizden sonra benim için çizdiği haritanın üzerine eğildim. "Kamp burası. Rubezahl merkezde değil, her ne kadar bizi buna inandırmak için çok çaba sarf etmiş olsa da. En son suya en yakın olan güney ucunda bulunuyordu." Başımı kaldırdım. "Ona ulaşmak için kampın içinden, kuzeyden güneye doğru gitmenizi istiyorum."

Fae'lerin her biri tekrar başını salladı, gözleri haritaya kilitlenmişti.

Dişi Seelie muhafızı "Neden suyun içinden geçmiyorsunuz?" diye sordu.

"Destek olarak sudan gelen ikinci bir ekibimiz olacak." Ben cevap verdim.
"Rubezahl'ın bize eşlik edeceğinden hiç şüphem yok."

"Bizi dikkat dağıtmak için mi istiyorsun?" diye homurdandı bir Unseelie.

Başımı salladım. "Hayır, dördünüzün bu görevi tamamlayacağınıza dair umudum var. Su ekibi sizin çıkış noktanız olacak. Başarısız olursanız, ikinci ekip devreye girecek."

Başarısız olursanız demek 'yakalanıp beyniniz yıkanır' demektir. Bir de Rubezahl'ın onları öldürüp çayını gerçekten ihtiyacı olanlara saklaması gibi bariz bir risk vardı.

Onlar da biliyordu, ben de biliyordum.

"Cadı saati yaklaşırken kampın dışında olmayı hedefleyin," dedim.
"Rubezahl'ın arpi çadırında bıraktığından emin olacağım. Her neresi olursa olsun. Kampın merkezindeki çadır bir tuzaksa hiç şaşırmam."

Unseelie'lerden biri başını bana doğru çevirdi ama beni sorgulamadı.

Evet, tüm bunlarda benim de payım vardı.

"Hızla gidin ve Tanrıça arkanızda olsun." Her birinin omzuna dokundum, pek sık başvurulmayan eski bir kutsama. Ama doğru hissettirdi.

Fae'ler beni selamladı ve dışarı çıktılar.

İlk konuşan Rowan oldu. "Kraliçe Kallik, ne planlıyorsunuz?"

"Dev, sessizliğine aldırmadan beni istiyor. Ona istediğini verelim." Yeni generalim olmasını umduğum kişiye baktım.

"Ama arp-"

Bir elimi kaldırdım. "İki ekibi koordine etmekten sen sorumlusun Asker, ben de onlara başarı şansı verecek durumu yaratacağım."

"Kararınıza güveniyorum, Kraliçe Kallik." Selam verdi ve döndü. Cinth'i gören Rowan kapıya doğru yürürken tökezledi. İki gözünü de kullandığında yürümek genellikle daha iyiydi. Yüzü kızarmış bir halde aceleyle uzaklaşmadan önce kapı çerçevesinin kenarından sekti.

Cinth'e baktım. "Bu dövüşü kazanana kadar beyin karıştırma işini biraz azaltabilir misin?"

Cinth bir eli geniş kalçasında, onun gidişini izledi. "Ben hiçbir şey yapmıyorum. Sadece burada duruyorum. Beni bilirsin. Ama değişmiş, sence de öyle değil mi? Onun bu kadar yakışıklı olduğunu hatırlamıyorum. Sürekli saçını çeken birini iyi biri olarak düşünmek zor sanırım."

Bunu yapmış mıydı? Hatırlayamadım. "Sanırım öyle. I-"

"Az önce söylediği şey hoşuma gitti. Senin kararlarına güvendiğini söyledi. Bir kadının otoritesini kabul etmek her erkeğin harcı değildir."

Bu doğru. "Onunla yıllarca çalıştım." "Ah evet. Bilmem gereken bir şey var mı?"

Gözlerimi kıırtım. Cinth bir sürü soru soruyordu. Rowan'la olan kişisel bağı mıydı yoksa daha başka bir şey mi? "Aramızda hiçbir şey olmadı, eğer sorduğun buysa."

Dudakları kıvrıldı. "Bildiğim iyi oldu."

Konu romantizm olduğunda, Cinth yemeğiyle oynamayı severdi. Gözlerimi devirdim. "Üzerine fazla gitme, olur mu? Etrafta kalmasının iyi olabileceğini düşünüyorum."

Cinth aceleyle ileri atıldı ve elimi tuttu. "Cadı saatine daha altı saat var. Benimle gel."

"Hazırlanmam gerek-"

"Evet, biliyorum. Ama buna da ihtiyacın var" dedi.

Pancar ve kiraz gıdıklaması mıydı? Çünkü onlardan birine her zaman ihtiyacım vardı. "Bu mu? Ne?"

Beni kalenin içinden geçirip mutfığa kadar götürdü. Oraya en son gittiğimde hayatım için kaçıyordum. Ama bu sefer beni küçük bir depoya açılan, kullanılmayan ve eski baharatlar kokan bir yan kapıdan geçirdi. "Otur."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yerde mi? Bir kraliçe yerde oturmaz." "Kıçını yere koy." Cinth sırtıyordu. "Senin sevgiye ihtiyacın var dostum. Kraliçe olman da umurumda değil."

Bunun için tanrıçaya şükürler olsun. Keşke daha fazla insan böyle hissetseydi. "Ne tür bir aşk? Ben senin gibi bir saatlik kaçamaklardan hoşlanmıyorum-" Geçmeye çalıştım ama beni iyice itti, ayak parmağıyla bileğimi yakaladı ve beni kıçımın üstüne düşürdü.

Şok olmuş bir halde ona baktım. "Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

"En iyi arkadaşım harika bir dövüşçü ve ben de onu izliyorum." Saygılar.

Beni işaret etti. "Şimdi burada bekle. Ve gözlerini kapat."

Lugh'un sol taşığı, neyin peşindeydi? Gözlerimi kapalı tuttum ve havada uçuşan hindistan cevizi, kakule ve lav yasemini kokularını içime çektim.

Kapı açıldı. "Dikizlemek yok," diye uyardı Cinth. "Ellerini uzat. Hayır, öyle değil - kollarınızla birlikte yapın, sanki göğüslerinizi yukarı itmeye çalışıyormuşsunuz gibi."

Ne memesi?

"Cinth, zamanı değil-" Kollarıma ipeksi yumuşaklıkta bir tüy yumağı bırakıldı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Gözlerimi kırıştıtarak açtığımda bir yığın benekli kar kedisi yavrusu gördüm, sırtlarında henüz tomurcuklanmamış kanatları kollarımda kucaklanmıştı.

Çenem düştü.

Çok daha büyük bir kedinin adımları dikkatimi çekti.

"Selamlar, Kraliçe Kallik." Yavruların annesi odaya girdi, yanımda yere çöktü ve mırlamaya başladı.

Anneye gülümsedim. "Selamlar. Çocuklarınız çok güzel." Yavru kediler miyavladılar ve saçlarımın uçlarına saldırmak için birbirleriyle boğuşular. Parlak mavi ve yeşil gözleri tam bir güvenle bana bakıyordu.

Olamaz.

"Cinth..."

"Bir yığın yavru kedi Faolan değildir, ama tatlıdırlar. Ve güzeller. Ve sen de onlar için savaşıyorsun. Tüm Fae yaratıkları için." Cinth oturdu ve bir elini annenin üzerine koyarak onu nazıkçe kaşımaya başladı. "Rubezahl inanmayı ya da istediği gibi davranmayı reddeden hiçbir fae'ye karşı nazik olmayacaktır."

"Beni ve Lan'ı Underhill'e getiren kara kelpisi gibi," dedim usulca. Onu serserilerin sığınağında zincirlenmiş ve hapsedilmiş halde bulmuştuk. Devin ne kadar zamandır tutsağı olduğunu kim bilebilirdi?

Cinth başını salladı. "Diğerleri de. Mystica Fae gibi. Ve bilmediğimiz daha kaç tane var?"

Yavru kedilerden biri omzumda dengede durmak için ön tarafıma tırmandı, sonra da kulağımı emzirmeye çalıştı. Güldüm ve küçük canavarı çektim. "Ama yavru kediler, Cinth? Gerçekten mi?"

"Bu ya da başka bir pancar gıdıklamasıydı ve eğer sana bunlardan daha fazla verirsem artık pantolonuna sığamayacaksın." Cinth uzandı ve saçlarımın uzun uçlarını hafifçe çekiştirdi. "Kırılma, Alli. Bu gerginlik altında olmaz. Konumunun ağırlığının seni ele geçirmesine izin verme. Lan'ı bırakarak hayatta kalacaksın. Söz veriyorum."

O kadar emin değildim.

Yavru kedilerden ikisini kucağıma aldım ve yüzüme yaklaştırdım. Kar ve ağaç özü gibi kokuyorlardı. İkisi birden yüzüme vurmaya başladı.

minik ayak parmakları.

Dişi kar kedisi yan yattı ve bembeyaz kanatlarından birini yüzüme doğru çevirerek tüyleriyle beni okşadı. "Arkadaşını dinle. Tüm umutlar kaybolmadı, genç kraliçe. Son fae kalbi atmayı bırakana, büyü artık bu dünyada dolaşmayana ve Underhill gerçekten yaşayan hafızadan silinene kadar değil." Başını kaldırdı ve bir an için sırttığına yemin edebilirim. "Bilmem gerekirdi. Umut, birçok yaşamım boyunca hakkında çok şey öğrendiğim bir şey."

Bir elimi başına koydum. Sözlerinin ardındaki mesajı duydum. Hayat devam etti. "Teşekkür ederim. Bunu unutmamaya çalışacağım."

Yavru kediler kucağımda boğuşuyor, birbirlerini ısıyor ve hırpalıyorlardı. Korkudan uzak ve etraflarında onları yutmak için bekleyen tehlikeden habersizdiler.

Cinth haklıydı. Sadece Fae'ler ya da insanlar için savaşmıyordum. Underhill'in doğurduğu her yaratık tehlikedeydi.

Kalbim hâlâ acıyordu ama tam da bu yüzden Lan'la aramda bir çizgi çekmiştim. Bu yaratıkları her parçamla korumak zorundaydım. Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin bunu engellemesine izin veremezdim.

Cinth'e baktım. "Onu durduracağım."

Gülümsedi. "Biliyorum. Bana bir iyilik yap ve yol boyunca ölme, tamam mı?"

Bu yorumu hafifçe yapmıştı, ben de gülümsemesine karşılık verdim, ama mesele şuydu. Bunun bir şaka olmadığından neredeyse emindim. Kız kardeşim de aynı görevi yerine getirmeye çalışırken ölmüştü. *Ondan* önce başkaları da var mıydı? Ne olursa olsun, bana Fae'lerin son umudu olduğumu söylemişti. Eğer başarısız olursam, benden sonra kimse gelmeyecekti. Ve bunun için ne gerektiğini bildiğimden oldukça emindim. Belki de Kraliçe Elisavanna'nın ölümünün Kahin tarafından onaylandığı andan beri biliyordum. Belki ondan da önce.

Rubezahl'ın ölümü kendi hayatıma mal olacaktı.

OceanofPDF.com

"T Teşekkürler için ve kaldırım." I mırıldandı için ve
kara kelpie Kısa bir süre önce Underhill'den gelen
grubumuza eşlik etmişti.

Sağ ön ayağını yere vurarak buzdan yelesini savurdu. "Sessiz Kendine gel, embesil. Buraya senin için gelmedim. Eğer o orospu çocuğuna bir fırsat bulursam, onu o koca göt deliğine sokacağım."

Yüzümü buruşturdum, bir yanım kara kelpinin boynuzu yokken nasıl şamar atacağını merak ediyordu. Ama var olan en yaşlı kara kelpinin soruma fiziksel bir gösteriyle cevap vereceğini düşünmezdim. Benden.

Ancak iş Rubezahl'la savaşmaya geldiğinde, kelpie bir müttefik olarak güvenilebilirdi. Aslında konuşmasına rağmen beni asla hayal kırıklığına uğratmadı.

"Erkeksi kalçalarını oynatmayı bırak. Bu kadar çok sevişirken başarısız olmana şaşmamalı."

Hayır, davranışını haklı çıkarmaya çalışmıyorum. Adam dört bacaklı bir pislikti.

Aşağıdaki kampı taradım. Serseriler hâlâ hazırlık aşamasındaydı. Tepesinde durduğum yamacın dibinde her şekil ve büyüklükte Fae koşturuyordu. Merkezdeki büyük çadırı bulmam uzun sürmedi.

Ayrılmadan önce Ailbhe'ye şüphelerimi dile getirmiştım ve o da çadırın bir tuzak olduğunu doğrulamıştı.

Ve yine de . . . Rubezahl onun sırlarını paylaştığını bilsin diye, onun ilticasını kamuoyuna duyurmaya özen gösterdim.

Bakışlarım tekrar merkezdeki devasa çadıra kaydı, tam anlamıyla bir işaret fişeği gibiydi. Sadece bir aptal gözden uzak kalmak için böyle bir yer seçerdi.

Ya da bir dahi.

"Lanet olsun. Doğruca bağırsaklara giriyorum." Gözlerimi kapatarak büyümü açtım ve kendimi beyaz şimşekle gizledim. Birkaç deney bunun Lan ve diğer Unseelie'lerin tercih ettiği yöntemden çok daha kolay ve güvenilir bir gizlenme yolu olduğunu kanıtlamıştı.

Sırtımı hedef alan "Embesil" tıslamalarına aldırmadan tepeden aşağı inmeye başladım.

Havadaki gümüş puflar ve izler, üzerinde yürüdüğüm uzun, sabit yamacı süsleyen kalan kır çiçeklerinin arasından fırlayan ve kıvrılan perilerin varlığına dair beni uyardı. Bu minicik fae yaratıklarının fazla sihirleri yoktu ama eksikliklerini hızlarıyla telafi ediyorlardı. Gözlerim onları hiç takip edemiyordu ve dişilerin bıraktığı gümüş ve erkeklerin bıraktığı altın rengi izler olmasa, periler mükemmel casusluk yapabilirlerdi.

Neredeyse dibe varmıştım ki, minik bir form kalçamdan sekti ve öfkeli bir gıcırta çıkardı. Peri yerde tepetaklak yuvarlandı, sonra oturup başını ovuşturdu. Yüz ifadesi şüpheli bir hal aldığı anda kılığımı bıraktım.

Pixie'ler hızlı ve oldukça zekiydi.

Beni görünce gümüş gözleri büyüdü ve ben de dik durdum. "Rubezahl'a

Tüm Fae'lerin Kraliçesi'nin burada olduğunu ve görüşmek istediğini bildirebilirsin." Bir fırtına gibi gıcırdayarak kaçtı, diğer peri sürüsü de ona katılmak için akın etti. Kampın içinde kayboldular ve ben de peşlerinden gittim, zihinsel olarak

vücuduma bağlı çeşitli silahları kontrol ediyordum.

Hayatımı onlarla çalışarak geçirdim çünkü sihrimin daha da güçleneceğine dair umudumu yitirmiştim. Ve şimdi pek çok kişinin hayatı kılıçlarıma değil, güçlerime olan hâkimiyetime bağlıydı.

Beni gören serseriler işlerine ara verdiler ama saldırmadılar.

Sanki orada olmaya hakkım varmış gibi kampta ilerlemeye devam ettim. Burası artık benim adamdı ve onlar işgalcilerdi.

Sonunda devasa çadırın ucu göründü ve ben fark etmeden kimsenin gizlice yaklaşamayacağı kadar geniş bir açıklıkta durdum. Mevsimin ilk dökülen yaprakları, gizlenmiş Unseelie'lerin sinsi saldırılarına karşı daha fazla koruma sağlayacaktı.

İndigo büyüsünü boğazıma ittim ve kelimelerimi seçtim, daha çok danışmanlarım gibi ve daha az deneyimsiz bir kraliçe gibi görünmeye çalıştım. "Rubezahl, şimdi gel. Barışçıl bir anlaşmayı konuşmamızın zamanı geldi.

halklarımız için ileriye dönük bir yol. Benden önceki hükümdarlardan farklı olduğumu biliyorsunuz. Sizin ve vahşi Fae'lerin arasında yaşadım. Mücadelelerinizi ve isteklerinizi anlıyorum. Eğer benimle konuşursanız, eminim bir ateşkese varabiliriz. Pek çok kişinin hayatı sizin kişisel önyargılarınızı bir kenara bırakma yeteneğinize bağlı. Bunu yapacak mısınız?" Fena değil. Bunun için benimle gurur duyuyor olabilirler.

Bir süre bekledikten sonra ekledim: "İyi niyet göstergesi olarak, manipüle etmek için kullandığınız aleti geride bırakmanızı isteyeceğim. Eminim nedenini anlayabilirsiniz."

Hiçbir şey.

Sonra.

"Bu bir onurdur," dedi yeri göğü titreten büyük bir ses. "Sözde kraliçenin kendisinden bir ziyaret."

Kollarımı iki yana açtım ve unvanıma yapılan saldırıyı görmezden gelmeyi tercih ettim. "Gördüğünüz gibi burada yalnızım. Ay'ın çocukları için daha iyi bir yaşam bulma mesajının arkasında duracak mısın, eski dostum? Yoksa gereksiz yere Fae hayatlarını riske mi atacaksın?"

Görüş alanımın sınırlarında, Ruby'nin sessizliği uzadıkça bazı dışlanmışların bakışlarını değiş tokuş ettiğini fark ettim. Her ne kadar çay, onu içenleri etkileyip bazı tutarsızlıkları görmezden gelmeye zorlasa da, şüphe uyandırabilirdi. Kahin bunu kısa bir süre önce bana da yapmıştı.

Rubezahl'ın benimle konuşmaktan başka çaresi yoktu - tabii eğer ordusuna zorla galonlarca çay içirip, kendisine teklif ettiğimde istediğini söylediği her şeyi nasıl görmezden geldiğini unutturmak istemiyorsa.

Büyük ses kampın içinde tekrar patladı ve arpı almak için önümden gönderdiğim iki grubun da beni dikkatle dinlediğini biliyordum. "Seninle konuşacağım, Hiçbir Ev'in Kallik'i. Hatta sana arpımı geride bırakma lütfunda bulunacağım."

Lütfen dinleyin.

Her zaman Lugh'un arpını kemerine takardı. Nereden çıkarsa çıksın, sohbetimiz boyunca arp orada kalırdı.

Yer bambaşka bir nedenle sarsıldı ve devin yaklaştığını saptamak için kulaklarımı zorladım.

Haklıymışım.

Pek çok kişiyi kandırmış olan dev, merkez çadırın olduğu yönden geldi. Ve tıpkı dışlanmışların koruyucusunu ilk gördüğümde olduğu gibi,

Uzun gri sakalına ve yaşla birlikte genişleyen diz eklemlerine baktım. Kat kat tuniklerine, parıldayan mavi gözlerine ve yumuşak ifadesine.

Kötülüğün nasıl bu kadar zararsız görünebildiğini kimse tahmin edemezdi.

Açıklıkta karşımda durduğunda başımı eğdim. "Teşekkür ederim." *Nimet için bir şey eklemekten kaçındım. Egom birkaç darbeyi kaldırabilirdi, eğer bu mahkemelerin arpi ele geçirmesi anlamına geliyorsa.*

Rubezahl da başını eğerek, "Genç olan," dedi.

"Saygısızlığın gerçek duygularını açıkça ortaya koyuyor, dostum," diye cevap verdim. "Buraya daha iyi bir gelecek için pazarlık yapmaya geldiğini iddia ediyorsun, değil mi?"

Yüz ifadesi hiç değişmedi ama genellikle arpının yanında duran parmakları kıpırdadı. "Barış her zaman benim amacım olmuştur."

Gülümsedim. "Bunu duyduğuma sevindim. Kampınızın sınırlarının hemen ötesinde güzel bir yamaç var. Oraya yürüyelim mi-"

"Burası yeterli olacaktır."

Lanet olsun. "Tabii ki." Etraftaki serserilere bir göz attım. "Her şeyden önce, on yıllar boyunca dostlarınız ve misafirleriniz için demlediğiniz özel çayı ve bunun onları nasıl etkilediğini konuşmak istiyorum."

Bu sefer burun delikleri alevlendi. Yavaşça yanıma geldi ve o güne kadar gördüğüm en içten gülümsemelerden biri dudaklarına yayıldı. "Bir daha düşündüm de, oradaki kır çiçekleri çok güzel görünüyordu. Belki de eski günlerin hatırına doğanın arasında oturup dostça konuşabiliriz. Savaş çadırları, sert sandalyeler ve daha sert sohbetler için henüz zaman var."

Fikrini değiştirmesi ne tuhaf. Yine de halkının çayı öğrenmesine izin veremezdi. Yarım döndüm ve sonra geldiğim yöne doğru yan yana yürüdük.

Unseelie ve Seelie'den oluşan iki küçük gücün merkezdeki çadıra yaklaştığını düşününce kalbim kaburgalarımın çarptı. Ruby korumaları arpın üzerinde bırakabilirdi ama suikastçılara ve onların yeteneklerine güvenmek zorundaydım.

Son çadırları da geride bıraktığımızda dev, "Liderlik sana yakışıyor," diye mırıldandı.

Öyle miydi? "Liderlik üzerime tam oturmayan bir ceket," diye cevap verdim. "Belki zamanla iyi bir terzi bulurum da düzeltmeler yaparım."

Hafifçe güldü. "Bu duyguyu iyi bilirim."

Başımı kaldırıp ona baktım ama zihnimin bir kısmı silahlarıma ve onları göz açıp kapayıncaya kadar nasıl çekeceğime odaklanmıştı. "Yine de uzun zamandır başıboşlara liderlik ediyorsun. Belki de bu sana alışmıştır. Vahşi Fae'lerin Kralı, artık unvanınız bu değil mi?"

"Bir lider, bir sorunu gören ve sonunda bu konuda hiçbir şey yapılmadığı için hayal kırıklığına uğrayan birinden başka nedir ki? Bulunduğum yerdeyim çünkü başka kimse harekete geçmedi."

Bu benim hikayem değildi. "İlişkilendiremiyorum."

Durdu ve kendini sivri bir kayanın üzerine bıraktı. Ayakta kaldım ve yüzümü ona dönerek ifademi sertleştirdim.

Dudakları kıpırdadı. "Bu, bizim ... insanların nasıl söylediği ... saçmalamayı keseceğimiz kısım mı?"

"Bana iyi gibi geldi. Buraya barış için gelmediniz." "Hayır, genç olan. Biz bunun ötesindeyiz."

"Sen bunun ötesindesin." Ben işaret ettim.

Bir omzunu kaldırdı. "Belki de. Ben yaşlıyım. Zihnim eskisi kadar esnek değil. Bunu kabul ediyorum."

Dişlerini sıktım. "Yaptığın şeyler, Ruby. Neden? Başından beri bana karşı olmak yerine benimle birlikte çalışabilirdin."

Dev gülümsedi ve türüne özgü kare dişlerini gösterdi. "Peki ya türümüzün diğer bastırıcıları? Siz insanları temsil etmiyorsunuz ve insanlara karşı dışlanmışların davasını üstlenmeyeceksiniz."

"Yanlı," demekte gecikmedim. "Sen kulağıma fısıldarken ben dışlanmışları temsil etmeyeceğim. Arada fark var."

"Herhangi bir müzakereyi anlamsız kılacak bir müzakere."

Onu konuşturmak zorundaydım. "Kontrol senin için çok mu önemli?" Uzun zamandır sevdiği kadının hayatına mal olmuştu. Yine de yüz hatlarında herhangi bir keder ya da pişmanlık izi yoktu. Sanki yaptığı her şeyin korkunç sonuçlarından kendini soyutlamış gibiydi. Sanki ölümü ve acıyı bir amaç için haklı bir araç olarak görüyordu. Görünüşe bakılırsa Rubezahl yaptığı ve yapmakta olduğu şeyden kesinlikle memnun görünüyordu.

Kampın karşı tarafındaki denize bakarak gülümsemeye devam etti.

Belli ki vermeyi düşündüğü tek cevap buydu, bu yüzden onu sıkıştırdım, "İnsanlar. Bana onlarla sorununun ne olduğunu söyle. Bariz olanın ötesinde." Fae'ler dünyanın dört bir yanında önceden çorak olan bölgelere hapsolmuşlardı. Evet, o bölgelerde zenginliğimiz ve özgürlüğümüz vardı. Evet, mahkemeler arasında seyahat edebiliyorduk ve insan hükümetlerinin onayını bekleyerek dünyanın diğer bölgelerine gidebiliyorduk. Ancak bunların hiçbiri, bu topraklarda dolaşmış olmamıza rağmen yabancı bir diyarda hoşgörülle karşılanan misafirler olduğumuz gerçeğini değiştirmiyordu.

insanlar kadar ya da daha uzun süre yeryüzünde yaşadılar. Çoğu fae insanlara karşı hafif bir önyargıya sahipti. Ve çoğu durumda, bu önyargı hafif olmaktan çok daha fazlasıydı. "Mahkemelerde büyümüş olanlar için durum farklı," diye cevap vermeye tenezzül etti dev. "Üçgen'de benim fae'lerim insanlarla çok daha sık karşılaşılıyor. Onların doğaya karşı saygısızlığı. Bizi hayvanat bahçesi hayvanı olarak görme eğilimleri. Arkalarında bıraktıkları *pislikler*."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Onların pis kokuları ötesinde."

Vay be. Son zamanlarda hiç vahşi fae kokusu almamıştı. Koku departmanında ödülü onlar aldı. "Onların kültürü bizim kültürümüz değil."

Mavi gözleri parladı ve ilk kez bakışlarıyla buluştu. "Aynen öyle. Kùltürleri *diğer* kùltürlere hoşgörü gösterilmesine izin vermiyor. Sürü zihniyetleri bizon zihniyetine benziyor; en ufak bir farklılıkta hemen yaklaşıyorlar. Bizi tanımadan önce başka ÷lkelerden ve ırklardan insanlarla savaşıyorlardı. Sonra biz ortaya çıktık ve onlara ortak bir günah keçisi verdik. İnsanlar bizi asla kabul etmeyecek. Bir, bizde onlarda olmayan bir şey var, büyümüz. İkincisi, beyinleri uzun süreli barışı sürdüremez. Bir savaş bittikten sonra, savaşın zorluklarını unuturlar. Ve küçük şeylere duydukları minnettarlığı yeniden kazanmaları için daha fazla sıkıntı gerekir."

Bunu düşündüm ve Underhill'de geçirdiğim zamandan beri aklımda olan bir tahminle cevap verdim: "Bu yüzden mi Üçgen'de bu kadar çok insan öldürdün?"

Gülümsemesi eğlenceli bir hal aldı. "Teknolojiden önceki günlerde pek çok ölümü fark etmeden atlatırdık. Ancak Alaska, dünyanın sonu olarak görülmesine rağmen dünyanın geri kalanı gibi değişti."

"Otuz bin," dedim sessizce, böyle bir sayı karşısında içim titriyordu. "Çok fazla insan hayatını kaybetti."

Rubezahl başını salladı. "Hepsi için çocuklarım suçlanamaz. Üçgen, patikadan ayrılmakta ısrar eden insanlar için hâlâ tehlike arz ediyor. Hâlâ nehirler, dondurucu soğuklar ve hayvan saldırıları var. Ama biz onlarla savaşta karşılaşacağımız günü bekleyerek olasılıkları eşitlemek için elimizden geleni yaptık."

İnsanlardan sanki ezip geçilecek sineklermiş gibi bahsediyordu.

Ve belki de insanların farklı olarak algıladıklarına karşı hoşgörü eksikliğine katılabilirdim, ama Rubezahl ile aramızdaki benzerlikler burada sona eriyordu.

Kampa ve suikastçılarımla kaçacakları denize dönüp bakma isteğini reddetmek neredeyse imkânsızdı. Sadece biraz daha.

"İnsanların toplu olarak öldürölmesine asla göz yummam."

"Bunu yapmazsanız türümöze yeterince yer açamayacaksınız," dedi ısırarak. "Bu toprakları termitler gibi istila ettiler."

İçimi çektim. "Bu *onların* dünyası Rubezahl. Belki bizi hoş karşılamıyorlar ama bizim de kendi dünyamız var. Underhill'in öngörölmezliğı yüzünden her ikisinde de bir ayağımızla yaşamayı seçtik. Bize güvenmeseler ve işleri bizim için gereğinden fazla zorlaştırsalar da, bize yaşamamız için parsel parsel toprak vermelerine gerek yoktu. Bunun yerine silahlarını ve demirlerini kolayca bize çevirebilirlerdi." Hâlâ yapabilirler. Dünya'daki topraklarımızı genişletmekle meşgul olmaksan, *bu* benim için daha büyük bir endişeydi. Yapılacak daha aptalca bir şey düşünemezdim.

"Gerçekten mi?" Ses tonu değışmişti. "Belki de sondan önce, uzun yaşamım boyunca gördüklerimi sana anlatacağım. Belki bir kez daha buluşur ve bu konuyu tartışırız."

Kampı işaret ettim. "Şimdiki zaman gibisi yok."

İkinci kez bana odaklandı. "Hayır, sanmıyorum. Ancak, insanların sayıları göz önüne alındığında, onlarla ince bir şekilde başa çıkılması gerektiğini söyleyeceğim. Bu yüzden on yıllar boyunca orada burada canlar aldık. Eğer burada Fae savaşı yaparsak, o zaman tetikte olacaklardır. Savunmada olacaklardır ve hayatta kalmaktan korkan bir insan gerçekten de kötü bir yaratıktır."

Niyetinin bu olmadığını bilsem de, bu neredeyse ırklarına bir iltifattı. "Gizlice savaşmak istiyorsunuz. Underhill'de."

Bu fikir haklıydı. Düşüncelerim ne olursa olsun, şu anda siyasi sonuçları düşünmek benim işimdi. Unimak'ta bir savaş kazansam bile, krallığımızın ev sahipleriyle bir bok fırtınasını temizlemek zorunda kalacaktım.

Ruby ve serserileri Underhill'e geri götürmek bana daha fazla zaman kazandıracaktı. Şiddetle ihtiyacım olan zaman.

"Doğru. Ancak bunun gerçekleşmesi için," diye düşünce zincirimi kesti. "Arpıma ihtiyacım var."

Kafamı kaldırdım. *Ha?*

Rubezahl ayağa kalktı, kısa sürede üzerimde yükseldi, yıpranmış yüzünün her kırışıklığına öfke kazınmıştı. "Kampımda benim haberim olmadan hiçbir şey olmaz. Enstrümanımı çalmaları için gönderdiğin dört suikastçayı bir şekilde gözden kaçıracağımı mı sandın? Seni aptal çocuk. Burada seninle olmak için başka bir amacım olup olmadığını hiç merak etmedin mi?"

Gözleri simsiyah parladı ve kampa doğru baktım, çadırların önünde diz çökmüş, başlarında kukuletalari olan dört fae'yi görünce karnım sıkıştı.

Arkalarındaki serserilerin ellerinde kötü kıvrımlı bıçaklar vardı ve bir Seelie olan ilk fae'min boğazına bir bıçak saplandığında hazırlıksız bir şekilde keskin bir nefes aldım.

"Dur," diye emrettim.

Rubezahl bana sırtını döndü ve kampa doğru yürümeye başladı.

İkinci serseri kılıcını kaldırdığında, ona doğru beyaz bir şimşek fırlattım. Ruby onu bir sivrisinekmiş gibi kenara itti.

Ve suikastçılarımın ikincisi, bir Unseelie, gürleyerek kendi sonuna gitti. Sırada dişi Seelie vardı.

Rubezahl'ın peşinden koştum. "Burayı terk et ve ordunu da yanına al. Underhill'de buluşacağız." *Umarım yakın zamanda olmaz.* Bir kez geçit yapmışım ve tekrar yapabileceğime emindim ama devle nasıl savaşacağımı ve kazanacağımı bulmak için zamana ihtiyacım vardı.

Adımları benimkilerden daha büyük olan dev, hâlâ almaya geldiğimiz altın arpa elinde tutan Unseelie suikastçısına yaklaşmıştı.

Oraya ulaşmışlardı ama bunun kendi becerileriyle olmadığını biliyordum. Yol onlar için açık bırakılmıştı. Muhafızları ölüme göndermişim, sonuçta bahçedeki hırsız alt edememişlerdi.

Rubezahl yüzünde zalim bir sırıtişla dönerken yumruklarım sıkıldı. "Yapacağım, Hiçbir Evin Kallik'i. Almaya geldiğim şeyi aldım."

Unseelie'nin kapüşonunu yırttı ve ayaklarımın altındaki toprak da yok olmuş olabilirdi.

"Hayır." Uyuşmuş dudaklarımdan tek bir umutsuz kelime döküldü. Lan uçurumun karşısından bana baktı, karanlık gözleri anlaşılmazdı.

Son sözüm, Rubezahl'ın Faolan'ın elinden aldığı arpa gibi aramızda çınladı.

"Bir kez daha Underhill'e taşınmanın zamanı geldi, öyle değil mi?" dedi dev, arpa sırıtişının hizasına kadar kaldırarak.

Odak noktam tekrar arpa üzerine düşmeden önce zihnimi bir karmaşa sardı. *Yer değiştirmek mi? Arpa* Rubezahl'ın diyarlar arasında nasıl hareket ettiğini mi gösteriyordu?

Elisavanna bunu kesinlikle bilemezdi, yoksa Rubezahl'ı fae aleminde tuzağa düşürdüğü inancıyla asla canını vermezdi.

Dev bir dizi nota tıngırdattı.

Ve göz açıp kapayıncaya kadar , sanki buraya hiç gelmemişler gibi,
dışlanmışlar ordusu ortadan kayboldu.

OceanofPDF.com

I Lan'ın Rubezahl'ın ayaklarının dibinde diz çöktüğü, tüm dışlanmış ordunun bulunduğu boş alana bakakaldı.

Sanki hiç orada olmamışlar gibi gitmişlerdi.

Etrafımda gümüş ve altın tozu yağmuru içinde uçuşan periler, yüksek Muhtemelen şimdi ne yapacağımı sorguladıkları için tiz sesler bir kasırgada toplanıyordu.

Ama bırakın bundan sonra ne olması gerektiğini, az önce ne olduğunu bile zar zor kavrayabiliyordum.

"Topla kendini." Kendimi uyararak döndüm ve kaleye doğru fırladım.

Periler bana ayak uydurmaya çalıştı ama toprağın gücünü bedenime çekerken onları geride bıraktım, çivit mavisini büyüm etrafımda ve içimde dönüyordu. Yokuşu sanki hiçbir şey yokmuş gibi hızla çıktım, arkamda çiçek yaprakları ve rüzgârla savrulan otlardan oluşan bir akıntı bıraktım. Koşarken içimdeki öfke kabardı ve içimdeki güç değişti, Unseelie tarafım yüzeye doğru kükreyerek güzel kır çiçekleri tepesini şiddetli bir ölüm dalgasıyla buruştururken benden bir ölüm dalgası fişkırdı.

Kendimi kontrol etmeye bile çalışmadım. Doğayı öldürüyor olmam umurumda değildi. Rubezahl'ın Lan'ı vardı.

Almaya geldiği kişi Lan'dı.

Lan'ım.

Sırtımı döndüğüm Lan.

Başımı sallayarak asıl soruya odaklandım. *Neden?*

Rubezahl daha önce de Lan'ın ölmesini istemişti. Onun etkisi altındayken benden onu öldürmemi istemişti ama *bunu* yapmam için beni hiçbir şey etkileyemezdi. Kalenin kapılarından tökezleyerek geçerken öfke ve korku göğsümde dolaşüyor, beni boğuyordu. Dizlerimin üzerine çöktüğümde muhafızlar alarm verip yardıma koştular. Umurumda değildi. Sadece cevaplara ihtiyacım vardı ve bu cevaplara sahip olma ihtimali olan tek bir kişi vardı. "Ailbhe'yi getirin. Onu hemen savaş odasına gönderin."

Solumdaki fae selam verdi ve bir zırh şangırtısı içinde havalandı. Diğer -Tanımadığım genç bir safkan bana elini uzattı.

Onu salladım. "Onunla git, asker."

O da selam verdi ve koşarak uzaklaştı. Bir süre dizlerimin üzerinde kaldım, bana yöneltilen bakışları görmezden geldim.

"Şuna bakın. Bir kraliçe böyle davranmaz." Adair'in jilet gibi keskin sesi şokumu yarıp geçti.

Diz çöktüğüm yerden başımı kaldırdığımda bana ters ters baktığını gördüm. "Şimdi sırası değil." Ayağa kalkarken homurdandım. İleri doğru bir adım attım, ve o yerini korudu.

Öyle olsun.

Onu yolumdan çekmek için omzumu kullanarak ilerlemeye devam ettim. Çok sert değildi. Ama ellerini havaya kaldırdı, çığlık attı ve zarifçe yere düştü. Çığlık atarak karnını tutarak yuvarlandı. "Tanrıça kurtar beni!"

"Adair," diye bağırdım, unvanlarla uğraşmadan. "Aptal oyunlarının zamanı değil." Kraliçe gibi değil, hiç değil, ama onun saçmalıkları için zamanım yoktu.

"Ah, bebek, bebeğin iyi olmasına izin ver," diye bağırdı ve sonra bayılmış gibi yaparak yerde hareketsiz yattı. Nefes alış verişi çok kesikti. Göz kapakları kapanmamıştı. Beni izliyordu.

Ve sonra sözleri kafama dank etti.

Çünkü yeterince şey yaşamadım. "Bebeğim mi?" Tekrarladım.

Toplanan kalabalık dalgalandı ve Fae'ler onun ayağa kalkmasına yardım etmek için öne çıktı. Bir kadın mırıldanarak karnını okşadı ve Adair'in yüzündeki gözyaşlarını sildi.

Ona doğru bir adım attım, o da geri çekildi.

Kadın benimle onun arasına girdi -sanki canavar benmişim gibi. Lütfen.

Çenem titredi ve Adair karnını avuçlarken bana tatlı bir gülümseme verdi. "Aleksandr öldürüldüğünde hamile olduğumu daha yeni öğrenmiştim." Kırpiklerini ağırbaşlı bir şekilde indirdi.

"Hamile olduğunu bilmiyordum Adair," dedim. "Elbette, revire git. En azından önümüzdeki bir ay boyunca orada kalmanı öneririm. Sadece iyi bakıldığından ve başka kaza geçirmediğinden emin olmak için."

Gözleri parladı.

Bulaşıcı hastalıkların yayılmasını önlemek için revir kalenin dışındaydı.

"Yapamam-" diye başladı.

"Israr ediyorum." Yumuşakça söyledim ve belimden eğildim. "Bir kardeşimin başına bir şey gelmesini hiç istemem."

Teklifi kabul etmekten başka çaresi yoktu. "Elbette."

"Josef'i de yanına al, belki sana eşlik eder," diye omzumun üzerinden fırlattım, çoktan savaş odasına doğru acele ediyordum.

Çocuk muhtemelen onundu zaten.

Adair'i ve ... şey, oynadığı oyun her neyse - çünkü gerçekten hamile olduğundan şüpheliydim - aklımdan çıkarmak zorundaydım. Tanrıça yukarıda ve aşağıda, yine de, sıkıntılar listeme mutsuz, hamile, huysuz bir Adair eklemek zorunda kalmak sadece benim şansım olurdu.

Yine de Lan'a neler olabileceği üzerinde durmaktansa onun pislikleriyle uğraşmayı tercih ederim.

Lan.

Açıklığın öbür ucundan bana bakarken koyu renk gözlerini görebiliyordum, içlerinde mücevheri andıran renk parçacıkları dönüyordu.

Sadece benim yanımda yaptıkları gibi.

Lobinin merdivenlerini hızla çıkarken boğazıma bir hıçkırık düğümlendi. En tepede kendimi toparlamak için taş duvara yaslandım. Yıkılamazdım. Şimdi olmazdı.

Hızımı artırarak, dördüncü kata ulaşana kadar kalan merdivenleri ikişer üçer çıktım.

Bracken, Cinth ve Unseelie Generali Stryk'i bulmak için savaş odasının kapısını açtım.

"Devasa boyutlarda bir sorunumuz var." Söze girmeden, kelime oyununun korkunç olduğunu umursamadan söyledim. "Rubezahl hileyi anladı ve suikastçılardan üçünü öldürüp dördüncüsünü esir aldı. Faolan'ı ve orduyu Underhill'e geri götürdü." General Stryk'e baktım ve çenesinin hafifçe gerildiğini fark ettim. "Lan'ın içeri gireceğini biliyordun."

Başını salladı. "Lugh'un torunu olarak, arı fark edilmeden almak için en iyi şansa sahipti. Bunu benimle tartıştı ve ben de kabul ettim."

Kabul ettiler.

Lan'ın disiplin cezasını kabul ettiğine dair güvence vermesine rağmen, Lan'ı kırbaçladığı zamandan beri General'e karşı zaten güçlü bir nefret besliyordum. Şimdi beni devre dışı bırakarak altımı oymuşlardı ve Lan bağırmam için burada olmadığına göre, General Stryk öfkemin her zerresini hissetmek üzereydi.

Sesimi yumuşattım, içimdeki öfke dünyanın merkezinden gelen lav gibi yükseliyordu, sıcak, erimiş ve *çok* ölümcül. "Ve ikiniz de bana söylemeyi seçmediniz?"

Gözlerini kaçırmadı ama saç çizgisinin kenarında küçük bir ter damlası belirdi. "İçeri girmesine izin verir miydiniz Majesteleri? Sanırım ikimiz de bunun cevabını biliyoruz. Biz en iyisi olduğuna inandığımız şeyi yaptık."

Ellerimi masanın üzerine koydum ve masaya yaslandım. "Kraliçe olarak bu *benim* seçimim. Senin *değil*." Ellerimin altındaki ahşap çatlayıp yaşlandıkça ve çürüdükçe büyü içimden kabardı, rengi derinleşti. "Ve şimdi, senin aptallığın ve onun lanet egosu yüzünden, o sadece yem değil, her iki saray için de lanet bir sorumluluk haline geldi!"

General gözlerini kırptırdı. "Size asla sırtını dönmez."

"Başka seçeneği olmayacak!" Kükreyerek söyledim. Duvarlar titredi ve generalin rengi soldu. Unseelie büyüsü daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde içimde patlarken nefesim kesildi.

Bu güçtü. Ham, tehlikeli bir güç. Büyüm daha sert ve daha karanlık bir hal aldı, ta ki neredeyse siyah olana kadar ve benim olduğunu gösteren en ufak bir çivit rengi kalana kadar. Sesimi alçalttım ama öfkem yatışmaktan çok uzaktı. "Rubezahl ona Ailbhe'nin kanından gelen çayı zorla yedirebilir, seni aptal. Lan'ı bize karşı kışkırtabilir. Lugh'un torunu olarak, onun sözleri tüm fae'ler için bir ağırlık taşır."

Tam zamanında kapı açıldı. Kanlar içinde ve topallayan Ailbhe, Rowan'ın yardımıyla odaya girdi.

"Ona ne oldu?" Hırladım.

Rowan bir sandalyeye oturmasına yardım ederken yüzünü buruşturdu. "Ne olduğumu öğrendiler."

Kime? Bakışlarım Rowan'a kaydı. "Rapor ver."

"Onlarla karşılaştığımda iki asker onu dövüyordu. Onun bir zihin okuyucu olduğu hakkında bağırıyorlardı. Askerlerin icabına baktım ve onları zindana götürerek cezaları konusunda kararınızı bekledim Majesteleri."

şakaklarımı ovuşturdum. Gönderdiğim iki asker işleri kendi ellerine almışlardı. *Piçler*. "Ailbhe, en içten özürlerimi sunarım. Böyle bir muameleye müsamaha gösterilmeyecektir."

Uzun, gümüşü beyaz saçları -yer yer kıızıla boyanmış- bir taç şeklinde örülmüştü ve elbisesi sade, soluk pembe bir elbiseydi. Çenesini kaldırdı. "Doğruyu söylüyorsunuz ve size teşekkür ediyorum. Farklı olanlara karşı hoşgörü nadiren bulunur." Odanın etrafına göz gezdirdi. "Ama görüyorum ki bu odada o kadar da nadir değil." Dikkati Rowan'ın üzerindeydi, sonra Cinth -kaşlarının arasında hafif bir kırışıklıkla Rowan'ı izliyordu-, sonra Bracken. Sonunda General Stryk'te karar kıldılar.

"Lütfen, seni iyileştirmesi için birini göndermeme izin ver," dedim.

Gözlerini generalden ayırmadı. "Yaralarım ciddi değil ve tedavi için bu toplantı sonrasına kadar beklemeyi tercih ederim." Gözlerini kırpıştırdı. "Araya girdiğim için beni bağışlayın Majesteleri ama general size sadık. İlk kez sizi hesaba katılması gereken bir kraliçe olarak görüyor."

Zihnimde uğuldayan düşünceye cevap vermişti ama General Stryk ona baktı ve yüzü buruşarak elini kılıcının kabzasına götürürken bir adım geriledi.

"Yap. Yapma. Dare." Homurdandım. Burnumdan nefes alarak kendimi yavaşça ve çaba sarf ederek toparladım. Sol tarafımda Cinth burnunu çekti. "Erkekler aptal olabilir, Alli. Bunu sen de biliyorsun."

Başka bir zaman gülüp geçebilirdim. Göz kırpıp kabul edebilirdim. Ama kalbim daha önce taht odasında kırılmaya başlamıştı ve Lan'ın başlığını çıkardığımda biraz daha kırılmıştı. İçimdeki acıyı tam olarak kontrol edemiyordum.

Rowan boğazını temizledi ve bir elini kalbinin üzerine dokundurdu. "Majesteleri, şimdi zindanlara götürmem için bir emriniz var mı, yoksa daha sonra bir emir için geri mi dönmeliyim?"

Düşüncelerimi çaba sarf ederek bir araya getirdim. Neden? Çünkü Rowan, Ailbhe'ye yardım ederek kendini kanıtlamıştı. Daha şimdiden birkaç zorluğun üstesinden gelmişti ve raporları çok etkiliydi. Ve gerçekten de strateji konusunda Denenmişler'in en iyisiydi. "Asker, onları nasıl cezalandırırdın?"

Topuklarını birbirine vurup doğrulurken gözleri büyüdü. "Kraliçe Kallik, onların rütbelerini geri alır ve ailelerine onları destekleme seçeneği sunarım."

Eğer zengin bir aileden geliyorsa, aileleri onları desteklemeyi seçebilirdi ki bu da hemen hemen yaşam masraflarını karşılamak ve aile işlerini yürütmek için onları istihdam etmek anlamına geliyordu. "Peki ya aileleri onları desteklememeyi seçerse?"

"Onları ahlaki niteliklerine uygun işlere yeniden atardım."

Gülümsedim. "O halde vereceğin emir bu."

Rowan selam verdi. "Hemen, Kraliçe Kallik."

"Bu toplantıya katıldıktan sonra."

Kaşlarını çattı. "Korkarım bilmiyorum-"

Önünde durarak, "Sizi Seelie Ordusu Generalliği görevine çağırıyorum," dedim.

Rowan'ın bakışları benimkilere kaydı, bakışlarında şok ve minnettarlık karışımı bir ifade parlıyordu. "General?"

"General." Başımı eğdim. "Tabii. ...sen buna hazır değil misin?"

Yüz ifadesi sertleşti. "Öğrenmek ve beklentilerinizi karşılamak için elimden geleni yapacağım."

İçimde öyle olacağına dair güçlü bir his vardı. Ama şimdilik bu konuda harcayabileceğim tüm enerji buydu. Masaya geri döndüm.

Cinth bana yaklaştı, bunu yaparken Rowan'a gülümsedi ve onun varlığı beni sakinleştirmeye her şeyden daha çok yardımcı oldu. Rahatlamak için ona yaslanmamak için kendimi zor tuttum. "Rubezahl, Faolan'la birlikte tüm dışlanmışlar ordusunu Underhill'e götürdü. Sanırım Unimak'ı yönetme hakkı için savaşmak üzere onunla orada buluşmamızı bekliyor."

General Stryk küfretti. "Bizi yenebileceğini gerçekten düşünüyor mu? Onun ayaktakımı vahşi fae'leri bizden sayıca üstün değil."

Kendimi Seelie sihriye tutunmaya zorladım ve strateji masasını tekrar bir araya getirmek için odaya doğru çektim. Dört köşe direğini dört fidana dönüştürdüm ve onları birbirine bağlayarak düz bir yüzey haline getirdim. Seelie büyümü kullanma eylemi beni biraz sakinleştirdi.

Ellerimi bir kez daha üzerine koydum. "Rubezahl'ın Underhill'de daha güçlü olduğunu varsaymak zorundayız. Aksi takdirde neden Unimak'tan ayrılısın ki? Oradaki diğer fae yaratıklarının onun tarafında olmadığını varsaymak aptallık olur." Sözlerim tam bir sessizlikle karşılandı.

"O zaman biz de onlarla yüzleşeceğiz," dedi General Stryk yumuşak bir sesle. "Bu iş böyle yapılır."

O haklıydı. Başka seçeneğimiz yoktu. Ama her fae Underhill'e ve bana karşı, masum yaratıkları da içeren bir yemin etmişti. Rowan'a baktım. "Bir fikrin var mı?"

Gözleri odanın çevresinde yüzen kürelerden birine kilitlendi. Ona dokundu ve öne doğru getirdi. "Underhill'e girmemiz gerektiğinden emin misin? Onu dışarı çekmenin bir yolu yok mu?"

Başımı öne eğdim. "Bu konuda devle aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum. İnsanların görebileceği bir yerde savaşamayız. Korkularını daha da körüklersek, bu bizi onlara karşı şu anda olduğumuzdan daha da tehlikeli bir duruma sokar."

Rowan kaşlarını çatarak küreye baktı ve onu yeni masanın üzerinde döndürdü. Küreyi aşağı doğru bastırdı ve masanın tamamını kaplayana kadar sihirli bir şekilde düzleştirdi. Parmaklarının bir hareketiyle masa üstünü bir haritaya dönüştürdü.

Etkilenmiş görünmek istemedim... ama etkilendim. Adam işe başlayalı beş saniye olmuştu.

Rowan, "Tepenin altı, bir hevesle değiştiği için tasvir edilebildiği kadar doğru," dedi. "Bu harita size fae alemindeki bölümler hakkında bir fikir verir. Bu eski..."

Masa iki düzine etiketli alana ayrılmıştı ve yaratıklardan birkaçı da dahil olmak üzere daha kalıcı tehlikelerden bazılarını gösteriyordu. "Ejderhalar sola, devler sağa," diye fısıldadım.

"Ve işte buradayım, seninle ortada kaldım," diye fısıldadı Cinth. Elini benimkinin üzerine koydu ve ben de derin bir nefes aldım.

Grubumuz haritaya baktı.

Ailbhe Underhill'in kuzey ucunu işaret ederek parmağıyla dokundu ve görüntüyü yakınlaştırdı. "Burası seni bekleyeceğini düşündüğüm yer. Burası Yeraltı'nın değişmeyen birkaç bölgesinden biri. Ejderha Dağı."

Derin vadiye baktım. Sadece tek bir giriş ve çıkış yolu vardı. Dağ, gökyüzüne doğru uzanan bir ejderha başı şeklindeydi. Son direnişinizi yapmak ya da tuzak kurmak için mükemmel bir yer.

"Gıdıklamalarımı yapabilir ve onları uyku ilacıyla doldurabilirim." Cinth önerdi. "Vahşi fae'lerin hiçbiri onları geri çevirmez."

Rowan ona bakarken gözleri parlıyordu. "Duyduğuma göre kimse senin yemeklerini geri çevirmiyormuş, Sümbül."

"Sadece Cinth, lütfen. Ve birkaç şey denemek için gelip beni bulmaya ne dersin?" Kızardı ve çenem neredeyse yere çarpacaktı. Cinth asla kızarmazdı. Peki ne tür örnekler sunuyordu?

Ona ilk kez yapışkan gözlerle bakmasının üzerinden sadece birkaç saat geçmişti. Bu bir rekor olmalı. Ve bildiğim kadarıyla yetimhane günlerinden beri hiç etkileşime girmemişlerdi.

Haritaya baktım, Dragonsmount çirkin başını önüme dikmişti. Lan orada tutuluyordu ve onu bulmam gerekiyordu. Er ya da geç. Belki hiçbir zaman birlikte olamayacaktık ama en azından benimle aynı havayı solumadığı bir dünyada yaşayamazdım.

Masadan kalktım ve strateji geliştirmelerine izin verdim.

Ailbhe yanıma doğru ilerledi. "Onu seviyorsun."

İnkâr etmenin anlamı yok. "Evet."

"Kalbin için onun gibi bir başkası olmayacak," dedi bana. "Bunun için zihin okumaya ihtiyacım yok. Bunu gün gibi görebiliyorum."

"Gerçekten yardımcı olmuyorsun." Bir elimi yüzüme sildim.

İç çekti. "Bazen her şeyi elde etmek için her şeyden vazgeçmemiz gerekir."

Gözlerinin içine baktım. "Ne demek istiyorsun?" Kahin, şifreli yorumlar için hayat kotamı hemen hemen doldurmuştu

Ailbhe omuz silkti. "Sadece annemin eskiden söylediği bir şey." Rubezahl'la yüzleşmeyi düşündüm.

Bunun neye mal olacağını düşündüm. Muhtemelen hayatıma.

Yüzleşmemiz yaklaşıyordu ve eğer düşündüğüm gibi giderse, Lan'a veda etmek zorunda kalacaktım.

"Majesteleri," diye Rowan oldukça hastalıklı düşüncelerimi böldü, "sanırım . . . İşe yarayabilecek bir fikrim var. Hyacinth'in önerisine dayanarak."

General Stryk dikkatini Rowan'a verdiğinde masaya geri döndüm. "Ne düşünüyorsun evlat?"

Rowan'a tebrikler, yemi yutmadı.

Rowan elini haritanın üzerinde gezdirdi. "Rüzgârlar Underhill'i güneybatıdan kuzeydoğuya doğru süpürüyor. Eğer buraya gelebilirsek," parmağını güneybatı köşesine koydu, "ve perileri kullanarak rüzgâra bir uyku cereyanı bırakırsak, sonra da onu itmek için biraz hava akımı kullanırsak, kendimize bir avantaj sağlayabiliriz. Vadiyi süpürür ve yaratıkların çoğu bayılır. Tabii bu sadece daha güçlü olanları kızdıracaktır.

bir dezavantajı olurdu." Ağır bakışlarım altında kıpırdandı. "Belki de hangi yaratıkları alacağını bilmenin bir yolu yoktur."

Dudaklarımı büzdüm. "Yeterince taslak hazırlamak ne kadar sürer?"

"Yaklaşık bir hafta." Ailbhe dedi ki. "Eğer Unseelie zehirliler yardım eder."

Bir hafta. Tek bir *gün bile* beklemek istemedim. Ama Lan'ın olmadığı birkaç ay içinde, sonbahar gündönümünden önce diyarlar arasında bir geçit açma ihtimalim yok denecek kadar azdı. Bunu yaparken kendimi öldürmeden saray ordularını Underhill'e nasıl götüreceğimi bulmak için zamana ihtiyacım vardı.

Eğer o lanet arpı ele geçirebilseydik, Rubezahl hâlâ burada, Unimak'ta olurdu. Lan da öyle. *Şu anda* Lan'ı geri almak için savaşıyor olabilirdik. Ellerimi yumruk yapıp şakaklarımı ovuşturma isteğime karşı koydum.

"Kraliçe Kallik," diye mırıldandı Ailbhe. "Arpın bu yeteneğe sahip olduğunu biliyordum."

Öyle miydi? En azından bir tek ben değildim.

"Bu aklıma bir şey getirdi," dedi. "Rubezahl ile bir yerdeyken aniden başka bir yerde olduğunuzu hiç hatırlıyor musunuz?"

Ona bakarken kaşlarımın arasında bir kırıksıklık oluştu. Zihnimde bir anı canlandı.

Elimde bir kase çok sıcak güveç, Rubezahl'ın yanına oturmak için ilerledim.

Piposunu tüttürürken yere baktı. "Genç adam, benimle konuşmak istediğini söyleyebilirim. Lütfen rahat ol." Elini salladı ve vahşi doğa kaybolup yerini ofisinin iç kısmına bırakırken ağzım açık kaldı.

"Bir illüzyon mu?" Onun karşısındaki banka oturdum. Bana oldukça gerçekçi gelmişti, ama yine de Underhill'de sekiz yıl boyunca öyle olmuştu.

"Evet ve hayır." Gülümsedi. "Ama bu bize mahremiyet sağlayacak. Kimse konuştuğumuzu duymayacak."

Bu hiç de bir yanılsama değildi. Bizi gerçekten ofisine geri götürmüştü.

Başını salladı, anıyı benim gibi duymuştu. "Bildiğim kadarıyla her zaman az sayıda fae taşıyabildi."

Küçük sayılar.

O haklıydı. Eğer ordusunu hareket ettirebilseydi, o zaman

-Unimak'taki mahkemelere saldıracaktı ama onun yerine buraya gelmek için Üçgen'den geçmişti. "Ama dışlanmış orduyu ve Lan'ı bugün Underhill'e taşıdı."

"Öyle dedi," dedi. "Bu da son zamanlarda düşüncelerine kulak misafiri olduğum başka bir şeyi çözmeme yardımcı olabilir. Underhill'in Elisavanna'nın hamlesinden sonra hasarı onarmak için çok tembel olmasına gülüyordu."

"Elisavanna'nın diyarlar arasında bir geçit açmak için yaptığı hamle mi?" Dedim. Hemen ardından da, "Bariyere zarar verdi," dedim. Gözlerim yuvarlaklaştı. "Onu zayıflattı." Eğer bu doğruysa, muhtemelen daha fazla insan taşıyabilirdim. Ve muhtemelen bir gündönümü ya da Lan'ın yardımı olmadan bir geçit açabilirdim.

Teoriyi test etmem gerekecekti ama iri yarı piçi yenmek için bir stratejim olmadan ordumu Underhill'e götürmenin pek bir anlamı yoktu.

Başımı mystica fae'ye doğru eğerek sessiz takdirimi okumasına izin verdim, sonra General Stryk'e baktım. "Zehirleyenler mi?"

Gözleri ben ve Ailbhe arasında gidip geliyordu. "Kraliçe Elisavanna onlardan bir ekip tuttu. Birkaç saat içinde emrinize amade olabilirler." Belinden eğildi. "Bunun tehlikeli bir plan olduğunu söylemeliyim Majesteleri. Büyülü ya da başka türlü, rüzgârdaki tek bir değişim, aynı cereyan ordumuzu yok edecektir. Underhill'in ne yapacağı hiç belli olmaz."

Bunu bilmiyor muydum?

Mırıldandım, sonra yukarı baktım. "Belki de yardım için insanlara başvurabiliriz."

Birkaç kaş yukarı kalktı ve ben de en ufak bir mizah belirtisi göstermeden gülümsedim. "Bracken, bana bir telefon getir. Bir arama yapmam gerekiyor."

"İnsanlara mı?" General Stryk inanamayarak söyledi.

Sayılır. "Aslında doğüstü varlıklara. *Ve* insanlara." *Ve Fae'lere*. Belki de tahta geçtiğimden beri gelen siyasi telefonlardan bu kadar şikayet etmemeliydim. Sadece birkaç hafta önce sona eren bir savaştan o telefonlar sayesinde haberim oldu. "Deception Vadisi'ndeki bir kurt adamla konuşmam gerek."

I bir mezarın önünde diz çökmüştüm. Unimak'ın insan tarafına çekildiğimi hissetmiştim ve kendime oraya güvenli bir ortamda büyü pratiği yapmak için gittiğimi söylesem de, içten içe gerçeği biliyordum. Onun mezarını görmeye gelmiştim.

Ama neden? Cevap almak için daha iyi yerler vardı.

En son burada diz çöktüğümde ağlamıştım. O zamanlar bunun annemin gömüldüğü yer. Artık gerçeği biliyordum; beni karnında taşımış olabilirdi ama o benim biyolojik annem değildi.

Yazdan cesaret alan yabani otlar inuksuk'un altındaki alanı kaplamıştı ama onları yerden koparmak için içimde hiçbir dürtü yoktu.

O da diğerleri gibi bana yalan söylemişti.

Belki de bu adil değildi. Yani, ben beş yaşındayken ölmemiş olsaydı neler anlatabileceğini kim bilebilirdi? Yine de kabuslarımı kovalamış ve dizlerimdeki çürükleri öpmüştü. Bana söylediği her kelimeye inanmıştım. Hatırladım. Saygı duydum.

İhanet... kayıp... kalbime saplanan bir hançerdi.

"Seni hiç tanıdım mı?" Şafağın zayıf ısığında üşüyen toprağa sordum. Elbette kimse cevap vermedi. Daha önceki duygularıma rağmen, ayağa kalkmadan önce yabani otları temizledim.

Rubezahl'ın ordusuna yapacağımız ilk saldırı için uyku taslağını hazırlamamız gereken bir hafta içinde yapılacak çok şey vardı. En kötüsü de Lan'ın hâlâ hayatta olup olmadığını bilmiyor olmamdı. Dünya ile Underhill arasında bir zaman farkı olduğu için Rubezahl'ın yüzleşmeye hazırlanmak için bizden katlanarak daha uzun zamanı olacaktı. Zaman çok kısıydı, çünkü Ruby'den o lanet arpi almayı başarsam bile, hala Lan'ın hayatta olup olmadığını bilmiyordum.

Onu yok edecek kadar güçlü olup olmadığımı. Bir de ilk etapta ordumu oraya götürme meselesi vardı.

Ailbhe'nin haklı olmasını umuyordum. Çünkü eğer değilse, sonbahar gündönümünü beklemeden bir portalı nasıl açacağıma dair hiçbir fikrim kalmamıştı.

Nefes alarak, beni kanal olarak kullanmaya tenezzül eden büyümlü güçlere kendimi açtım. Büyüye teslimiyet anahtardı. Çivit mavisini korkunç bir beyaz yıldırıma dönüştüren şey buydu. Başka kimsenin eşleşemeyeceği bir şey.

Teoride.

Ejderha kanatlarının zarları gibi birbirine doğru kayan iki yarı saydam katmanı gözümde canlandırarak, aralarındaki bariyerin çözülüp tek bir katman haline geldiğini hayal ettim.

Şimşek parmak uçlarımla arasında dans ediyordu, tıpkı bir hırsızın çevik elindeki bozuk para gibi.

Daha önce yaptığım gibi gücün oluşmasına izin verdim. Yap.

İnşa et.

Ama Underhill'den Unimak'a bir tane açtığım zamanki kadar değil. Bunu çok daha fazla insanın geçmesine yetecek kadar uzun süre tutmam gerekiyordu. Çağırdığım yıldırım serbest bıraktım, zihnimin gözünde o kaynaşmış katmanların görüntüsünü tuttum ve bir öncekinden çok daha küçük bir portal önümde doğduğunda ödüllendirildim.

Fae'lerin üç at üzerinde yürüyebileceği kadar büyük, ancak daha uzun boylu olanların eğilmesi gerekecek.

Bedenim titremeye başlayana kadar geçidi tuttum. Yıldırım beni içten içe yakmaya başlayana kadar. En azından öyle hissettim.

Büyüyü keserek tek dizimin üzerine çöktüm, zor nefes alıyordum ve diyarlar arasındaki açıklık kayboldu.

Güneşin konumunu kontrol ettim. Geçidi daha uzun süre tutabilmişim. İlk seferden çok daha iyiydi ama taşımamız gereken binlerce fae vardı ve ben on dakika gibi kısa bir süre sonra bugünkü çabamdan yorulmuştum. Eğer Rubezahl Underhill'e girdiğim anda saldırmayı seçerse, o zaman mahvolurduk.

Bütün bunlar nasıl oldu da yine benim başıma geldi?

Ayağa kalkarak vücudumu yenilemek için ayaklarımla altındaki topraktan güç aldım. Ancak büyümlü yorgunluğa karşı yapılabilecek çok şey vardı ve bu da sorunun büyük bir parçasıydı. Rubezahl'ın

Yüzyıllar boyunca yaşadı, büyülü kaslarını sürekli esnetti, gittikçe güçlendi, ben ise büyümün sırrını daha yeni çözmüştüm.

Adımlarımın uzaması ve koşarken her zaman yaşadığım doğal rahatlığı bulmam zaman alsa da, sahalara geri koşmaya alıştım.

Underhill'e tekrar girdiğimde Kahin'i görmeliydim. Ve kanlı fae, Devon, fae aleminin sözcüsü.

Rubezahl hakkındaki gerçeği öğrendiğim için belki bana karşı daha açık olurlardı. Artık kraliçe olduğuma göre.

Bölünen nehir boyunca koşarak, Adair'in muhafızları aracılığıyla beni ilk kez boğmaya çalıştığı köprüye ulaştım.

Lan'ın beni kurtardığı yer.

Boğazımda bir yumru oluştu. Son üç gün içinde onun başına ne gelmişti? Keşke az önce açtığım portaldan geçebilseydim ve onu tekrar bulmak için kaçabilseydim.

Onun yerine, Unimak'ın Adair'den hamileliğiyle ilgili lanet mektuplar almasına takılıp kalmıştım. Revirden gerçekten hamile olduğuna dair bir onay göndermişti. Rahminde büyüyen bebeğin ruh imzası babamın büyüleriyle uyumluydu.

Altı ay içinde bir kardeşim olacakmış gibi görünüyordu.

Bu gidişle muhtemelen çocukla hiç tanışamayacaktım, bebek Adair'e benziyorsa tanışmak da istemezdim.

Ve yapılacaklar listesindeki bu devasa liste bana General Stryk'i de planıma dahil etmem gerektiğini hatırlattı. Orada durabilir ve fırsatım varken halkımın diğer yarısına yüzümü gösterebilirdim.

Köprüyü geçerek Unseelie bölgesinin karanlık ve dikenli çalılıklarına doğru ilerledim. Bugün hiç de temkinli değildim. Aksine, çevre karanlık ruh halimi yansıtıyor ve bana bir tür kimsesiz rahatlığı veriyordu.

Kapılardan geçtikten sonra yavaşlayarak yürüdüm, beni görece kadar erken kalkan Unseelie'nin yan bakışlarını görmezden geldim.

"Kraliçe için kapıları açın," diye seslendi muhafızlar.

Avludan içeri süzülüp kaleye girerken adımlarımı hiç bozmadım.

Bir erkek hizmetçi, kollarında bir kova suyla sola doğru koşturdu.

"Sen," diye bağırdım.

Unseelie irkildi ama su şırıldayarak durdu. "Majesteleri!"

O benim. "General Stryk'e bana katılması için haber yollayın." İşte, bu yeterince kibirli geldi.

Unseelie bundan uygun bir şekilde dehşete düşmüş görünüyordu. "Evet, hanımefendi. O halde onu nerede istiyorsunuz, lütfen?"

Garip konuşma tarzını çözdükten sonra, "Bana Kraliçe Elisavanna'nın özel odasını gösterin, sonra da generali alın. Bana orada eşlik edecek."

Hizmetçi eğildi ve yere daha fazla su döktü. Beni Unseelie sarayının derinliklerine götürmek için ilerlerken ikinci bir bakış bile atmadı.

Seelie şatosunun geniş, altın rengi salonlarına kıyasla burası ürkütücü ve önseziliydi. Mum ışığında ve gölgelerle dolu olan hava, zindanların varlığını maksatlı bir şekilde hatırlatan küflü bir nemle kokuyordu.

Belki Adair'in destekçileri bu mahkemede küçük bir tur atabilirler. Onlara iyi gelebilir.

Adam omzunun üzerinden nefes nefese, "Demek buraya taşınıyorsunuz, hanımefendi?" diye sordu. "Neden sordunuz?" Belli belirsiz cevap verdim.

"Seelie'ye karşı ikinci flütü çalmak hoş değil, hepsi bu."

Kaşlarım kalktı. Unseelie böyle mi düşünüyordu? Onlar yerine diğer sarayı seçtiğimi mi? "Buraya taşınmak için acil bir planım yok. İki sarayın birleştirilmesi biraz planlama gerektiriyor ve-"

"Mahkemeleri *birleştirmek* mi?" dedi hayretle. "Bu kesinlikle boktan bir fikir." Hizmetçi bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Yani, affedersiniz Majesteleri. O devlere yaptığınız gibi beni de yıldırım büyüünüzle patlatmayın."

İçimi çektim. "Yapmayacağım. Ama emin olun, yapacağım her şey tüm fae'lerin iyiliğini düşünerek olacak. Ne de olsa ben *tüm* Fae'lerin kraliçesiyim. Sadece yarısının değil. Unseelie asla unutulmayacak."

Ve burada kendimi, bu sabah Seelie kalesinde uyandığımdan çok daha fazla evimde hissettim.

Hizmetçinin peşinden iki kat merdiven çıktım, nefes nefese kalmış bir halde odaları işaret etti. "Hemen şurada, hanımefendi. Ölü kraliçenin yatağı ve her şey."

Tanımlaması yüzümü buruşturmama neden oldu ama bunu gizledim. "Teşekkür ederim. General. Acele edin lütfen."

Lütfen. Snort. Ona mı gülünç geldim, yoksa kendi kulaklarıma mı?

Cevap beklemeden odaya girdim ve tek bir yüzeyde bile toz zerresi olmadığını hemen fark ettim. Bu bildiklerimi doğruluyordu - çoğu Unseelie, sevgili kraliçelerinin kişisel alanında bulunmaktan hoşlanmayacaktı.

Bu da acele etmem gerektiği anlamına geliyordu.

Sayvanlı yatağı terk ederek, uzak duvarın karşısındaki zarif koyu ahşap masaya yöneldim. Çekmecelerde düzgünce istiflenmiş kâğıtlar ve daha sonra yutmak üzere kuşaklı tuniğimin altına tıktırdığım birkaç mektup vardı. Artık kraliçeydim ve alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım vardı. Ayrıca, eğer burada kalırlarsa, *başka* birinin onları alma riski vardı.

Başka hiçbir şey çok önemli görünmüyordu - bir dizi tüy kalem, mürekkep kabı ve birkaç farklı balmumu mühür. Çekmecenin arkasında bir şey parladı ve ona uzandım, parmağıma bir şey batınca irkildim.

Kaşlarımı çatarak o şeyi çıkardım ve ona baktım.

Düz bir çubuk küçük sütunların arasından geçiyordu ve parmağımı keskin, sivri bir uca batırmıştım. Dürüst olmak gerekirse bu, küçük çocuklara verilen küçük yapboz oyunlarından birine benziyordu. Onlarla oynayan çocukları kıskandığımı hatırlıyordum ama şahsen hiç sahip olmamıştım.

"Neden böyle bir şeyi masanızın üst çekmecesinde tutuyorsunuz?"

Kapı çalındı ve kalçamla çekmeceye vurarak kapatmak için küçük yapboz oyuncağını hızla cebime attım. Odanın ortasına doğru ilerleyerek "Girin" diye seslendim.

General Stryk saatin ilerlemesine rağmen uyanık görünüyordu. "Majesteleri." Odayı taradı. "Alışılmadık bir buluşma yeri."

"Öyle mi?" Belli belirsiz bir şekilde söyledim. "Haberleri duydun mu?"

"Deception Valley'deki kurtadamların bizim için bir şeyleri mi var?"

Şey, kurtadamlar gibi değil-bekle, kendilerine *Luther* dediklerini hatırlamak zorundaydım. Az önce savaştıkları ve şimdi ateşkes yaptıkları kabilenin bizim için bir şeyi vardı. "Evet, gaz maskeleri. Bin tane. Dün bir prototip ithal etmeyi başardık. Buradaki zehirleyiciler maskelerin etkili olduğunu gördüler. Tüm ordumuza yetecek kadar yok. Ama ön saflar korunmuş olacak."

Başını salladı. "Farklı köşelerde arkadaşlarının olması iyidir." Arkadaşlar . . .

Konuştuğum kadın, aynı zamanda kabilenin bir temsilcisi olan Andie Thana adında bir kurt adamdı ve son zamanlarda içinde bulunduğu durumdan dolayı davamıza sempati duymasına rağmen görüşmelerinde acımasız davranmıştı. Mahkemelerin çok zengin olması büyük bir şanstı diyelim ve Thana'nın bu durumdan faydalanmaktan mutlu olduğu açıktı. "Unseelie ordusuyla birkaç manevra yapmanı istiyorum."

"Ne gibi?" diye sordu general rahat bir tavırla.

"Üç sıra halinde ayakta duruyorlar ve sadece kendilerini alacak kadar geniş bir alanda olabildiğince hızlı koşuyorlar."

General gözlerini iki kez kırptırdı. "Peki bu tam olarak neyi başarmak için?" "Bu âlem ile Fae âlemi arasında portallar açabilirim," diye açıkladım. İki kez daha göz kırptı. "Anlıyorum."

"Ama onları ancak bu kadar uzun süre açık tutabilirim. Birleşik ordumun sadece küçük bir kısmının geçmeyi başarması halinde ortaya çıkacak bariz dezavantajları görebildiğinizden eminim."

Generalin ifadesi gerginleşti. "Kolay lokma."

"Aynen öyle. Seelie ordusunu da aynı eğitimi almaları için yönlendireceğim." Eğildi. "Hepimizin geçmesi olası mı?"

"Hayır. Ve bunun için ayrıca hazırlanmalıyız. Bu konuda strateji belirlemek için sizi beş saat sonra Seelie kalesindeki savaş odasında bekleyeceğim."

"Evet, Majesteleri."

Geçen gün gösterdiğim Unseelie gücü generali benim değerliliğime ikna etmiş gibi görünüyordu. Fae odanın etrafına göz gezdirdi. "Kraliçe burada hiç fazla zaman geçirmedi. Her gece birkaç saatten fazla uyumaya eğilimli değildi. Ama üçüncü kattaki çalışma odasında çok zaman geçirirdi." General gülümseyerek kırık bir dişini gösterdi. "Eğer başka bir şafak ziyareti düşünüyorsanız sadece bir fikir."

Dudaklarım kıpırdadı. "Bunu dikkate alacağım."

General gitti ve odayı bir kez daha üstünkörü ve merakla taradıktan sonra ben de aynısını yaptım.

Oda bana biyolojik annem hakkında hiçbir şey söylememişti. Onu sadece normalin ötesinde güçlü ve zeki, gizemli bir figür olarak biliyordum.

Beni Rubezahl'dan kurtarmak için canını vermişti.

Lan aracılığıyla bana rehberlik etti ve beni bu dünyaya getirmek için komplo kuran üç figürden en kolay bulduğum kişi oydu.

Affetmeyi. Sonunda denemişti. Kılıçlar, koruyucu ve bilgi.

Belki de bu, çocukluk yokluğunu affettirmemiştir.

Tekrar nehir köprüsüne ulaştığımda, masasından aldığım bulmaca oyununu çıkardım. Bazı yerlerde kalın, bazı yerlerde ince olan kıvrımlara bir anlam veremiyordum. Eskiden izlediğim çocuklar bir şekilde bulmacayı çözmek için sihirlerini kullanmışlardı. O kadarını hatırlıyordum.

Büyülü görüşümü açtım ve Unseelie ve Seelie gücünün küçük biblonun etrafını ve içini saran iç içe geçmiş bantlarını görünce nefesimi içime çektim.

"Benim gibi," diye fısıldadım. Beyaz şimşek değildi, ama açıkça her iki fae özünün bir karışımıydı.

Ve bunu masasının çekmecesinde buldum.

Bir anlamı olmalı. Bunu benim bulmamı mı istemişti? Mezarından bana yardım mı ediyordu?

Oyuncağı cebime attım ve kaleye yaklaşıp kadar yavaşlamadan koşmaya devam ettim.

Bunu yapar yapmaz, tüylerimi diken diken eden ve öfkemi artıran havadar bir ses bana doğru süzüldü.

"Kraliçe Kallik, bir dakikanızı alabilir miyim?"

Hayatımı sikeyim. Tepemdeki revir tabelasına dik dik baktım ve üvey annemi görme ihtimalini ortadan kaldırmak için arkadaki sokağa girmediğim için kendime lanet ettim.

Çünkü tabii ki Adair de sabahın köründe kalkmıştı. Zorla gülümsedim. "Adair, seni iyi görmek ne güzel."

Bakışları daraldı ama bir kez olsun kendini toparlamış gibiydi ve yavaşça nefes verdi. "Mesajımı aldınız mı?"

"Hangisi? Birkaç tane vardı."

"Hamileliği ve babanın kimliğini doğrulayan kişi."

Düşünüyormuş gibi yaptım ve o da bakışlarını indirdi. İlk kez, bu pratik hareket beni neredeyse ikna ediyordu. "Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum."

Ben yürümeye devam ettim, o da yanıma geldi. "Neymiş o?" "Zirveye ulaşmak için uyumaya hazır olduğumu."

Oldukça yerindeydi. "Bana her zaman senin davrandığın gibi davranan bir insan hakkında fazla bir şey düşünmekte zorlanıyorum. Diğer insanlar beni senin nezaketinden kurtarmasaydı şu anda ölmüş olurdum. Yakınımdakiler ve sevdiklerim olmasaydı ruhum ezilmiş olurdu." *Ve kendim.*

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Yeni kocanızla romantik bir yolculuğa çıkmak üzereyken onun bir çocuğu olduğunu öğrenmek hiç de kolay değil."

Ona baktım. "Gündönümündeki o akşam mı?"

O gece babamın büyüğü ellerimi sarmıştı. Beni *tanımişti*. Şimdi, bu fenomenin fae ebeveynleri ve çocukları için düzenli bir olay olduğunu biliyordum. O zamanlar . . .

"Evet," dedi sessizce.

İçimde küçük bir empati pırıltısı yükseldi. Onu bastırdım. "Ve sen de bunu hak eden kişi yerine çocuğu damgalamayı seçtin."

"Bir *kral*," diye kendini savundu. "Aleksandr pek çok şeydi ve onu kendi tarzımda seviyordum ama tartışılacak bir adam değildi."

"Sana zarar verdi mi?" Ona hızlıca bir bakış attım.

"Ne zaman zekâsını alt edemeyeceğim biriyle karşılaştığımı bilirim," dedi öfkelenmeden. "Bu çok sık olmaz ama Aleksandr öyle biriydi." Adair bana ters ters baktı. "Ve sen de benzer bir şekilde baş belası olduğunu kanıtlıyorsun."

Bu neredeyse bir iltifat mıydı? "Söylemek istediğin her şeyi söylemek için ben kale kapılarına ulaşana kadar vaktin var. Senin hamileliğinden ve güzel şeylere erişmeye devam etmenden daha önemli işlerim var."

Adair bana yetişmek için eteklerini topladı. "Aleksandr'ı benim öldürdüğümü düşünüyorsun. Söylenti Seelie sarayında yayılıyor."

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. "Dur tahmin edeyim... itibarın zedeleniyor. Adair, son birkaç ayını *benim hakkımda* o dedikoduyu yayarak geçirdin. Onun hemen yanında durduğum için doğru olamayacağını bildiğin bir şey. Ve eğer benim dışlanmışlarla birlikte olduğumu düşünüyorsan, şu anda onlarla savaş halinde olduğum gerçeği bu fikri çöpe atıyor."

Yanakları pembeleşti. "Kocamı ben öldürmedim."

"Öyle diyorsun. Yine de o zamandan beri tahtın peşindesin."

Kolumu kavradı, zor nefes alıyordu. "*Neden yapayım* ki? Aylıklarım gelmemişti. *Sonunda* hamileydim. Senin varlığının saklı olduğu bilgisiyle, çocuğum bir gün tahta oturacaktı. O ok Aleksandr'ın boğazını delip geçtiği anda, bu gelecek de yok oldu."

Aslında bundan biraz önce diyebilirim, varisi olduğumu açıkladığında. Ama her neyse. "Sana inanmamı mı bekliyorsun?"

"Sanırım bana olan nefretiniz -" yutkundu, "- ki bunu hak etmek için çok şey yaptım, kabul ediyorum, bana inanmanıza izin vermiyor."

Ve yine de . . . Kendimi tam da bunu yaparken buldum. Ve onun bunu bilmesine gerek yoktu. "Çocukluğum boyunca yaptığın tüm o saçmalıklar bana ne öğretti biliyor musun Adair?"

Yüzünde temkinli bir ifade vardı.

Bileğini sıkıca kavradım ve kolumdaki tutuşunu bırakmak zorunda kalana kadar sıktım. Dudaklarından bir inilti kaçtı. "Başkalarının senin hakkında ne düşündüğü önemli değil. Sadece kendin hakkında ne düşündüğün önemlidir. Sadece zayıf olanlar başkalarının sözleri ve eylemleriyle şekillenebilir ve yıkılabilir." Çenemi eğdim. "Ben bulunduğum yere layık biriyim. Başarısızlıklarım ve bana yaşattıkların beni daha da güçlendirdi. Kim olduğumun arkasındayım." Bileğini serbest bıraktım. "Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

Uzun zamandır ona söylemek istediğim kelimeleri nihayet dile getirdiğimde içim titredi. Tüm acım onların içindeydi ve şimdi dışarı çıkmışlardı.

Dahası da var.

Buna kesinlikle inanmıştım.

Onunla işim bittikten sonra kaleye doğru ilerledim, sadece yumuşak çağrısı üzerine durakladım.

"Çocuğum için en iyi olanı yapmaktan asla vazgeçmeyeceğim."

Geçmişim göz önüne alındığında, bu onun ağzından çıkan ve benim için ne anlama gelirse gelsin gerçekten saygı duyabileceğim ilk yorumdu.

I Bana tahsis edilen odada durmuş, uyuyamıyor, Lan'la birlikte Unseelie şatosunun balkonuna bakıyordum... tam da ona işimizin bittiğini söylemeden önceki gece durduğu yere.

O da buna karşılık kendini intihar görevine atmıştı.

Bacaklarım titredi ve burada, odamın mahremiyetinde kendimi bıraktım.

Destek için balkon korkuluklarına tutunurken dizlerimin mermere çarpmasına izin verdim.

General Stryk, arp Lan'ın büyükbabası tarafından yaratıldığı için Rubezahl'dan arpı alacak kişinin Lan olması gerektiğini iddia etmişti ama gitmesinin tek nedeninin bu olmadığını biliyordum.

Onu kendimden uzaklaştırmıştım, ve şimdi . . . Onu kaybettim.

Ellerim bakır parmaklıklarda uyuştı, acıyı dışarı atmaya çalıştıkça avuçlarım karıncalandı. Ama bana yapıştı. Nasıl bakarsam bakayım, benim yüzümden tehlikedeydi. Rubezahl'ın onu doğrudan öldürmediğini varsayarsak - ki bunu sırf beni kırmak için yapabiliirdi - o zaman dev en azından beni kontrol etmek için Lan'ı kullanacaktı.

Güçlü bir anımda, mahkemeleri Lan'a olan hislerimin önüne koymaya karar vermiştim.

Artık güçlü değildim.

Dudaklarımdan bir inilti döküldü.

Gözlerim kapalı, göğsümdeki sıkışıklıktan nefes almakta zorlanıyordum, bu kadar çok hayatı kurtarmak için gereken şeyi yapabileceğimden emin değildim. Çünkü Lan'dan başka bir şeyi umursamakta zorlanıyordum. Ve bu iyiye işaret değildi.

Yumuşak bir el belime bastırdı ve Hyacinth'in sesi etrafımı sardı. "Nefes al, Alli."

Göğsümde bir hıçkırık düğümlendi. "Cinth. Bu benim hatam."

Kadın homurdandı. "Sevdiği kıza kendini kanıtlamaya çalışan bir aptal o. Erkekler böyle aptaldır. Güven bana."

Erkekler söz konusu olduğunda, öyleydim. Yine de ses tonu kulağımı yakaladı. "Bir şey mi oldu?"

Dudakları seğirdi. "Rowan az önce yemeklerimi denemeye geldiğinde bana bir buket çiçek vermeye çalıştı. Yarıları zehirliydi. Çok utandı ve bence özrü bana çiçek getirme düşüncesinden daha tatlıydı - yani belki de aptal değildir, ama yıllar boyunca benim için çılgınca şeyler yapan erkeklerin hikayelerini anlattırmayın bana."

Kalbim sıkışırken bile dudaklarımdan ıslak bir kahkaha döküldü. Lan'ın tüm yaptığının bu olmasını *diledim*. Ona her akşam balkonlarda buluşmamamız konusunda yaptığım yorumun onu böyle önlemler almaya teşvik etmiş olabileceğini düşünmeden edemiyordum.

Nazikçe ayağa kalkmama yardım etti.

Koyu renk kirpiklerimin arkasında biriken gözyaşlarımın arasından ona göz kırptım. Gözyaşlarımı silerken gülümsemesi de elleri kadar yumuşaktı. "Hadi seni yatağa yatıralım. Uyumaya her şeyden çok ihtiyacın var. Tamam mı?"

"Generallerin muhafızları eğitmesine yardım ediyor olmalıydım. Geçidi açma alıştırmaları yapmalıyım-"

"Sus." Bir eliyle ağzımı kapattı. "Soyun ve seninle birlikte yatağa gir. Ayaklarının üzerinde uyuyakalırsan hiçbir şey yapamazsın, bunu sen de biliyorsun." Ve tıpkı gençliğimizdeki gibi ve o çok daha yaşlı ve bilge görünüyordu, soyunmama yardım etti ve saçlarımı taradı, ördü.

Daha sonra sihrinin dallarını bir fincana doğru saldı ve kısa süre sonra fincan buğulanmaya başladı. "İç bakalım."

Burnuma bir buhar tıttı ve yanımda oturan ona baktım. "Rowan'ın sana verdiği çiçeklerle beni zehirlemeye mi çalışıyorsun? Çikolata gibi kokuyor ama keskin bir tonu var."

"Sen ve burnun." Fincanın kenarına vurdu. "Underhill'de olduğumuzdan beri üzerinde çalıştığım bir şey. Devon bir noktada buna ihtiyacın olabileceğini düşündü."

"Aslında bu beni daha iyi hissettirmiyor," diye mırıldandım ama sıcak çikolatadan bir yudum aldım. Kahve tonları ağzımda eridi, hafif acılığa rağmen hoş bir şekilde kapladı. Bir yudum daha aldım ve

Kaslarım uzun zamandır -belki de hiç- beni terk etmeyen köklü bir gerginlikten kurtulmaya başladı.

Her şey başladığından beri itiraf etmek istemediğim bir gerçeği itiraf etmem için yeterliydi. Korkuyordum. İlk kez kendime inanmaya başlamış olsam da, dehşete düşmüştüm. Binlerce hayat bana bağlıydı ve ne kadar yükseğe tırmanırsam o kadar düşecek yerim vardı.

"Lanet olası bardağın tamamını iç," diye emretti Cinth, kelimeleri sert olsa da sesi yumuşaktı. "Uyumana ve büyü rezervlerini yenilemene yardımcı olacak."

Öyle mi? Ben de varım.

Bardağı dudaklarıma götürdüm ve geriye doğru eğerek karışımı bir bira bombası gibi yuttum. Gözlerim hâlâ kapalıydı, bardağı ona uzattım. Bardağı aldı, beni yorganın altına itti ve yorganımı çeneme sıkıştırdı.

Göz kapaklarım çoktan ağırlaşmıştı ama onları bir parça açmayı başardım. Ailbhe'nin bana baktığını görünce kalbim duracak gibi oldu.

"Bana daha sonra teşekkür edeceksin," dedi.

Yuttuğum içkiyle, üzerime çöken ve beni büyüsünün derinliklerine sürükleyen uykuyla mücadele etmek mümkün değildi ama rüya alemine dalarken bile zihnim tamamen uyanıktı.

Göz açıp kapayınca kadar parıldayan baloncuklardan oluşan bir alanın ortasında durdum. Etrafıma öyle yoğun bir sis yayılmıştı ki başka hiçbir şey göremiyordum. Ellerime baktım ve parmaklarımı oynattım.

En azından kendimi görebiliyordum. "Alo?"

Sallandım ve etrafımdaki baloncuklar birbirlerine çarparak vınladılar, tiz çan sesleri gibi bir ses çıktı. Parmaklarımı içlerinde gezdirdiğimde patlamadılar, bunun yerine daha fazla tıngırdarak dokunuşumdan uzaklaştılar.

Hangi cehennemdeydim?

Ya da daha önemlisi, Ailbhe bana ne yaptı? Ona güvenebileceğimden çok emindim. Rubezahl'ın kazazedelerinden birine inanmakla aptallık etmişim.

Bir adım attım, sonra bir adım daha ve bir adım daha. Hiçbir tehlike hissi yoktu.

-Garip bir şekilde aydınlatılmış baloncuk sisinin içinden beni izleyen hiçbir göz yoktu. Tabii Ailbhe'nin planı beni sonsuza dek burada tutmak değilse... bu durumda - kelime oyunu yapmak istememiştim - fena halde çuvallamıştım. Çünkü onun zihin gücü benim yapabileceklerimin çok ötesindeydi.

Bu düşünceyle içim sıkıştı. Sanki bir yanıtmış gibi, etrafımızdaki parlak baloncuklar karardı.

"Yapılacak tek bir şey var," diye fısıldadım kendi kendime.

Dışarı çıktım, bir ipucu arıyordum. Bir şey. Beni yönlendirecek *herhangi bir şey*-

Kulaklarımın ucundaki bir sese tepki veren bedenim hareketsiz kaldı. İşte yine gelmişti, sanki biri iç çekiyormuş gibi hafif bir nefes.

Sağa döndüm ve ayaklarımı sürüyerek ilerledim, en azından ayaklarım sessiz olduğu için minnettarım, taşlar ya da çimen çıtırtıları yoktu.

Baloncuklar kalınlaştı, birbirine yapıştı ve aralarından geçmek için daha fazla itmeme gerekti, ama bu ani duvarın diğer tarafında bir şey -daha doğrusu biri- vardı.

Şaşırtıcı derecede kalın kabukları olan kürelerin arasından bir elimi iterek körlemesine uzandım. Onların ötesinde kim olabilirdi?

Annem mi?

Devon mu?

Kardeşimin ruhani rehberini bile alırdım.

"Lütfen Adair olma," diye mırıldandım.

"Tanrılar," diye homurdandı, "Eğer ona dönüşürsem, beni öldürün."

O ses.

Güçlü bir bileği sıkıca kavradım ve bacaklarımı bükerek var gücümle çektim. Çünkü eğer bu anın gerçek olma ihtimali varsa, bunu en iyi şekilde değerlendiriyordum.

Lan'ın eli önce parıldayan duvarın içinden geçti, sonra göğsü ve yüzü. Sonunda, görkemli çıplak vücudu ortaya çıktı.

"Vay anasını," diye yutkundum, "nasıl giriş yapılacağını biliyorsun." Kelimeler ağzımdan çıkıverdi ve sonra kendimi ona doğru atarken ağlıyordum.

Yarım saniye boyunca bana dokunmayacağını düşündüm ama sonra kolları vücuduma dolandı. Sıkı. Tanıdık. Çok gerekliydi.

"Yetim," dedi şaşkınlıkla. "Nasıl burada olduğunu bilmiyorum-"

"Kapa çeneni." Yüzünü kavradım ve onu öptüm. Bildiğim bir bedene, onun bedenine sarıldım. Rüyalarımı dolduran bir vücuttu ama böyle değildi. Ellerim gövdesinin ve göğsünün çıkıntılı düzlemlerini taradı. Buraya nasıl geldiğim ya da bunun sadece uyuşturucunun neden olduğu bir halüsinasyon olabileceği önemli değildi. Lan benimleydi.

Bir an için dünyamda her şey yolundaydı.

Ağzından alçak bir hırıltı döküldü, içimde yankılandı ve karnımda havai fişekler patlattı.

Ellerini gömleğimin kenarının altına kaydırđı, kaburgalarıma, karnıma ve belime sürtündükten sonra yukarı doğru kaydırđı ve gömleğimi çekti.

"Rüya görüyorum," diye konuştu ağzıma karşı. "Seni tanıyorum, Yetim. Kendini asla bana teslim etmezsin, bu şekilde değil. Sen bir kahramanın yolunu seçtin, doğru yolu. Ama umurumda değil. Bana nasıl sunulursan sunul, seni kabul edeceğim. Çünkü sana ihtiyacım var."

Gözlerimi kırıpştırarak ona baktım ve kıyafetlerimin çoğunun çıkarılmış olduğunu fark ettim. Bu onuru onun ellerinin mi yoksa benim ellerimin mi verdiğini ya da bir çeşit büyüünün onları erittiğini hatırlayamıyordum çünkü... garip bir şekilde... onları hiçbir yerde göremiyordum.

Lan ile çıplak bir rüya ülkesi mi? Bunu anlayabilirim.

Yüzünü avuçladım ve beni her zaman, *her zaman* çözen o koyu gökkuşağı gözlerine baktım. Onlarsız yaşamak istemiyordum. Kahramanın yolunu izlemek tam olarak bunu yapmak anlamına gelse bile.

"Bu gerçek mi?" Kısık bir sesle sordum.

Ellerinden biri saçlarıma kaydı ve uzun tellere dolandı. "Umurumda değil."

Yüzüme sıcak öpücükler yağdırdı, dudaklarıma doğru ilerledi ve sonra daha aşağıya indi, köprücük kemiğime yumuşak öpücükler kondurmadan önce boynumu ısırdı.

Dokunuşu düşünmeyi, bunun çok çok iyi bir rüyadan daha fazlası olup olmadığını merak etmeyi neredeyse imkânsız hale getirdi.

Rüyaların en iyisi.

Nefesimi içime çektim ve hafif bir iniltiyle boğuldum. "Daha fazla."

Vücudumun her santimetresinde bir ısı izi bırakırken, yavaşça uyluklarımın tepesine doğru ilerlerken ağzı kendi büyüünü dokuyordu. Çok yavaşça. Sanki dünya kadar zamanı varmış gibi.

Elleri kalçalarımıdaydı, kıvrımlarımı takip ederken parmakları kığımında geziniyordu. Eğer bu sadece bir rüya olsaydı, bunun tadını sonuna kadar çıkarabilirdim, o zaman zihnimi serbest bırakabilirdim.

Ağzının benim *gerçek* yerime doğru hareket ettiğı o lezzetli anı bekleyebilirdim. istedim.

Ama ...ya Ailbhe beni buraya kasten gönderdiyse ve bu özel bir rüya değilse? Ya izleniyorsak? Sanki onu çağırılmışım gibi, mistik fae'nin sesi havada dalgalandı.

Seni geri çekmeden önce onunla çok fazla zamanın var. Rubezahl'ın kampı hakkında bulabildiğın her şeyi bul.

Gerçekten mi?

Ben inledim ve Lan sesi yanlış yorumlayarak kıkırdadı.

"Rubezahl seni nerede kampa aldı?" diye sordum, ancak karnımın alt kısmına doğru fırlayan hisler arasında konuşmak zordu. Kendimi toparlamam gerekiyordu ama Lan'ın ağzının ve ellerinin çıplak tenime her dokunuşu aklımı başımdan alıyordu.

"Hmm?" İç uyluğumu ısırdı ve dizlerim büküldü.

Lan beni yavaşça yüzüne bastırana kadar kaldırırken kalçalarımı kavradı. Dilinin merkezime doğru bir hamlesi zihnimi sildi süpürdü. Etrafımdaki baloncuklar titredi, duygularıma tepki verirken havai fişeklerle patladılar.

Dili tekrar yukarı doğru hareket etti, sert ve yavaş.

Boğuldum ve yeni bir saldırıya hazırlanmak için geri çekilirken düşüncelerim hislerimin arasından sıyrıldı. "Neredesin, Lan?"

"Bağlı ve gözleri bağlı," diye fısıldadı, sanki beni işaretliyormuş gibi yüzünü bacağıma sürttü. "Dev beni sana karşı kullanacak, Yetim. Bunu yapmasına izin veremem. O yüzden şimdi veda edeceğim."

Gözlerim açıldı. *Olamaz.*

Beni altına çekti ve vücudunu benimkine bastırdı.

Bir kez daha yüzünü avuçladım. "Lan, ben gerçekten buradayım. Bana nerede olduğunu söylemeni istiyorum. Seni bulmama yardım etmene ihtiyacım var."

Gülümsemesi yumuşak ve çok ama çok hüznüydü.

Bu üzüntünün yerini neşenin aldığını görmek için tüm diyarları yerinden oynatabilirim.

"Bunu yapamam, Yetim. Beni sana karşı kullanmasına izin vermeyecek kadar çok seviyorum seni."

Başımı salladım ama vücudu çoktan solmaya başlamıştı. "Lan! Hayır, henüz değil!"

Bir sonraki nefesimi alamadan gitmişti. Ayağa kalkıp tam bir daire çizdim, başka bir iç çekiş, inleme ya da beni ona geri götürecek *herhangi bir şey* dinledim.

"Faolan." Bağırarak değil, fısıltı bile değil. Daha çok bir dua gibi. "Lugh, eğer torununu seviyorsan, onu bulmama izin ver. O Onu kaybedemem. Yapmam gerekeni yapmak için bile."

Bu garip alandaki hava aniden elektrikle yüklendi. Yüzen baloncuklar teker teker patlayarak bir figürün yaklaşması için bir boşluk yarattı.

Hayalet gibi.

Erkek.

Sertçe yutkundum. No House'un Kallik'i saf bir şokla dizlerinin üzerine çökebilirdi. Ama bu Kallik değil. Hayır, bu Kallik tüm Fae'lerin kraliçesiydi.

Doğduğum günkü kadar çıplakken, kötü şöhretli Lugh bana yaklaşıırken durdum. O da çıplaktı.

Çıplak bir akşamdı.

Gülümsemesi torunununkine çok benziyordu ama benzerlik burada sona eriyordu. Faolan'ın karanlık olduğu yerde, büyükbabası aydınlıktı. Sarı saçları, soluk gümüş gözleri ve soluk bir teni vardı. Faolan'dan da daha zayıftı.

"Onu bulmak o kadar basit değil, Tüm Fae'lerin Kraliçesi. O ölümün eşiğinde. Karşı karşıya olduğu işkence ..." Lugh'un gözleri sanki o da acıyı hissediyormuş gibi dalgalandı. "Korkunç. Her zaman olduğu gibi. Söyle bana, neden ölmesine ve huzur bulmasına izin vermeyeyim?"

Kalbim onun sözleriyle kırıldı. Lan işkence mi görüyordu? "Durabilirsin o."

"Yapamam." Lugh iç çekti. "Fae dünyasında daha fazla gücüm yok. Bırak ölmesini istemezsin. Eğer onu seviyorsanız, sizin için daha fazla acı çekmesini istemezsiniz."

Sözleri kalbimi toz haline getirdi. "Onu burada gördüm. İyi görünüyordu."

"Burası bir ölüm yeri." Elini dışa doğru salladı. "Ya da daha doğrusu, yaşamla ölüm arasında bir yer."

Bacaklarım katlandı. Bu olamazdı. Hayır. Onu daha yeni görmüştüm ve ...

"Lütfen

."

"O benim torunum, ama bu onun etrafındakiler için pek bir şey ifade etmiyor," diyor Lugh

dedi. "Yazık, bu çocukta kendi çocuğumdan daha fazla yeteneğim ve yüreğim var." "O zaman kurtar onu!" Kendimi unutarak bağırdım.

Lugh soluk bir kaşını kaldırdı. "Benden bir talepte mi bulunacaksınız?" "Yalvarırdım," dedim kırık bir sesle.

"Onun ölmek üzere olduğuna inanıyorlar." Başını öne eğdi. "Sanırım aşkın nasıl bir his olduğunu hatırladığım için ve seninki bu dünyaya nadiren gelen bir aşk olduğu için. . . ." Yüzü yumuşadı. "Onun ruhunu ölümden uzak tutabilirim. Ama acele etmelisin. Planlarınızın çoğundan vazgeçmek zorunda kalacaksınız. Ordularınızın eğitiminden de."

Bir anda ayağa kalktım. "Bu gece gidiyoruz."

Parmaklarım solmaya başladı ve Ailbhe'nin sesi çığlık atarak bilincime girdi.

"Ona yardım etmeye çalışıyorum! Güven bana Cinth, ona yardım etmeye çalışıyorum!"

"Kıyafetlerimi çalıp beni taklit ettin, seni kaltak! Bu yüzden mi Rowan'la işlerin nasıl gittiğini sordun? Ona ne yaptın?"

Bir el yarı saydam omzuma inerek beni geri çekti ama Lugh adımı söyledi. "Elisavanna'nın masasındaki nesne. Underhill'e giden geçidi açtığında onu da yanına al."

Başımı salladım. Biblonun Seelie ve Unseelie büyüyle aşılandığını gördükten sonra bunu yapmayı planlamıştım. Bunu anlamak için birkaç saatimi vermezdim. "Teşekkür ederim."

Lugh elini omzumdan çekti ve gözden kayboldu ama sesi arkamdan yankılandı. "Onu sadece bir gün hayatta tutabilirim. Acele etmelisin, Tüm Fae'lerin Kraliçesi."

Bir göz kırpmaya daha.

Sarsılarak doğruldum, nefes nefese kalmıştım. Cinth, Ailbhe'nin kafasını kilitlemiş ve onu yere yatırmıştı. Kapı patlayarak açıldığında Mystica Fae'nin çığlıkları havayı yırttı ve Rowan ile Bracken silahlarını çekmiş halde içeri koştu.

"Yeter," diye bağırdım.

Cinth, Ailbhe'yi bıraktı, tozunu aldı ve ayağa kalktı. Yanakları yorgunluktan pembeleşmişti.

Ailbhe ayağa kalkmakta çok daha yavaştı, solgun yüzü şimdiden morluklarla dolmuştu.

Bir aşçıya asla bulaşma.

"Özür dilerim," diye ağzından kaçırdı, tanışmamızda ilk kez telaşlanmıştı. "Sana verdiğim bir şeyi isteyerek içeceğini düşünmediğim için rol yapmak zorunda kaldım. Rubezahl'ın Lan'a korkunç şeyler yapacağını biliyordum. Faolan olmadan senin savunmasız ve zayıf olacağına inanıyor. Bunun ne kadar acil olduğunu hissetmeliydin. Herkesin gidişini geciktirmesine izin veriyorsun."

"Saçmalık," diye homurdandı Bracken.

Bacaklarımı yataktan dışarı salladım. "Ailbhe, bana Lan'la iletişim kurmanın bir yolu olduğunu söyleseydin, bu fırsatı kaçırmazdım. Niyetin ne olursa olsun, beni kandırmak bir hataydı." Diğerlerine dedim ki, "Ama haksız değildi. Lan'ın fazla zamanı yok."

Bu dünyada kutsal olan her şey için, onu kurtarmak istiyorsak *hemen* gitmeliydik. "Harekete geçmezsek ölecek. Askerleri topla. Bir saat içinde yola çıkıyoruz."

OceanofPDF.com

"I Rowan'a ve General Stryk'e mırıldandım, o hala sessiz bir öfke içinde kaynıyordu, tek bir kişiyi kurtarmak için dikkatli hazırlıkları bırakıyorduk, bu kişi Lugh'un oğlu olsa bile torunu ve Unseelie naibi.

Her neyse. Lan'ı gördükten sonra kimsenin ne düşündüğü umurumda değildi.

Gözlerimi kapatarak, yeterince uzun süre açık tutamayabileceğim geçitten koşarak geçmeyi bekleyen üç kişilik orduya düzen ve sessizlik yaymak için aceleyle uzaklaşmalarını dinledim.

Ama ihtiyacım olan teşvikse, onu da bulmuştum: Lan'ın hayatını kurtarmak için tek bir günümüz vardı.

Nefes alarak gözlerimi kısa bir süreliğine açtım ve yokuş altı haritasına son bir kez baktım. Birden fazla portal açma ve ordumuzun bazı bölümlerini farklı yerlere bırakma planımız resmen geçersizdi. Doğrudan en güvenli ve stratejik açıdan en sağlam pozisyon olduğuna inandığım yere gidiyorduk.

"Yeterince büyür büyümez gitmeleri gerekiyor," dedim bilmem kaçınıcı kez.

Sonra, güce boyun eğerek, birkaç gün önce ulaştığım seviyeye gelmesine izin verdim ve önsöz olmadan serbest bıraktım.

İzdiham. Yerleri titreten sayıda fae akıp geçti, ama fae alemine açtığım portalın boyutunu kontrol etmenin ötesinde, nefesimi sabit tutmaya, kalp atış hızımı yavaşlatmaya ve düşüncelerimi hedefime sabitlemeye odaklandım. Sevdiğim adamı kurtarmaya.

Beyaz şimşeklerle kaplı ellerim titremeye başladı.

Bacaklarım giderek güçsüzleşti, ta ki pes edip yere yığılana kadar, kırmızı bir şapkanın dişlerinin derisiyle geçidi korumaya devam ettim.

Yer titredi ve çok geçmeden görüşüm de aynı şeyi yaptı, bulanıklaştı ve dalgalandı.

Lan'la son karşılaşmamı aklımdan çıkarmadım. Taht odamda bana veda ederken gözlerindeki hüznü. Beni bir daha asla göremeyeceğini düşünüyordu ama ben bir kişiyi daha kaybetmeyi *reddediyordum*.

Ve kesinlikle o değil.

Onsuz yapamayacağım bazı şeyler vardı. Ne kadar aptalmışım.

Kollar sırtımın ve dizlerimin altına sarılmış, göz kırpmalarım ağırlaşırken beni kolaylıkla kaldırıyordu. Rowan beni taşımakla görevlendirilmişti ve koşuyordu ama küçülen geçitten geçemeyeceğim korkusuyla ona bakmaya cesaret edemedim. Etrafım bembeyaz bir şimşek gibiydi ve Rowan benimle birlikte geçide daldığında şimşegin içinde kayboldum.

Baş aşağı. Yana doğru.

Rowan'ın sırtımın ve dizlerimin altındaki kolları koptu ve altın çiçeklerle bezeli siyah çimlerin üzerinde yuvarlandım.

Başımı muazzam bir çabayla çevirerek Bracken ve Cinth geçitten çıkana kadar bekledim, sonra da artık incecik olan beyaz akışı kestim.

Diyarlar arasındaki açıklık patladı, yok oldu.

Kıpırdamadan yattım, başka bir şey yapamıyordum. Cinth koşarak yanıma geldi ve dizlerinin üzerine çöktü. "Alli." Parlayan gözlerini Rowan'a çevirdi. "Onu kurtardın. Başarabileceğini düşünmemiştim ama çok hızlıydın. Teşekkür ederim."

Nefesi kesildi. "Rica ederim, Leydi Cinth." Kaşlarım havaya kalktı. Leydi Cinth, ha?

Bu kez Cinth'in nefesi kesildi. "Oh, uhm. Ben. . . ." Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve sonra ondan uzaklaştı, bana sıkıca sarılırken açıkça telaşlanmıştı.

"Tamam," diye mırıldandım.

Nefesini dışarı üfledi. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemişim. Korkutucuydun. Şimşek fırtınası ve saç uçması korkunçtu. Eğer gıdıklanma bağımlısı olduğumu bilmeseydim, şu anda senden korkuyor olabilirdim."

Yavaş yavaş başka sesler de gelmeye başladı.

Ordu. Onların mırıltıları ve fısıltıları.

"Herkes geçti mi?" Mırıldanıyordum. Vücudum ağırlaşmıştı. O kadar ağırdı ki parmağımı bile zor oynatıyordum. Lan'ı kurtarmak için içinde olmak istediğim durum bu değildi.

"Millet," diye araya girdi Bracken, sesinde şaşkınlık vardı. "Bu ciddi bir sihirdi."

Evet. Ve muhtemelen kabaca . . . hiç yoktu.

Hem de uzun bir süre -şanslıysam birkaç gün. Daha çok bir hafta.

En azından fiziksel durumla ilgili bir şeyler yapabilirdim. Underhill'den yeşil enerji çekmeye niyetlenmişken, onun yerine bana altın enerji verdiğinde rengi sorgulamadım. Onu kaslarıma ve eklemelerime teşvik ettim, bacaklarıma ve kollarıma güç fısıldadım. Etrafımdaki yeşillikler sırayla büyüüp küçüldü, her iki büyüm de etkisini gösterdi ve birkaç dakika sonra oturduğumda, geldiğim zamanki halleriyle tamamen aynıydılar.

Rowan üniformasının tozunu aldı. Onu ve General Stryk'i savaşçı fae yığınının düzene sokmaya çalışırken izledim.

Ben yaptım.

Ordunun geçmesini sağlamıştım, bu da mahkemelere Rubezahl'ı temelli kapatma şansı veriyordu. Unimak'ta sorumlu olarak bıraktığım Josef Amca yokluğunda işleri berbat etmediği sürece, büyük olasılıkla Adair'in sözcüsü olarak, o zaman geride bıraktığım fae'ler iyi olacaktı. Burada olduklarından çok daha iyi olacaktı. Günün sonunda, zaten güvendiğim pek fazla insan yoktu.

Bracken kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Ona yorgun bir gülümseme attım, ama bir kadın ordunun arasından geçerken yüzümdeki gülümseme kayboldu.

Seelie ve Unseelie'nin tanıdığı bir kadın.

Sadece benim gözlerimle değil, Lan'ın anılarıyla da gördüğüm bir kadın.

Ailbhe bana katılmak için General Stryk'in yanından ayrıldı ve alçak sesle mırıldandı. "Suçluluk duygusuyla geliyor. Yok edilen mirasını kurtarmak için geliyor."

Mystica Fae'ye şöyle bir baktım, onu orduyla birlikte getirmenin kendisi için en güvenli seçenek olup olmadığından hâlâ emin değildim. En azından burada neler olduğunu bilebilirdim. Diğer fae'lerin ona zarar vermeyeceğine güvenmiyordum.

"Burada olmayı tercih ederim," dedi. "Benim koruyucum, kraliçem olmak için kendinizi zorlamayın, ne olaksa olmalı. Bana zarar vermek yerine beni korumanız yeterli. Sizi düşler ülkesine göndererek hayatımı riske atmaya ve boş bir anınız olduğunda yeni şüphelerimi size açıklamaya yeter."

Odak noktam Mystica Fae'de kaldı. Bana Rubezahl'ın Lan olmadan zayıf ve savunmasız olacağıma inandığını söylemişti. *Rubezahl'ın planları hakkında mı?*

Ona bakarak düşündüm.

Başını salladı, dudakları birbirine sıkıca bastırılmıştı. "Artık arpın neler yapabileceğini biliyorum, sanırım her şeyi bir araya getirdim."

O zaman son derece önemli bir mesele olarak konuşmalıyız, diye düşündüm ona tekrar. *Sizi mümkün olan en kısa sürede çağıracağım.*

Reverans yaptı ve geri çekildi.

"Kraliçe Kallik." Kadın, sırtı eğilmeye alışık değilmiş gibi yüzeysel bir selam verdi.

Kaşlarımı çattım. "Lugh'un kızı."

Genişçe gülümsedi ve Ebliu'nun oğluna beni nehir kıyısında yarı boğulmuş halde bırakmasını söylediğini hatırlayıp hatırlamadığını ya da Lan'ı Unseelie büyüsüne sahip olduğu için nasıl dövdüğünü bilip bilmediğimi merak etmek zorunda kaldım. "Bir dakikanızı alabilir miyim Majesteleri?"

"Yapacak çok işim var."

"Evet." Yüzü gerildi. "Oğlumun kendini yakalattığını duydum." İçini çekti, mızrağının ucunu yere koydu ve bu sırada altın bir çiçeği ezdi. "Ve Unseelie tahtının naibi olduktan sadece birkaç gün sonra. Bir an için düşündüm ki ... ama bunun bir önemi yok. Hepimiz onun ne olduğunu biliyoruz."

Başımı öne eğdim. "Peki neymiş o?"

Bakışları yüzümde gezindi.

Yaklaşarak onun muhteşem yüzüne baktım. Yüz hatları Lan'inkine benziyordu ama onunki kibir ve cehalet ifadesi oluşturunuyordu.

Dürüst olmak gerekirse, ağzını açmak için daha kötü bir zaman seçemezdi. Buna rağmen durakladım ve kelimelerimi özenle seçmeye çalıştım. Danışmanlarımdan biri gibi davranmak Rubezahl'da işe yaramıştı. Belki bunu tekrar yapabilirdim.

"Ben tüm Fae'lerin kraliçesiyim Ebliu," dedim sessizce. "Bu yüzden bundan sonra söyleyeceklerine çok dikkat et. Ben hiçbir fae'yi kullandıkları büyüden dolayı kınamam. Ama belli bir ahlaki kalibreye sahip olmadığını kanıtlayan bir fae'yi mahkum ederim. Faolan'ın anılarında bulundum. Senin gerçekte kim olduğunu gördüm, Lugh'un kızı, tıpkı babanın senin kim olduğunu ve daha da önemlisi kim olmadığını gördüğü gibi."

Gözleri büyüdü ve yutkunurken boğazı düğümlendi.

Ha! Tamamen tekrar çalışıyor.

"Ayrıca," dedim hafifçe, "*bana* şunu göstermeyi aklına koymayı öneririm kendini kanıtlamış bir adama hakaretler yağdırmak yerine

gerçek bir kahraman olduğunu defalarca kanıtlamıştır."

Bu belki biraz daha az kraliçe gibi ve biraz daha Kallik'ti. Ciddi bir sıcaklık yayıyor olmalıydım çünkü bakışlarını neredeyse anında elindeki mızrağa indirdi.

"Bu..." Bir kez daha yutkundu ve tekrar başladı. "Pişmanlıklarım var Majesteleri. Beni bunlardan azade sanmayın. Geçmişte hatalar yaptım ve eminim gelecekte de yapacağım. Oğluma yardım edebilecek bir konu hakkında sizinle konuşmaya geldim. Ordu, Rubezahl'ın ona işkence ettiğini fısıldıyor. Oğlumun ölümden kıl payı kurtulduğunu söylüyorlar. Bu doğru mu?"

Haber hızla yayıldı. "Öyle. Baban onu hayatta tutmaya yardım ediyor ama bunu sadece bir günlüğüne yapabilir."

"Babam," diye ses çıkarmadan mırıldandı. "Onunla gerçekten konuştun mu?"

Daha çok Lan'a yardım etmesi için yalvardı ama ... "Yardım ettim. Sana söylediklerim doğru. Oğlunda senden çok daha fazla kahraman görüyor." Sözler kesiciydi ama umurunda değildi. Bu kadın nefret sıralamamda Adair'den daha üst sıralardaydı, şimdiye kadar bilinçli olarak fark etmediğim bir şeydi bu.

Nefesini içine çekti.

Onun arkasında ordular düzene girmişti. "Zamanım çok değerli."

Lugh'un kızı mızrağını uzattı. "Bu babamın mızrağı."

Bunu herkes biliyordu. Bu bir yadigârdı -Fae tarihinde pek çok zorbayı öldürmüş olan ateşli silahı. "Peki buna neden ihtiyacım olsun ki?"

"Sen değil," dedi sessizce. "Faolan. Babam soyunu korumak için yaşam özünün bir kısmını bu silaha akıttı. Eğer oğlumun elindeyse, ona yardımcı olacaktır. I . . . Umarım ona yardımcı olur."

Yüzünü aradım.

Rubezahl büyük bir ahmak olduğunu kanıtlamış olabilirdi ama bazı konulardaki bilgeliği yadsınamazdı. Bir keresinde bana prestijin tehlikesinden bahsetmişti. Bir insan bir kez tapılmaya başlandığında, bu imajını korumak için her şeyi yapabilirdi.

Sözler ve jestler Ebliu için açıkça zor olsa da, bir şey bana onun üzerindeki gözlerin farkında olmadığını söyledi. Askerler Lugh'un kızının bana babasının mızrağını hediye ettiğini görecektlerdi, bu da onun saygınlığını daha da artıracak bir şeydi.

Yine de ondan aldım. Dokunduğunda yaydığı hafif parıltı söndü, içindeki öz benim Lugh'un soyundan olmadığımı anladı.

Eğildi, bu sefer daha derinden. "Teşekkür ederim, Majesteleri."
Başımı eğdim. "Bu, geçmişteki kabahatlerini telafi etsin, Ebliu.
Lugh bu anı izliyor ve senin değerini tartıyor."
General Stryk bana doğru yürüdü ve ben de Lan'ın annesine sırtımı
döndüm. "Sarsılmışlar ama iyi durumdalar," diye rapor verdi.
"Uyku taslağı mı?" Ben sordum.
"Sağlam. Zehirciler onu iyi
saklamışlar."

Güzel. Başlangıçta planladığımız kadar çok şey taşıyamamıştık ama idare etmek zorundaydık. "Şafakta saldırıyoruz." Underhill işleri karıştırmaya karar vermediği sürece üç saatlik bir süre vardı. İki saat hazırlanmak için zar zor yeterli bir süreydi ama beklediğimiz her saat Lan'ı ölüme bir saat daha yaklaşıtıyordu. "General Rowan'a söyleyin ve gaz maskeleri cephe hattımıza dağıtılır dağıtılmaz cereyanın serbest bırakılması için emir verin."

Topuklarını birbirine vurdu ve selam verdi. "Evet, Majesteleri. Ve ne-"
"Çekil şu lanet yoldan, seni çirkin hayvan," diye bağırdı bir ses.
Generalin yüzü öfkeyle buruştu, ama hemen soldu -zeki adam- kapüşonlu bir figürün yaklaştığını görünce, yanında tanıdık kanlı bir fae.
"Kahin," dedim saygıyla, hafifçe eğilerek.

Kapüşonunu geriye itti ve tek sağlam gözüyle Stryk'e baktı, Stryk de akıllıca bir kararla ortalıkta görünmemeye karar vermişti. Lan'ın yakalanışının başlattığı uyuşukluk ve geçidin az önce ilham verdiği iç yanması hissinin ötesinde bir şey hissedebilseydim, o zaman belki de onun gidiş hızına gülerdim.

"Tüm Fae'lerin Kraliçesi," dedi Kahin. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ işleri karıştırıyorsun."

T Kahin tek gözünü kısıarak beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Rubezahl'ın Lan'ı var."

"Bunu biliyorum, seni küçük dingdong. Ne yapıyorsun ordunun Dragonsmount'ta kamp kurduğunu biliyor muydunuz?"

Etrafımızdakilerden gelen birkaç nefes sesi bana onu azarlamam ya da en azından kabalığını umursuyormuş gibi yapmam gerektiğini hatırlattı. Neyse. "Bir planımız var. Sen de dahil olmak ister misin?"

"Yapamam. Ben Kahin'im. Ama o yapabilir." Kahin başparmağıyla hemen solunda duran Devon'ı işaret etti.

Devon'ın gözleri hafifçe üzerime dikildi. "Geçidi açık tutmana kim yardım etti?"

Dizlerim bükülme tehlikesi geçirirken bile kaşlarım yukarı doğru kaydı. Yerden daha fazla enerji çektim. "Hiç kimse."

Cinth bir anda dirseğimin dibindeydi ve ellerime yiyecek sıkıştırıyordu. "Muzlu kremalı pasta."

Arkadaşım mutfakta sihirliydi ama muz kremalı turtayı yoktan var edecek kadar değil. Gelmeden önce yapmıştı. "Muzlu kremalı turta" aynı zamanda bizim yerleşik güvenli kelimemizdi - artık kimseye Rubezahl'ın adamlarından birine dönüşmeyeceği konusunda güvenmememden kaynaklanan bir şeydi. Elbette Ailbhe bunu onurlu bir niyetle yapmıştı ve muhtemelen Lan'ın hayatını kurtarmıştı ama bunun bir daha olmayacağından emin olamazdım.

. ve bir dahaki sefere benim için pek iyi olmayabilir.

İkram edilen turta dilimini aldım ve yere yığıldım, siyah çim alanın ortasında bacak bacak üstüne attım.

Kahin burnunu çekti ve kadim statüsüne yakışmayan bir zarafetle önüne oturdu. "Sonunda şimşegi kavradın."

Bu turta muhtemelen harikaydı ama ben hiçbir şey tadamadım. Ağzım kurumuştı ve tat alma tomurcuklarım tamamen vurulmuştu. Tıpkı çok sıcak bir şey içtiğimde tüm duyularımın yanması gibi.

Ben ona cevap veremeden Devon diğer tarafıma oturdu. "Bu kadar büyü yapmak, öngörülebilir gelecekte, en azından bir ya da iki gün boyunca hiçbir büyülmüş imzaya sahip olamayacağın anlamına geliyor."

Ona göz kırptım. "Ne?" Kâfırımı gibi ağzımdan yemek fıskırdı. Umurumda değildi. Vücudum açlıktan ölüyordu.

Devon tüneliğin ön kısmındaki muzlu kremalı pastanın tozunu aldı. "Rubezahl fae'leri böyle avlar. Göz diktiği ya da yok etmek istediği kişilerin büyülmüş imzalarını arar. Sende şu anda hiç yok."

Sözleri sertçe battı. "Kampına sızabilirim." Uyku ilacını gerçek bir savaş için saklayabiliriz.

Çoktan ayağa kalkmıştım, hızlı bir dönüş yaptım. "General Stryk! General Rowan!"

"Evet?" Stryk'in sesi ordunun hengâmesi içinde bir yerlerden gürledi.

"Katılın," diye bağırdım.

İki general de birkaç saniye içinde yanımdaydı. "Uyku taslağını tutun. Yeni bilgiler gün ışığına çıktı."

Birbirlerine baktılar ve ben sadece nasıl göründüğümü hayal edebiliyordum -yüzüm Cinth'in bana getirdiği yemeğin yarısıyla kaplıydı, gözlerim iriydi ve yorgunluk yüz hatlarımı çiziyordu.

Kısacası, neredeyse kesinlikle deli gibi görünüyordum. Biraz da öyle hissettim, şaka değil.

"Majesteleri," dedi General Stryk, Rowan'a bir bakış fırlatarak. "Emin misiniz?"

"Ben konuyu Kahin'le görüşürken şimdilik onu tut. Başarı şansımız hakkında bize fikir verebilir." İşte, bu biraz daha iyiydi. Belki de? İkisi de selam verdi ve ben de bakışlarını gördüm.

Endişeliydiler.

Kahin'le yüzleştim. "Oraya kadar koşamam. Bir şeye ihtiyacım var-"

Kahin başını salladı. "Bir araca ihtiyacın var. Kara kelpisi çok belli olur."

Devon başını salladı. "Underhill size yardımcı olacak. Nehir sistemini kullanabilirsiniz. Su sizi kısa sürede ve fark edilmeden Dragonsmount'a götürecektir."

Öyle mi? Tanrıça, tabii ki su olacaktı. Anlık korkuyu yuttum ve anlık teri geri ittim. Neden hep su oluyordu? "Ve ben sadece, ne, nehirden aşağı mı yüzeceğim? Neden bunu tüm ordu için yapamıyoruz?"

Gülümsedi. "Buranın ne olduğunu ve güçlerinizin burada nasıl işlediğini henüz anlamadınız. Underhill her şeydir. O kum ve gökyüzü, su ve damarlarındaki kandır. O zamanın kendisidir. O yaşlı ve gençtir ve hepimizin taşıdığı büyüün özüdür." Devon'un sesi yükseldi ve etrafımızdaki ordu duruldu. "Underhill sizin tanrıçanız, o sizin anneniz ve kız kardeşiniz, düşmanınız ve can düşmanınız. Her zaman seninle olacak. Her zaman. Ondan korkun, ona tapın, ona *saygı gösterin*. Ve her şeyden önemlisi, onun *tüm Fae'lere* olan sevgisine inanın. Çünkü o zalim görünse bile, herkesin hayatta kalması için gerekeni yapar."

Etrafımızdaki rüzgâr kaybolmuştu ama son sözleri kulaklarımdan silinirken yeniden başladı.

"Bütün ordumu neden nehre sokamadığımın cevabını vermiyor," diye söylendim, işleri bu şekilde yapmak zorunda kalmamayı dileyerek. Devon'ın gözleri kısıldı ve ben de iki elimi kaldırdım. "Barış, dostum. Sanırım sorun sayılarının çokluğundan kaynaklanıyor?"

"Su tehlikeli. Underhill senin, Tüm Fae'lerin Kallik'inin ve sadece senin geçmene izin verecek. Gerçek bir aşk hikayesine bayılır ve şimdilik sana yardım etmek için yaratıklarını uzak tutacaktır. Faolan'la birlikte başarabileceklerinizden özellikle hoşlanmak için sebepleri var. Ama gecikmeden gitmelisiniz." Devon nehri işaret etti.

Sahte Underhill'deki eğitimim hâlâ aklımdaydı ve koşarken omzumun üzerinden bağırdım. "Altı saat içinde benden haber alamazsanız, planladığımız gibi saldırıyı başlatın!"

Arkamdan bağırırlar geliyordu, Cinth'inki ön plandaydı ama Devon'ın sözleri görmezden gelebileceğim ya da gelebileceğim türden değildi. Patron Underhill'di ve eğer gecikmemi istemiyorsa tavsiyesine kulak vermeliydim. Tehlikeli ve beni bir anda öldürebilecek bir suya dalmak ne kadar korkutucu olursa olsun.

Onun tavsiyesine kulak vermek *istedim*. Geçidi açmadan önce ordunun hazır olmasını beklemek bir işkenceydi. Daha fazla bekleme düşüncesi

artık neredeyse dayanılmazdı ve şimdi makul bir nedenim olduğu için ... şey...

Nehre iki adım kala, üzerimde giysilerim ve silahlarımla suya atladım, Lugh'un mızrağını bir elimle kavradım. Durgun suyun yüzeyine çıktım. Ancak yumuşak dalgaların altında durgun ya da sessiz değildi.

Akıntı beni parçaladı, alçalttı ve sert bir şekilde kayalara çarptırdı. Ben de buna izin verdim. Underhill'e güvenmek zorundaydım, onun iradesine teslim olmalıydım. Eğer beni cezalandırmayı seçtiyse, bunu kabul etmeliydim. Muhtemelen beni cezalandırmaya hakkı vardı. Kahin açıkça işleri berbat ettiğime inanıyordu. Asla birlikte olamayacağımızı düşünerek Lan'ı kendimden uzaklaştırmıştım ama kalbim aksini söylüyordu. Aramızdaki güç korkunç olsa bile, Lan ve benim birlikte daha güçlü olduğumuzu söylüyordu.

Su beni birkaç kez yuvarladı ve ben gözlerimi kapalı tuttum. Onları açarsam paniğe kapılacaktım ve panik o anda yapmam gereken son şeydi.

Zaman akıp gitti ve ben rahatladıkça su yumuşadı.

Kafamın içinde dakikaları saydım ve omzum sert bir şeye çarptığında etrafımdaki su çekildi. Gözlerimi kırptım ve kendimi ince bir su tabakasının ardından gece gökyüzüne bakarken buldum. Her renkten yıldızlar gökyüzünü süslüyordu. Aynı şekilde Lan'ın gözlerinin karanlığında da renkler uçuşuyordu. Her şey bana onu hatırlatıyordu ve bu, kaburgalarımın altına saplanan bir bıçak gibiydi.

"Bir şey duydun mu?"

Homurdanarak söylenen sözler ve çok yakınımıdaki kayalara çarpan ayakların çıkardığı çitirtılar karşısında donup kaldım.

"Hiçbir şey yok. Ruby yakınlarda kimsenin olmadığını söyledi. Herhangi bir suikastçının bize yaklaşıp yaklaşmadığını hissedebileceğini söyledi. Biz sadece mahkûmun bir şekilde kalkıp kaçma ihtimaline karşı buradayız."

İkisinden de kahkahalar yükseldi, ardından kahkahalar kısık kıkırdamalara dönüştü. "Bu durumda onun için kaçacak yer yok. Ruby'den çalabileceğini düşünmek aptallık."

"Evet." İkinci ses o kadar da emin değildi. "Ben ... bazen Ruby'nin yaptığının doğru olduğundan emin olamıyorum, anlıyor musun? Mahkemeleri bölmek, yönetimi ele geçirmeye çalışmak ... o fae'ye günlerce işkence etmemizi sağlamak. O Lugh'un torunu, biliyor muydun? Bu yanlış görünüyor."

Tenin tene çarpması. Bir homurtu. "Böyle konuşma, Shifty, yoksa bir dahaki sefere sana daha sert vururum. Bu iyi bir konuşma değil, moraller için kötü."

Shifty belli ki arkadaşı kadar çay emmemişti. Ya da belki daha az hıyardı.

"Bu sadece işkence. Ruby'nin onun yaşamayacağını söylediğini biliyorum ama son kısmı beni etkiledi."

"Hiçbir yere gitmiyor ve temiz hava size iyi gelecektir."

Bir homurtu daha ve ardından çakıl ve toprak ıtırtılarının sesi. Sessiz olmaya bile çalışmıyorlardı.

Başımı kaldırdım ve sığ nehir kıyısına baktım.

İki muhafız akıntıya karşı ilerlerken sırtlarını bana dönmüşlerdi. Onların ötesinde, vadinin iki sırtı arasında binlerce çadır vardı. Ve solumda, akıntının yukarısında, koyu gri bir çadır vardı... kapakları bağlıydı.

Derin bir nefes aldım. Lan içeride miydi? İşkencecilerinin konuşmalarına bakılırsa, öyle olmalıydı.

Karnımın üzerine yuvarlanarak geriye uzandım ve Lugh'un mızrağını kılıçlarımı sabitleyen iki kayışın arasına yerleştirdim. Yere yakın durarak, açık arazide zahmetli bir yavaşlıkla sürünerek ilerledim.

Saklanacak, duraklayacak bir yer yoktu. Ya çadıra varacaktım ya da varamayacaktım. Ama büyülü imzam yok olduğu için Rubezahl için bir hayalettim. Görünüşe bakılırsa, Fae'leri tespit etme yeteneği onu -ve varsayılan olarak muhafızlarını- şüpheci yapmıştı.

Çadırın kenarına doğru ilerlemeye devam ettim. Mızrak malzemeye takılıp yan tarafta bir delik açana kadar altından kaymak zor olmadı. Silahı çekip kurtardım ve ayağa yuvarlandım, mızrağım elimde ve savaşmaya hazırdım.

Çadırdaki sadece bir kişi vardı.

Lan ince demir kayışlarla merkezi bir direğe bağlanmıştı. Vücudu pençeler ve bıçakların açtığı yaralar ve kesiklerle delik deşik olmuştu. Kurumuş kanın altında görebildiğim derisi korkunç derecede solgundu. Başi çenesinden göğsüne doğru sallanıyordu ve koyu renk saçları ter ve kanla keeleşmişti.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Arkasında büyükbabasının görüntüsü titreşti. "Acele et ocuğum. Onu daha fazla tutamam."

Kalbim göğsümde gümbürdeyerek mızrağı kaldırdım ve ucunu Lan'ın sol elini sabitleyen zincirlere sapladım.

Demir, çatlayan cam gibi paramparça oldu ve adam sağa doğru yığıldı.

"D a y a n ," diye fısıldadım mızrağı demirin her bir noktasına saplarken Onu tutan bağlar, kalın duvarın dibinde bir yığın haline gelene kadar

Direk. Mızrağı yere bıraktım ve Lan'ın vücudunun üst kısmını kollarımın arasına aldım. "Benim için nefes al, Faolan!"

"Mızrağı kullan." Lugh'un sesi tekrar yankılandı.

Bakışlarımı kaldırdım ama o gitmişti. Bir elimle Lan'ın bedenini kavrayarak mızrağı beceriksizce yaklaştırdım ve daha iyi bir fikir bulamadığım için göğsünün üzerine koydum. Şüphesiz Lugh mızrağı ona saplamamı istememişti - gerçi bu noktada, o kadar çılgın ruh ve ilaçlı çay ve diğer şeylerden sonra, hiç de şaşırmazdım.

Mızrağı göğsüne dayadığında aniden ayağa fırlamadı, uyandığı bir an olmadı ama vücudu ısındı, yüzündeki kan lekeleri ve kir arasında bir kızarıklık belirdi.

Mızrak yanıyordu, gecenin köründe çadırda rahat edemeyeceğim kadar parlaktı. Ellerimi üzerine koydum ama Lan'a dokunuyordu ve onu iyileştiriyor gibi görünüyordu. Ya da en azından onu bu durumda *tutuyordu*.

Umarım onu halkıma geri götürene kadar böyle yapmıştır.

Bekle. . . onunla birlikte buradan nasıl çıkacaktım?

Nehir, elimdeki tek seçenektir. En azından onu diğer tarafa geçirmem gerekiyordu. Oraya vardığımda, farklı bir strateji bulabilirdim.

"Lan, lütfen uyan. Sadece birkaç dakikalığına," diye fısıldadım yüzüne dokunup kabuk bağlamış kanı temizlerken.

Ruby bunu ona yapmıştı. Onu dövmüş, kesmiş ve ölüme terk etmişti... Tam olarak ne elde etmek için? Lan benden daha fazla bir şey bilmiyordu. Rubezahl için ifşa edebileceği ya da kazanabileceği büyülü bir kelime ya da eşya yoktu.

Bu yüzden hep Lan'ı *benim* için yem olarak kullanacağını düşünmüştüm. Yine de o kadar ileri gitmişti ki Faolan'ı ölümden sadece bu mızrak koruyormuş gibi görünüyordu.

Neden?

Spor için mi?

Rubezahl'ın tarzı bu değildi.

Lan'ın göğsündeki mızrağa baktım.

Ateşli Mızrak. Tıpkı Rubezahl'ın taşıdığı arp gibi Lugh'u n gücünü ve özünü içeriyordu.

"Burada bir şey gördüğüne emin misin, Shifty?"

Sarsıldım. *Hay sikeyim*.

"Bu benim adım değil."

Yere çarpan bir bedenin gürültüsüyle gözlerim açıldı. Bu da neydi böyle? Shifty az önce diğerine mi saldırmıştı?

Çadırın kapısı açıldı ve muhafızlardan biri içeri girdi.

Tanıdığım bir muhafız.

Gözleri Lan ve benim üzerime dikildi ve başını eğdi. "Majesteleri. Buradan gitmeniz gerekiyor. Ruby burada olduğunuzu bilmiyorsa bile yakında öğrenecektir."

Lan'ı bırakmadım ama gözlerimi önümdeki fae'den ayıramıyordum. "Drake? Tanrıça aşkına, sen nasıl hayattasın?" Rubezahl'ın onu *öldürüşünü* izlemiştim.

Çömeldi. "Ben ... yeteneklerimden biri hayatta kalmamı sağladı."

Çok fazla ölümsüz Fae yoktu. Bildiğim kadarıyla sadece üç tane. Ve

-

Ağzım kurudu.

Shifty.

"Vay be. Sen bir Dönüşen misin?"

Omuz silkti. "Bir parçası. Sadece başka bir forma geçebilirim. Bu yüzden Underhill'de eğitiliyordu."

"Kayıp el mi?" Yarı Dönüşenler tam Dönüşenler gibi ölümsüz değillerdi ama bildiğim kadarıyla belli sayıda canları vardı. Yine de yenilenebiliyorlardı. İki kolu *olmaması* mümkün değildi.

Gülümsedi. "Ruby'nin senden sempati kazanmak ve aramızda bir bağ oluşturmak için yaptığı bir illüzyon. Eğitimci ceza olarak elimi kestiler, yeniden çıkarken canımı acıtacağını biliyorlardı. Sonunda onu geri aldım elbette. Changeling avantajları." *İki* elini de havaya kaldırdı. "Bakın, Unimak'ta öldüğümde. Canlarımdan birini kullanmak üzerimdeki tüm büyü tutuşları temizliyor. Neredeyse beni sıfırlıyor. Ruby'nin ne olduğunu görebiliyordum. Ne *olduğunu*. Tek söyleyebileceğim çok üzgün olduğum, Alli. Beni affetmen için daha uzun süre yalvarırdım ama seni buradan çıkarmalıyız."

Başımı salladım. "İkimiz de."

"Elbette." Bana sırtıttı. "Artık iki elimle neler yapabileceğimi sana gösterebileceğim için sana bir şans daha vermek istesem de, Faolan'ı kurtarmak için buraya gelme riskini göze alırsan şansım olacağından şüpheliyim."

Ses tonundaki umut belirtisini görmezden geldim. Çünkü o gemi çoktan denize açılmıştı. "Onu nehre götürmeme yardım eder misin? Oradan sonra iyi olacağız."

Drake Lan'ın diğer tarafına geçti ve onu aramızda kaldırdık. Başka bir şey yapmaya cesaret edemeyerek mızrağı Lan'ın vücuduna bastırdım ve

umarım onun güçlenen nefes alışını ya da gelişen rengini hayal etmiyorumdur.

Aceleyle nehre gittik ve Drake, Lan'ı suya indirmeme yardım etti. Onun yanında suya girdim ama arkama baktım. "Drake, yardım ettiğini anlayacaklar."

Başını iki yana salladı ve binlerce çadıra baktı. "Ben iyi olacağım."

"Ama bizimle gelebilirsin."

"Hayır," kelimesi göğsünden bir hırıltı olarak koptu. "Rubezahl ile bitmemiş bir işim var." Vücudu parıldadı ve yarı kurt yarı geyik olan bir yaratık bana baktı. Vadinin solundaki ormana doğru uzaklaşmadan önce havladı.

Lan'la birlikte nehre uzandık ve su yukarı doğru akıp etrafımızı sardı.

Tekme atarak bizi aşağıya taşımaya izin verdim.

Aşağı.

Underhill, lütfen bizi güvenli bir yere götür.

Bu noktada, kadim varlıklara yalvarmak elimdeki tek şeydi.

OceanofPDF.com

Mist nehir suyunun üzerinde yüzen bir battaniye gibi asılı duruyordu. Lan ve ben Rubezahl'ın ordusunun çadırlarını ve vadiyi arkamızda bırakarak nehrin aşağısına doğru epeyce sürüklenmiştik.

"Hâlâ benimle misin?" Üfledim, akıntıya karşı sert bir tekme attım.

Lan cevap vermedi. Ne inledi ne de göz kapaklarını oynattı. Ama ateşli mızrak hâlâ yırtılmış ve kesilmiş göğsünde parlıyordu. Bu noktada Faolan'ı hayatta tutan tek şeyin mızrak olduğundan emin olmasaydım, parlayan işaretin çevremizdeki her tür fae yırtıcısını bizi bütünüyle yutmak için kendine çektiğinden endişelenirdim.

Ama Underhill şimdiye kadar sözünü tutmuştu - ne yapacağı belli olmayan yaratıkları bizi rahat bırakmıştı.

Lan'ı yarı batık bir ağaç gövdesine sıkıştırdım ve sonunda giysilerimden sular akararak nehirden çıktım,

Tanrıça, Lan'ı ısıtmam, bir şekilde karnını doyurmam ve yaralarıyla ilgilenmem gerekiyordu.

Bir an için görüşüm dalgalandı ve panik, Rubezahl'ın Lan'la birlikte ortadan kayboluşunu izlediğimden beri kontrolümde tuttuğum kırılğan tutuşu alt etmekle tehdit etti.

Derin nefes al, Kallik.

Son aylarda kaç kez neredeyse umudumu kaybetmişim? Öğrendiğim bir şey varsa o da adımlarımı birbiri ardına atmam gerektiği idi. Şimdi yapmam gereken de buydu.

Arkamda bir dal kırıldı. Bir çelik fısıltısıyla kraliçenin yetenekli kılıçlarından birini çekip hazır hale getirdim. Lan'a üstünkörü bir bakış attım.

Bir yere gitmediğinden emin olduktan sonra çömelip Lan'ı korumak için kimi ve neyi öldürmem gerekiyorsa öldürmeye hazır bir şekilde döndüm.

Bir daha *kimse* aramıza giremeyecekti.

Devon sisin içinden çıktı; ellerini kaldırmıştı. "Sakin ol, Tüm Fae'lerin Kallik'i."

Derin bir iç çekerek silahımı kınına soktum. "Buraya nasıl geldin?"

"Bir gün Underhill'in işleyişini anlayabilirsin."

"Ben de mi sisle kaplanacağım?" Cevap verdim.

Kanlı fae gülümsedi ve keşke sormasaydım dedirtti. "Lugh'un torunu sende mi?"

Elimi mızrağın üzerine koyarak ona doğru yürüdüm. "Gerçekten kötü durumda. Onu sudan çıkarmama yardım eder misin? Ama mızrağa dikkat et. Onu hayatta tutuyor."

"Evet," dedi Devon, ellerini sol koltuk altına bağlamak için çömeldi. "Lugh'un onu durağanlıkta tutmak için çalıştığını hissedebiliyorum."

Yapabilir miydi? Sırılsıklam olmuş Lan'ı sudan çıkarıp ağaçların arasında biraz ilerideki yosun örtüsünün üzerine koyarken homurdandım. Ruby tutsağının kaybolduğunu fark ettiğinde şüphesiz keşif ekibi gönderecekti. "Mızrak onu ne kadar süre hareketsiz tutacak?"

"Süresiz olarak," diye mırıldandı kanlı fae, Lan'ın çok sayıdaki yarasını incelemeye başlamıştı bile.

Bazıları birkaç günlük, bazıları ise haftalardır enfeksiyon kapmış gibi irin sızan sivri yaralara göz ucuyla baktım. Underhill ile Dünya arasındaki zaman farkına bakılırsa, bu tamamen mümkündü. Onlara bakmak neredeyse katlanabileceğimden daha fazlaydı. Her birini on kat daha fazla hissediyordum. Tüm ruhumda ve acıyan kalbimde. Devlerle savaşmış ve anlayışımın ötesindeki varlıklara boyun eğmişim ama yine de Lan'a bu halde bakmaya zor dayanıyordum. Şimdiki zamana tutunmaya ve sonra sesimi bulmaya çalıştım. "Yani iyileşmek için zamanı var."

"Hayır, öyle bir şey demedim."

Gözlerimi kapattım. "Ne demek istiyorsun o zaman?"

"Çok az zamanımız var," dedi bana bakarak. "Bu nedenle Faolan'ın da çok az zamanı var. Ve-" Adamın göğsüne yakından baktı. "- iyileşmeyecek."

Kalbim göğsümde tekledi. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı. Yaralar fizikseldir. İyileştirilebilirler."

Kanlı fae başını salladı. "Tekrar bakmanızı öneririm."

Kendimi çoktan tekmelemeye başlamışken, büyüğü görüşümü devreye soktum ve Lan'ın göğsünden yukarı doğru uzanan çirkin ve dikenli turuncu dalları görünce, sanki içinde zehirli sarmaşıklar büyümüş de dışarı fırlamış gibi hemen soluğum kesildi. "Ne oldu?"

Mide bulantısı bağırsaklarımda çalkalanıyor, yükselmekle tehdit ediyordu. "Rubezahl'ın büyüğü. Faolan'ın kaderini garantileyen bir lanet."

Başkalarının önünde gözyaşı dökmeyi pek sevmezdim ama bazı şeylere engel olamazdım. Şimdi gözlerimi yakıyorlardı. "Yapabileceğim bir şey olmalı." 'Her şeyi yaparım' sözleri dilimin ucuna kadar geldi ama bunları söylemenin gereksiz olduğunu bildiğim için yutkundum. Devon bunu bilirdi. "Birleşik sihrimiz ... "

Belki de laneti yok edebilir?

"Rubezahl, Lugh'un torunuyla paylaştığınız büyüğü bağı karmaşık işleyişinin farkında. Onun laneti böyle bir şeye karşı korunuyor. Eğer bunu denersen lanetin zayıflamak yerine güçleneceğini tahmin ediyorum."

Çömeldim ve titreyen parmaklarımı Lan'ın alnına dokundurdum. Eğer lanet yayılan türden olsaydı, onu nehirden aşağı taşıırken çoktan ona yenik düşmüş olurdu. "Lanetin olduğu yerde, onu bozacak bir tılsım da vardır. Bir çözümü olmadığını kabul etmiyorum."

Devon topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Zamanımda karşılaştığım en güçlü lanetler iki şeyden birini gerektirir. Etkilenen fae'ye bağlı birinin hayatını feda etmesi - ki Rubezahl'ın peşinde olduğu kişinin sen olduğunu tahmin ediyorum."

Kulaklarıma kan hücum etti. "İkincisi mi?"

Yüz ifadesi sertleşti. "Faolan bu haliyle laneti yenemeyecek.

Bu yüzden değişmeli."

"Nasıl değişmeli?"

Bir omzunu kaldırdı. "Bu hepimiz için farklı. Hafızanı Kahin'in Lugh'un torunuyla ilgili olarak sana söylediklerine geri götürmeni öneririm."

Elbette hepsi şifreli yorumlardı, ama içlerinden biri aklımın bir köşesinde belirdi.

"Sakin ol, Lugh'un torunu. Sen de gitmelisin, çünkü türümüz için doğru yolu sağlamak için sen de gereklisin."

Sözlerine şöyle devam etti: *"Rubezahl'ın ölümünde bir rol oynayacak. Her şey yolunda gidiyor ve ikinizin de aptallığa geri dönmediğinizi varsayıyorum."*

Bu bana Lan'ın önemli olduğu dışında pek bir şey vermedi. Ne olursa olsun, onun sözlerini daha önce hatırlamış olsaydım, General Stryk'i 'tek bir kişiyi kurtarmak için hazırlıklarımızdan vazgeçmek' konusunda sakinleştirmek için kullanabilirdim.

"Siktir." Elimi balçıkla kaplı saçlarımda gezdirdim. Bir bataklık katırı gibi kokuyor, görünüyor ve hissediyordum. "Bana devam etmem için daha fazlasını veremez misin?"

"İster inan ister inanma, Tüm Fae'lerin Kallik'i, ne ben ne de Underhill daha fazlasını biliyoruz. Kahin'in burada yer almasına izin verilmesinin bir nedeni var. Başka kimsenin yapamayacağı bir rolü yerine getiriyor. Alemlerimizin izleyebileceği çeşitli yolları sadece ve sadece o bilebilir."

Kahin de ağzındaki baklayı çıkarmadı ya da çıkaramadı. Tek yapabildiği şifreli yorumlar yapmaktı. "Bir fae fiziksel olarak nasıl değişebilir ki?"

Devon dudaklarını büzdü. "Her birimiz bir zamanlar normal bir fae olanın bir varyasyonuyuz - belirli streslerin veya ortamların ürünü. Örneğin siz, zıt ve eşit derecede güçlü soyların bir araya gelmesiyle yaratılmış, türünüzün tek örneğisiniz. Orijinal mystica fae, yeni yürümeye başlayan bir çocuk korkunç bir travmaya maruz kaldığında ve kendini zihinsel olarak koruma yeteneği geliştirdiğinde yaratıldı. Kendi adıma konuşacak olursam, kanlı bir fae olmak için içsel bir yolculuk yaşadım. Belki de Lan'ın ihtiyaç duyduğu şey ona sağlanamaz. Belki de cevabı kendisi bulmalıdır."

Duvarlarını yıkabilecek tek kişi Lan'dı. Ben bile bunu birden fazla kez düşünmüştüm.

Bu sevdiğim anlamına gelmiyordu.

Çenem sıkıştı. "Ve bunu başarmak için mükemmel bir durumda."

"Her türlü âlem var," dedi Devon, sesimdeki ısırığa tepki vermeyerek. "Bir de bu âlem var. İnsanlar âlemi. Ve daha binlercesi. Siz de başka bir âlemi ziyaret ettiniz."

Başımı kaldırdım. "Hayal Ülkesi."

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Başlamak için iyi bir yer, ama Lugh'un torununun şu anda yaşananların sadece bir parçası olduğunu unutma. Eğer yolunuzu unutursanız, Tüm Fae'lerin Kraliçesi, o zaman ne olursa olsun onun ölümünü garantilemiş olursunuz."

Ellerim yumruk oldu. Her yön çıkmaz sokaktı. Lan'ın bana ihtiyacı varken bu aptal savaşa girmek istemiyordum. Ve yine de yapmazsam ... "Arp."

"Arp," diye yineledi.

Boynumu bktm, ellerimi yüzümde gezdirdim. Çok yorulmutum. Ama büyülü imzam susturulmuken şimdi duramazdım. Hâlâ Rubezahl'ın büyüsüne bir darbe indirmem ve gücünün bir kısmının dış kaynağını almam gerekiyordu. "Orduya geri dönmem gerek." Bakılarım benim için çok şey ifade eden adamın parçalanmış formuna kaydı. Korumak için lebileceğim adama. "Lan'ı güvenli bir yere koymalıyım. Rubezahl imzasını takip edecektir."

"Dev Faolan'ı kendi büyüsüyle gizlemıken bunu yapmak zor. Lanetin bir dezavantajı var. Büyülü imzası zayıf olacak ve algılanması zor olacak ama imkansız da değil."

Lan'ı koyabileceğim tek bir yer vardı. "Beni Kahin'in ayırına götürebilir misin?"

Devon baını eğmi, duymadığım bir şeyi -ya da *birini*- dinliyordu. İki kez baını salladı.

Underhill'le mi konuşuyordu?

"İkinizi de taşıyabilirim," dedi sonunda.

Güzel. Bir boktan haber daha alırsam kendimi patlatacaktım. Hızlıca çalışarak kaba tniğimin alt eteklerini yırttım ve mızrağı Lan'ın göğsüne bağladım. "Böylesi daha iyi. Hadi gidelim."

Devon uyluk kılıfından bir hançer çıkardı ve bıçağı omzunun n tarafına sapladı. Yarasından sızan kalın, siyah maddeyi iki elinin parmaklarına sürdükten sonra bir eliyle Lan'ın alnına, diğer eliyle de benimkine uzandı.

"Bu senin için güvenli mi?" Ben sordum.

"Kanlı bir fae için, özümüzün kanalını kullanan büyüden daha güvenli bir büyü yoktur."

Bana çok uzun bir evet gibi geldi.

Sis yoğunlaştı, etrafımızda sıkıca dönüyordu. Boğucu. Kaburgalarımı kıracak derecede içe doğru çekilmiş bir korse gibi, hava grmn kenarlarını siyahla sınırlayana kadar vücudumu sıkıtırdı.

Sonra ipler kesildi ve korse serbest kaldı.

Sis dağıldı ve bir çayırın ortasında yer alan, yeilliklerle kaplı tanıdık bir kule ortaya ıktı.

Devon i cebinden bir ıe ve bez çıkardı ve önce benim, sonra da Lan'ın alnını silerken hafifçe sarsıldım.

Burnundan kan damlıyordu. Sorulmamı sorumu hissetmiş gibi bana odaklandı ama bir açıklama yapmadı.

Kan büyüsu yapmanın bedeli bu muydu? Devon her zaman soluk benizliydi ama yakından bakınca pek de parlak görünmediğini fark ettim.

İki kişiyi Underhill'den geçirmek muhtemelen onun önerdiği kadar önemsiz bir iş değildi.

Cinth kuleden çıktı, Kahin de yanındaydı, biz de Lan'ın peşinden oraya doğru koştuk. Cinth'in neden burada olduğunu sormayı düşündüm ama sonra Kahin'in soru sorduğum için bana aptal bir dingdong diyeceğini fark ettim.

"Ah, Alli," diye fısıldadı Cinth, gözyaşlarıyla dolu gözleri elimdeki adamı hızlıca değerlendirdikten sonra benimkilerle buluştu.

Sertçe yutkundum. "Pek iyi durumda değil." Mızrağın şu anda ne yaptığı da dahil olmak üzere olanları hızlıca ona anlattım.

Kahin büyük bir sessizlik içinde bekledi.

Lan'ı içeri taşıdık, sonra onu Cinth ve Devon'ın bakımına bıraktık. Ancak o zaman onunla yüzleşmek için döndüm. Kahin'in iki elini de ellerimin arasına aldım. "Hem büyük bir yük hem de büyük bir armağan taşıyorsun," dedim. "Ve yaptığın işin yük tarafını daha da kötüleştirmek istemiyorum. Bu yüzden sana sadece bir kez soracağım. Yolum ya da Faolan'a yardım etmek için nelerin gerektiği hakkında bilmem gereken ya da bilebileceğim başka bir şey var mı?"

Yaşlı kadın beni inceledi ama içime baktığı ve beni hiç görmediği hissine kapıldım. "Senin ve Lugh'un torununun yolu her zamanki gibi paralel ilerliyor."

"Benim yolumu takip ederek Faolan'ın iyileşmesine yardımcı olacağım." Devon bu kadarını ima etmemiş miydi?

Kahin yüz kaslarını bile kıpırdatmadı.

Ellerini sıktım. Doğrusu, her zamanki sert çıkışıyla karşılaşmayı bekliyordum. Sonra ondan uzaklaşıp Lan'a geri döndüm. Şimdilik, yoluma geri dönmeden önce ayırabildiğim bu kısa zamanda, sevdiğim adamla ilgilenmek istiyordum.

Kahin'in yorgun sesi sırtımda bir kırbaç gibi şakladı. "Rubezahl'ın taşıdığı arp hakkında ne biliyorsun?"

Gözlerimi kırpıştırarak omzumun üzerinden baktım. "Ona büyük bir güç veriyor. Lugh'un gücü. Onu çalarak en güçlü illüzyonları yaratabilir. İnsanları etkileme - onları sakinleştirme ya da kışkırtma - ve diyarlar arasında büyük sayılar taşıma gücüne sahip."

Kahin burnunu çekti. "Hepsi bu kadar mı?" Topallayarak yanıma geldi ve yanağımı hiç de nazik olmayan bir şekilde okşadı. Gökkuşağı rengindeki tek gözünü benimkine dikti. "Bir an önce işleri berbat etmeyi bırak."

Kahin evine girmeye devam etti ve ben sert bir nefes aldım, zihnim söyledikleri üzerinde karmakarışıkty.

Hepsi bu mu?

Arkasından açık kapıdan baktım, temizlenmiş mutfak masasında Lan'ın çerçevesinin yanına yığılmış buharlı su kovaşını ya da temiz bezleri fark etmedim bile. Dudaklarım kurudu ve ağzım daha da kurudu. Sesim çatallaştı.

"O arp hakkında daha fazla şey öğrenmem gerek."

Doğrulurken, kalbimin etrafında yabancı bir umut kırıntısının kıvrıldığını hissettim.

OceanofPDF.com

O Elbette arp hakkında daha fazla bilgi edinmek o kadar kolay değildi. Ailbhe ordumla birlikteydi ve yine de ihtiyacım olan cevaplara sahip olduğundan emin olamazdım.

Görevi tamamlamak için aylar hatta haftalarım olsaydı belki de bu kadar aşılmaz hissetmezdim. Halbuki Lan'ın böyle bir zamanı yoktu, askerlerimin de böyle bir erzağı yoktu ve Rubezahl'ın benim hazır olmamı sabırla beklemeyeceği kesindi. Kahin'in dağınık, tavana kadar yığılmış kütüphanesinin önünde durdum, daha önce hiç yaşamadığım bir yorgunluk hissediyordum. Gözlerim var olmayan kumlarla doluydu, kollarım o kadar ağırdı ki parmağımı kaldırmak iki yüz kiloluk bir ağırlığı hareket ettirmeye benziyordu.

Kapı çalındı.

Dönmedim. İçeri yayılan pancar ve kiraz kokusu, o kişinin Cinth olduğunu doğruladı. Yine gıdıklıyordu. Bir kolunu belime doladı. "Mystica Fae'yi çağırmak için bir mesaj gönderildi. Yardım etmek için başka ne yapabilirim?"

Başımı salladım ama bu bile halsiz ve kurşuni hissettirdi. "Ruby'nin taşıdığı arp hakkında daha fazla şey öğrenmeliyim ama zaman yok. Ailbhe'nin bilgisi olabilir ama en iyi seçeneğimin buradaki karmaşanın içinde gezinmek olduğunu hissediyorum." Gözlerimi kıptım ama göz kırpmam hiç bitmedi. Ayaklarımın üzerinde sallandım.

Cinth beni kütüphanenin dışına yönlendirmeye çalıştı. "Alli, dinlenmen gerek. Daha fazla uyumayacaksan sadece bir saat."

"Lan'ın fazladan zamanı yok, Cinth." Fısıldadım. "Rowan'a da mı mesaj gönderdin?"

Kolunu belime doladı. "Söyledim. Ona pozisyonunu korumasını söyledim. Unseelie istendiği gibi orduyu maskeliyor."

Söylenmeyen 'ama', tüm orduyu maskeleyenin Unseelie'yi zayıflatacağıydı. Benim gibi onlar da sonsuza kadar devam edemezlerdi ve Rubezahl'la yüzleşmek için hâlâ onlara ihtiyacım vardı, büyük olasılıkla bunu yapmaya hazır hissettiğimizden daha erken bir zamanda.

Odada biraz daha ilerledim ve gözlerimi parşömen dağlarıyla kaplı *olmayan* kitapların sırtlarına odaklanmaya zorladım. "Kitaplara bakacağım ve eğer iyi değillerse, kapının dışına yığman için sana vereceğim."

Beni bıraktı ve bacaklarım altımda katlandı. Mantıken onun haklı olduğunu biliyordum, şimdiye kadar karşılaştığım tüm yorgunluk seviyelerinin ötesindeydim. Topraktan çekeceğim hiçbir şey bana yeniden enerji veremezdi. Benim türüm büyülü olabilirdi ama yine de fae'lerin geri dönüşü olmayan bir noktası vardı ve ben oradaydım.

Kıçımın üstünde ve orada kalmak için ilk kitaba uzandım.

"Büyülü Yaratıklar ve Yaşam Alanları." Metni Cinth'e uzattım ve o da odadan dışarı fırlattı. Kitaplar konusunda canavarlaşmamasını isteyemeyecek kadar yorgundum - yemek tarifleri dışında bir şey okumayı hiç sevmezdi.

Derinlere dalarak, ellerimi ve gözlerimi devam etmeye zorladım. Lan için.

"Büyülü Elementleri Serbest Bırakma." Fırlat.

"Takipçiler ve Yükselenlerle Nasıl Başa Çıkılır?" Fırlat.

"Luther'lerin Toplanma Alışkanlıkları."

"Vissimo Hiyerarşisi - Günümüz 'Vampirleri' Hakkında Yaygın Yanlış Anlamalar."

Kitapların sayısı çoktu ama konuları hiç de ihtiyacım olan şeyler değildi. Görüşüm bulanıklaşana ve tek görebildiğim başlıklar olana kadar her seferinde bir tanesini ele alarak devam ettim.

Bildiğim bir dilde olmayan her şey Cinth tarafından acımasızca kapı dışarı ediliyordu.

"Alli, bir saattir bununla uğraşıyorsun ve elimizde hiçbir şey yok." Önüme bir tabak yemek koyarken Cinth'in sesi nazikti. Tabağı almak için ayrıldığını görmemiştim.

"Ye," diye susturdu. "Hâlâ başlıklara bakabilirsin. Sana göstereceğim, gir ya da çık diyeceksin, tamam mı?"

Anlayışı karşısında gözlerime yaşlar doldu.

Başımı salladım, tabağı kabul ettim ve yemeye başladım. Yine gıdıklama yapmıştı ama hamurun içine peri tozu katmış olmalıydı. Sıcak bir his

Toz, boğazımda var olduğunu bile fark etmediğim bir ağrıyı yatıştırırken ağzımı sulandırdı.

Cinth bir kitap tuttu. Başımı salladım. Bir tane daha.

Bir tane daha.

Yemeğimi bitirdim ve ondan bir fincan alarak ellerimde sıkıca tuttum. Taşın sıcaklığı avuçlarıma sızdı.

Çok uykum var.

Yemek yemek uzun vadede bana yardımcı olabilirdi ama şu anda sadece sersemliğimi daha da arttırıyordu.

"Bu bir kitap bile mi?" Cinth alay etti. "Daha çok birinin sanat projesi gibi."

Paspas boyunda ve genişliğinde ince bir kitap almıştı. Aslında ince demek hafif kalırdı. Kitap yirmi sayfadan fazla olamazdı, eğer öyleyse ve başlığı da yoktu. Başının üstünden atmadan önce bana zar zor gösterdi. Gözlerim kapıya kadar olan yolculuğunu takip etti ve içerideki altının belli belirsiz pırlıltısını yakaladı.

Çizim mi?

"Bu ... bir şey olabilir." Ağzımda geveledim.

Kupayı yere bırakıp, kitap denen zavallı şeyin peşinden sürünerek gittim. Belki bir düzine sayfa uzunluğundaydı, düzgün bir kapağı bile olmadan elle dikilmişti. Ama farklı bir şey arıyorduk, değil mi? Farklı olmak iyi olabilir.

Eğildim ve ciltli sayfaları topladım. Birisi kalın parşömeni koyu mavi ve yeşil bir iplikle birbirine dikmişti.

Bu gerçekten de bir kitaptan çok birinin günlüğüne benziyordu. Garip bir his üzerime bastırırken sertçe yutkundum. Bu his bir beklenti ve aşinalık hissiydi. Sıcaklık.

Kısa bir süre için bunun ailemden birine ait olma ihtimalini düşündüm ama sonra bu düşünceyi bir kenara bıraktım. Bu fakir bir adamın günlüğüydü, gümüş ve altından dövülmemişti. Bunu her kim bir araya getirdiyse, bunu tipik bir fae'ninkinden daha büyük ellerle yapmıştı.

Günlüğü tekrar çevirdim. Sanki yanlışlıkla oraya koymuş gibi, arkada lekeli bir parmak izi vardı. Başparmağımı izin üzerine koydum ve beklediğim gibi, izin kenarları parmak uçlarımdan çok ötesine yayıldı.

"Bu Rubezahl'a aitti," diye fısıldadım. Cinth hemen yanıma koştu. "Emin misin?"

Ona baskıyı gösterdim. "Bunu o yaptı. Dev boyutlu bir günlük. Bir anlamı olmalı." En azından ben öyle *olmasını umuyordum*, herhangi bir şey için umduğumdan daha fazla. Önemli başka bir şey bulamamıştık ve kütüphanenin içeriğinde sadece küçük bir çentik açmıştık.

Belki, sadece belki, günlük arp ya da onu kullanan dev hakkında bilgi içerirdi.

Yine de, yorgun olduğum için olmasa da, kendimi onu açmakta tereddüt ederken buldum.

Korkmuştum.

Her seferinde daha kötü bir şeyle karşılaşılıyor gibiydim. Ya bu tekrar olduysa? Ya bir şekilde bu bilgi bana onu yenmenin bir yolu olmadığını gösterirse?

Ya da...

"Ya onunla empati kurmama neden olacak bir şey görürsem?" Lan'a yaptıklarından sonra tüm varlığım bundan çekinse de sordum.

"Olmayacak." Cinth'in sesi sertti. "Bunu sen de biliyorsun."

Her şeye rağmen, o kadar emin değildim. Aramızda pek çok paralellik vardı. Ailesinden ve sevdiği insandan dışlanmış, arkasında ona yardım edecek kimse olmadan Üçgen'e terk edilmişti. "Bir süre için ortak bir yolu paylaştık Cinth. Onu anladığımı inkâr edemem."

Eli sırtıma yerleşerek destek verdi. "Eğer dizlerinin üzerine çöktüğünde ona merhamet göstermek istiyorsan, bunu yapmak senin elinde. Ama önce onu dize getirmeliyiz, Alli. Tüm Fae'ler için. Faolan için."

O haklıydı. Bu sayfalarda yazanları okumadan önce bu konuda endişelenmemeliydim. Özellikle de Rubezahl'ın dizlerinin üzerine çöktüğünü düşünmek içimi acımasız bir memnuniyetle doldururken. Yine de. Bu büyük bir anmış gibi geldi. Özel olarak deneyimlemem gereken bir an. "Bana içkimi ver."

Cinth bana uzattı. "Lan'ı görmek ister misin?"

Başımı salladım ve odadan çıktım, incelediğimiz ve reddettiğimiz kitap yığınlarının etrafından dolaşarak koridordan geçtim ve Lan'ın bir yığın battaniyenin altında bir yatakta yattığı odaya girdim. Ateşli mızrağın ucu sol omzunun üzerinden dışarı çıkmıştı, mızrak hâlâ ona bağlıydı ve neredeyse bir şöminenin yaydığı ısı dalgaları kadar sıcaktı.

Yanına oturdum ve içkimi yan masaya koydum. "Yapamam. Hayır, bu doğru kelime değil. Bunu sensiz yapmak *istemiyorum*, Lan. Ben burada senin için savaşacağım ama sen de nerede olursan ol benimle kalmak için savaşmalısın."

Kitapçığı yatağın üzerine koyarak ilk sayfasına kadar çevirdim. Basılı kelimeler düzgün, derli toplu ve görmeyi beklediğim el yazısından çok farklıydı.

Lan'a yüksek sesle okudum.

Bugün güzelliğimi gördüm.

Bana nadir bir gülümseme armağan etti ve eğer ruhumun ondan kurtulacağını düşündüysem, gülümsemesi bu umutlu inancı sildi.

Anna bu görevin ona yüklenmesi için çok genç. Çok genç. Rolünü oynamak için kendini öldürdüğünü görmek her gün kalbimi kırıyor. Buna katlanmasını kolaylaştırabilirim. Keşke arkasında değil de yanında durmama izin verse, o zaman onu bu tür yüklerden kurtarabilirim.

Benimle birleşmek mükemmel bir çözümken boş duramam. Sanırım bir cevabım var. Kalbini etkilemenin bir yolu.

Ben bir dev olduğumu biliyorum ve kendimi ne kadar küçültmeye çalışsam da bu gerçek değişmeyecek. Anna ise diğerleri gibi değil, o bir insanın sadece kalbini görüyor ve beni geri çevireceğine inanamıyorum.

Ona değerimi kanıtladıktan sonra olmaz.

Sertçe yutkundum ve elimi Lan'ın çok soğuk olan elini sarmak için hareket ettirdim.

Seelie kralı bugün geldi.

Anna'ma duyduğu hayranlığı saklı tutuyordu ama ben izliyordum. Onun gözlerindeki parıltıyı, başkalarının benim gözlerimdeki parıltıyı görebileceği kadar açık bir şekilde gördüm. O sonsuz gece göğünde karanlık bir yıldız. O gizem ve güzellik, zekâ ve ateştir. Birçoklarının sonsuz ışık olarak adlandırdığı kralın onun gözlerini kamaştırmayı başaracağından endişeleniyorum ... ama hayır, böyle düşünmeyeceğim.

Kalbim onda ve beni bir kenara atacağına inanamıyorum. Yarın Ebliu ile konuşacağım. Benim için bir ipucu var.

"ANNENİ TANIYORDU, LAN." Dört kelimeyi içimden geçirdim ve Ebliu'nun Lan için mızrağı bana verme nedenlerini bir kez daha merak ettim. Gerçekten Lan'a yardım etmek mi istiyordu, yoksa silahı Rubezahl'a yaklaştırıp onun çalmasını sağlamak için bir hile miydi?

Lugh'un kızı bir hain miydi?

Zihnim parçaları birleştirmeye çalıştı ama zihnim çok hantaldı.

Uzandım ve Cinth'in benim için hazırladığı içkiyi masadan aldım. İlk yudumda ağzım yüzümü buruşturacak şekilde kıvrıldı. "Espresso mu?" Cinth bu insani şeylerden nefret ettiğimi biliyordu ama belki de kafein hiçbir büyüünün yapamayacağı kadar yardımcı olabilirdi. Okumaya geri döndüm.

EBLIU bana onu bulmama yardımcı olacak bilgiler verdi. Başarılı olacağıma inanıyorum.

"KESİNLİKLE BİR HAIN." Fısıldadım; gözlerim sayfaya yapışmıştı.

ALDIM!

Müzik çok güzel, Anna'm için çaldım ve bütün gece arpı tıngırdatarak kalmam için bana yalvardı. Bu tam da umduğum gibi. Arp bana artık herkesin görebileceği bir değer veriyor.

Bunu çalabilmem bile benim değerimi gösteriyor. Anna bunu biliyor. Seelie kralı bile görebiliyor.

Ben, bir Unseelie fae, Lugh'un arpını taşıyorum ve onun görkemli müziğini ünlü kahramanın yapabildiği kadar iyi yapabiliyorum.

SADECE BİR SAYFA DAHA VARDI ve günlük kayıtlarının bana aradığım şeyi vermeden biteceği korkusu içimi kapladı.

BENİ KOVDU.

Ve bunu yaparken kalbimi paramparça etti. Onun için çaldım, benim değerimi anlaması için ona özel çayımı verdim. Tek istediğim buydu, onun sevgisini hak ettiğimi görmesi. Onun sevgisine layığım ama yine de beni dışladı.

Anna'm bana canavar dedi.

Kağıdın üzerinde büyük lekeler vardı.

Bir devin döktüğü gözyaşlarının kalıntıları.

Kalbim sıkıştı. Rubezahl'a karşı nefretten başka bir şey hissetmek istemiyordum, bana ve diğerlerine zarar vermek için yaptığı onca şeyden sonra değil. Ama istenmiyordum. Dışlanmış, iftiraya uğramış ve kovalanmışım. Tüm bunlara rağmen yine de doğru olanı yapmayı seçmişim. Belki de Rubezahl'ın başka, daha iyi yollara sapmak yerine yürümeye karar verdiği yol için üzgün ve hayal kırıklığına uğramış hissedebilirdim.

Seelie Kralı'na doğru yola çıkıyorum. Belki onu kullanabilirim.

Çünkü ben Anna'ya sahip olamazsam, kimse olamaz. En karanlık yıldızın sonsuz ışıkla birleşmediğinden emin olmalıyım.

Benim olmayan bir çocuğu asla olmayacak.

"Hiç de ürkütücü değil," diye mırıldandım.

Arp bana yardım edecek.

O uyurken son bir kez onun için çalacağım.

"s.KTİR." Sayfayı çevirdim ama genç devden başka bir şey yoktu. Onun çarpık ruhuna başka bir bakış yoktu.

Sayfaları kapattım ve Lan'a baktım. Şu anki halimle kayıtlardan çıkarabildiğim tek bir şey vardı: Bir Unseelie olan Rubezahl bir Seelie silahı kullanmıştı. Bu da *benim* Unseelie'min de aynısını yapabileceği anlamına geliyordu.

Kahin, Rubezahl'a karşı başarılı olmak istiyorsak Lan'ın kendi yolunda yürümesi gerektiği konusunda uyarmıştı.

"Arp senin ellerinde." Kesinlik içinde eriyerek yandı. "Tıpkı ateşli mızrak gibi. Ondan almaya gittiğinde bunu biliyor muydun? Senin de onu çalman gerektiğini biliyor muydun?"

Enstrüman her zaman Unseelie'mi rahatsız etmişti. Bunun Ruby'nin arpla sahip olduğu gücün onu tedirgin etmesinden kaynaklandığını düşünmüştüm. Belki Faolan bile bunun doğru olduğuna inanmıştı. Ama daha derin bir düzeyde, Lan'ın bedeni ya da zihni arpı tanımış mıydı? Arp Lugh'un torununu mu çağırıyordu? Ve eski değersizlik korkularını mı canlandırmıştı?

Gözlerimi kapattım. "Cinth, orada olduğunu biliyorum."

"Oldukça ilginç bir hikâye," dedi kapı aralığından. "Ne yapacaksın?"

Başımı çevirdim. Vücudunun kenarları yorgun gözlerime bulanık geliyordu. "Aşkım! yatağa gireceğim ve rüya aleminde ona ulaşmaya çalışacağım. Arp önemli ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ne yapmam gerektiğini bulmama yardım etmesi için tanrıçaya dua etmeye niyetliyim."

Cinth gülümsemeye zorladı. "O zaman sana tatlı rüyalar diliyorum, kalbimin kız kardeşi. Ama oradayken onu becermeye kalkma. Geçen sefer Underhill'de şansınız vardı ve bu fırsatı değerlendiremediniz. Şimdi ikinizin botları çalması için vaktimiz yok."

Dudaklarımda zayıf bir seğirme oldu. "Anlaşıldı."

Cinth beni yatağa yatırdı ve ben de kollarımı ve bacaklarımı vücuduna dolayarak soğuk tenli Unseelie'min yanına kıvrıldım. "Lütfen çok geç kalmama izin verme. Lütfen ölmesine izin verme."

Çünkü dünyanın hâlâ Lugh'un torununa ihtiyacı vardı. *Benim* ona ihtiyacım vardı. Ve özellikle de Rubezahl'la yüzleşip onu durdurmak için hayatımı verdiğimde Fae'lerin ona ihtiyacı olacaktı.

Tek umudum, hayatımın aşkının, bizi oraya götürmek için söylediğim yalanlar için bir gün beni affetmesiydi.

Sürkütücü sis ve köpüklü baloncukların görüntüsünü çağırarak, çanların tiz çınlamasını çıkarmaya çalıştım. Rüya ülkesini en son ziyaret ettiğimde Ailbhe tarafından uyuşturulmuştum. Bu konuda duyduğum tüm endişeler

Yorgunluk beni sürükledikçe geri dönüş yolumu bulmak eriyip **g i t t i** .
Yararlı.

Gülümseyerek gözlerimi açtım ve aşağıya baktım. Evet, çıplaktım.

Dreamland kıyafete inanmazdı. Ve görünüşe göre yorgunluğa da inanmıyordu. İçimde dolaşan canlılık, bir dakika önce kendimi ne kadar ısınmış bir ölü gibi hissettiğimi fark etmemi sağladı.

Köpüklü baloncuklar geçen seferkiyle aynıydı.

Lan. Onu bulmak zorundaydım.

Aklımı Unseelie'ne vererek kürelerin arasından geçmeye başladım ama küreler gittikçe kalınlaşıyor, birbirlerine yapışıyor ve ilerlememi engelliyorlardı.

Homurdanarak omzumu işin içine soktum ve ayaklarımı yardım etmek için daha geniş bir duruşa getirdim.

"Parıltılı piçler," diye küfrettim.

Ağırlığımı bir sonraki parıldayan baloncuk setine doğru attım ve bu sefer sekerek arkamdaki baloncuklara çarptım ve sürkütücü sisin içinde yuvarlanarak durdum.

"Lan?" Seslendim.

Bu onun durumu yüzünden daha zor olmalıydı. Son seferinde iç çektiğini duymuştum, sonra bu baloncuklardan bir demet geçmişti.

Olduğum yerde kalarak nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Sihrime uyum sağlayarak çivit rengi dallar gönderdim. Hissediciler. Parlayan kürelere çarptılar ve gelmiş geçmiş en yavaş ping pong oyunu gibi, durgun bir tempoda baloncuklar arasında sektiler. İstedigimi elde edemesem de en azından büyüm burada işe yarıyordu.

"Lan?" Bağırdım. "Lan'ın büyükbabası mı?" Büyükbaba Lugh cevap vermedi.

Hayatın, kaderin ve tanrıçanın son zamanlarda önüme çıkardığı her şey gibi, bu bulmacanın da bir cevabı olmalıydı. Şimdiki fark? Zaman tükenmişti. Bu bulmacanın dün çözülmesi gerekiyordu.

Alt dudağımın kenarında endişelenerek, özümün mavi Seelie kısmını zihinsel olarak içimin derinliklerine doldurdum ve ellerimden akan sadece mor Unseelie büyüsünü bıraktım. Lan'ın Unseelie büyüsünün benimkini çağırmasını umarak daha fazla filizi baloncuklara doğru kışkırttım.

Ayağa kalktım, en ufak bir iç çekiş ya da sürtünme sesini dinledim. Hiçbir şey yoktu.

Belki zıt kutuplar birbirini çeker. Rüyalar aleminde şimşekleri serbest bırakmadan önce denemeye değerdı. Parıldayan kürelerden her yöne sekerek doğrudan yüzüme düşüp düşmeyeceğini teyit etmeye hevesli değildim.

Mor Unseelie büyüsünü eve çağırarak, gücümün Seelie yarısını serbest bıraktım. Ellerimden mavi aktı ve dallara *Lan'ı bulun* diye fısıldadım.

Mavi sekıp gitti. Ve ben dinlemeye devam ettim.

Zaman burada farklı işliyordu ve harekete geçmeden öylece durmak beni tedirgin ediyordu. Geçen sefer Cinth, ben rüya âlemine girdikten saniyeler sonra Ailbhe'yle uğraşmak için odaya dalmıştı ama ben Lan'la konuşarak en az on dakika geçirmiştim ve... o da başka şeylere odaklanmıştı. Fiziksel bedenim insan dünyasında değil de Underhill'de olduğu için bu sefer farklı işleyebileceğini de göz ardı edemezdim.

Hiçbir şey.

Şimşek çaktı. Umarım bu akşam menüde kızarmış Alli yoktur. Sihrimin iki yarısını ortaya çıkararak, onları üst üste koyup bir arada eritmek gibi görsel bir egzersiz yaptım.

Hafif bir çığlık havayı yırttı.

Lan'dı. Bunu tüm benliğimde hissettim.

Sarsıldım, gözlerim büyüdü.

İçimde inşa ettiğim yıldırımların hiçbirisi rüya âlemine salınmamıştı. Seelie gücüm işe yaramıştı. Seelie dallarını çığlığın geldiği yöne doğru fırlattım.

Beklemek bir işkenceydi ama hiçbir şey Lan'ın Rubezahl'ın ellerinde katlandığı gibi değildi.

Çığlığı acı dolu bir inilti izledi.

"Lan," diye bağırdım.

Topları ittim, sanki kalın bir çamurmuşlar gibi zorlukla kenara ittim. Saniyeler içinde ter çenemden damladı, boynumdan ve sırtımdan aşağıya perçem perçem aktı. Her adımda yol daha da zorlaşıyordu ve fiziksel güç bariyeri aşmak için yeterli değildi. Kızarmış Alli olma korkusunu göz ardı ederek küreleri yıldırımımınla patlattım ve onları uçurdum.

Vay canına. Çok daha verimli.

Topların arasında ilerlerken, Seelie sihrimi aralıklarla daha fazla gönderdim ve gerektiğinde yönümü ayarladım.

Önümde parıldayan bir duvar duruyordu. Daha önce görmediğim halde tanıdığım bir duvar. Bu Lan'ın zihninin bariyeriydi.

"Lan," diye fısıldadım parıldayan yüzeye karşı. Acı dolu bir uluma bana cevap verdi.

Gözlerim yaşardı. Ellerimi duvardan geçirdim ve körlemesine uzandım. Orada bir şey vardı. Bir ayak mı? Homurdandım, içeri düşmemek için dengemi sağlamaya çalışıyordum. Bu beni onun zihnine sokacaktı ve içimdeki ağır bir ses bunun doğal olmadığı ve yasak olduğu konusunda beni uyarıyordu.

Bir ayak bileği.

Tüm gücümle geri çekildim.

Lan'ın bacakları rüya aleminde belirdi, tamamen gevşekti. Korkudan nefessiz kalarak geri kalanını çekiştirdim ve bu sırada sert bir şekilde kığımın üzerine düştüm. *Lütfen ölmesine izin verme.*

Ayağa kalkmadan bir el aşağı uzandı ve şimdi tepemde dikilen Faolan'a bakakaldım.

"Nasıl?" Nefes nefese kaldım. "Çığlık atıyordun, sonra öylece durdun."

Bir omzunu kaldırdı. "Sanırım burası. Hissettiğim acı beni buraya kadar takip etmedi."

Elini tuttum ve kollarına atıldım. "Faolan!"

Güçlü kolları beni sardı ve göğsüne yaslanarak hıçkıra hıçkıra ağladım. "Seni aptal. Neden arpın peşinden öyle gittin?"

Kollarından birini kurtardı, sadece siyah saçlarımdan bir tutam alıp burnuna götürdü ve içine çekti. "Gitmek zorundaydım. İçimde bir şeyin arpa ihtiyacı vardı. O zaman anlamamıştım ama ellerimi ona koyar koymaz anladım. Arp beni çağırıyordu, Alli. Nedenini anlayamıyorum ama gece gündüz bana fısıldıyor."

"Bunu çalman gerekiyor," dedim.

Faolan keskin bir nefes aldı.

"Ne?"

"Bundan neredeyse eminim. Onu kullanabilmenin bir fae'nin Unseelie ya da Seelie olmasıyla hiçbir ilgisi yok. Büyükbaban hiçbir şey söylemedi mi?"

"Onu görüyorum ama şifa ilahisini bozamıyor. Bu kadar uzun yaşamamın tek sebebinin bu olduğuna inanıyorum."

Sözleri beni sadece korku ve *öfkeyle* doldurdu. Açıkça acı çekmesine rağmen, ona çok *kızgındım*. Körü körüne saldırarak tüm Fae'leri riske atmıştı. Orduyu erken ve daha az uyku kuraklığı ile konuşlandırmamız gerekiyordu. Ama doğruyu söylemek gerekirse, ben sadece *kendisini* riske atmasını önemsiyordum. "Sen kaçırıldığından beri hayat kapkara bir boşluk oldu." Bu kadar açık sözlü olmak bana göre değildi ama doğrusu, bu sözler Rubezahl onu aldığı anda içimde açılan boşluğu özetliyordu.

"Alli," diye fısıldadı boynuma doğru. "Beni affet. Lanet beni almadan önce, beni kalbindeki öfkeyle hatırlamayacağını söyle."

Ondan uzaklaştım. "Bunun için söz veremem."

Şok yüz hatlarını aydınlattı. "Büyükbabam mızrağıyla beni hayatta tutmaya çalışıyor ama bu uzun sürmez. Rubezahl'ın yaptığı lanet kalbimin derinliklerine kök saldı. Yapacağın hiçbir şey onu ortadan kaldıramaz. Her şeyin bu şekilde bitmesine izin mi vereceksin?"

"Unimak'ta aramızdaki şeylerin bitmesine izin vereceğin şekilde mi?" Sözlerime hayal kırıklığı sızarak meydan okudum.

Buraya Lan'la kavga etmeye gelmemiştim. Ona sarılmak için gelmiştim ama yaralı duygularım her şeyin ortaya çıkması için ısrar ediyordu.

Bakışları daraldı. "*Sen* bitirdin. Balkon toplantılarımıza son verdin."

"Bitirdim çünkü sen her zaman yaptığın şeyi yapıyordun.

-Beni itiyordun!" Faolan çenesini sıkı.

Bir nefes verdim, öfkem biraz azaldı. "Bu doğru. Ailenin kafana soktuğu, büyüün seni kötü yaptığına dair tüm o saçmalıklara inanmana izin verdin. Daha da kötüsü, bunun aramıza girmesine izin verdin. Yani, evet, balkon toplantılarına son verdim. Bunu yapmamın bir nedeninin de kraliçe olmanın baskısı ve sarayın bizi kabul etmeyeceği endişesi olduğunu kabul ediyorum.

birlikte olmak. Ama asıl sebep, beni tekrar terk etmene dayanamamamdı."

Bir adım öne çıktı.

İki elimi de havaya kaldırdım. "Sen kendine bile güvenmezken ben sana nasıl güveneyim? Sen zaten vazgeçmeye karar vermişsin."

"Bu sefer yardım edemezsin-"

Patladım; ellerim yumruk oldu. "Sence önce bir cevap aramadan rüya alemine girer miydin?"

Gözlerini kırptırdı ve kısık sesle "Bir şey yapılabilir mi?" dedi.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak elimi çenesine dayadım. "Bir şeyler yapılabilir. Devon bana bir ipucu verdi, yani yarım bir ipucu. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin."

"İstiyorum." Ian gülümsedi ve içimde kalan öfke fışkırdı.

Elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Bir konuda haklısın."

"Sadece bir şey mi?" diye

alay etti. Bunu düşündüm.

"Evet."

Faolan çenemi kavradı ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük fısıldadı. "Devon ne dedi, Yetim?"

"Rubezahl'ın lanetine karşı koymak için sadece iki tılsım var. Biri ölümümü gerektiriyor, ama diğeri..." Bakışlarım onun karanlık bakışlarına ve içindeki gökkuşağı parıltılarına kaydı. "Lanet senin özünle bağlantılı. Eğer özünü yeterince değiştirirsen, o zaman lanet hükmünü sürdüremez. Kökleri kaybolur ve senin hayatına son vermeden laneti ortadan kaldırabiliriz."

Lan'ın çenesi çalıştı. "Sana özümü nasıl değiştireceğini mi söyledi? Sihrimi mi kastediyor?"

"Hayır, benim torunum," diye derin bir ses havayı kirletti.

Kalbim dört nala atarken, Lugh'un kendisi baloncukların arasından belirdiğinde bakışlarımı sese doğru kaydırdım.

Seelie fae kahramanı başını bana doğru eğdi.

Ben de karşılığında başımı eğdim. "Onu hayatta tuttuğunuz için teşekkür ederim."

"Ateşli mızrak sizin dünyanıza bağlı; rüya aleminde giydiğim bu formun aksine. Onun sayesinde, tüm konsantrasyonumu gerektirse de, büyümü sonsuza dek sürdürebiliyorum."

Eblu ve Devon da aynı şeyi söylemişti. Elbette Devon da bize saldırmasına günler kalan bir ordu varken bunun pek bir işe yaramayacağını belirtmişti. "Arpın aynı mı?" diye sordum.

Torununa şöyle bir baktı. "Öyle. Arpım soyumuza geri dönmeli. Bu şart."

"Arp Rubezahl'ın gücünün yarısını temsil ediyor."

"Evet," dedi ciddi bir şekilde. "Ve senin de yarını."

Kaşlarımı çattım. "Benim mi?" "Torunum aracılığıyla, evet."

Lan ve ben bakıştık.

Önce Faolan konuştu. "Arpı kesinlikle benim kullanmam mı gerekiyor?" Lugh başını salladı. "Yapmalısın."

Şakaklarımı ovuşturdum. "Özünü nasıl değiştireceğini bulamazsan bir salatalığı kullanamazsın."

Ne yazık ki, Lan bu konuda benim kadar bilgisiz görünüyordu.

"Yıllarca özümü değiştirmeye çalıştım," dedi. "Ben Unseelie'yim. Ve eğer bu değiştirebileceğim bir şeyse, o zaman nasıl değiştireceğimi bulamadım."

Lugh torununa doğru yürüdü ve elini onun omzuna koydu. "Senin büyüün sadece özünün rengidir, özünün kendisi değil. Sen Unseelie'sin. Bu asla değişmeyecek ve sen de bunu değiştirmeye çalışmamalısın. Ama inanıyorum ki laneti yenmek için ne yapman gerektiğinin cevabını biliyorsun."

Torunu ona baktı ve kısık sesle, "Anlamıyorum," dedi. "Anlıyorsun."

Lan'ın gözlerinde anlayış belirdi ve hemen gözlerini kapattı. "Ne oldu?" diye sordum.

"Özünün bir kısmı, olduğu şeyin yanlış olduğu inancı tarafından maskelenmiştir."

Lan bana çocukluğunda yaşadığı zorlukları anlatmıştı. Lugh'un soyundan gelen bir fae olarak Unseelie olarak sınıflandırılmış olması, onun bir başarısızlık olarak algıladığı bir şeydi ve bu, dönüştüğü adamı kesinlikle şekillendirmişti.

Bu kadar çok engel koymasının sebebi buydu.

Beni itip durmasının sebebi buydu.

Faolan'ın içinde kötülük olduğuna dair inancı, kendisinin değersiz olduğuna inanmasının sebebiydi.

Sesim alçaktı. "Unseelie olmaktan duyduğu nefretin üstesinden gelmek zorunda."

Lan gözlerini açmıştı ve Lugh ile sessiz bir savaşın içinde kilitlenmişlerdi.

"Yani burada oturup kendime moral konuşması mı yapmam gerekiyor?"

Faolan sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Bunun ne faydası olacak?"

Bunun bir faydası olup olmayacağını bile bilmiyoruz.
ya da ben başardığımda."

Lugh torununun çenesini kavradı. "Ölümün içinde yaşıyorum, seni ve dünyayı izliyorum. Kızım demem gereken kadın seni büyüün yüzünden korku ve kendinden tiksintiyle doldurmaya başladığında, hasarı gidermek için ara sıra zihnine giriyordum." Arkamızdaki parıldayan duvara baktı. "Ne yazık ki, sana bu formdaki etkimin yaşayanların dünyasına demir atmış büyüyle boy ölçüşemeyeceğini söylemiştim. Rüyalarında sana fısıldadığımda sık sık toparlansan da, onun sözleri kısa sürede benimkileri alt etti. Ve böylece, kalbiniz ve zihninizle savaşmaya çalışmanızı izlemek zorunda kaldım. Hayatta yaptığım hatalar için tanrıçanın verdiği olgun bir cezaydı bu. Bir gün, zihninin kapısını kapattın ve artık erişim sağlayamadım. O gün Kahin'in seni Unseelie sarayına gönderdiği gündü."

Lan'ın boğazı düğümlendi. Elleri titredi. "Sanırım seni hatırlıyorum. Eskiden delirdiğimi düşünürdüm."

Lugh gülümsedi. "Ne söyleyeceğimi hatırlıyor musun?" Lan sözünü sakınmadan onu izledi.

Büyükbabası onu kucağına çekti. "Hiç kimseyi daha fazla sevmediğimi. Korkuların bir hançer olsaydı, derine batmasına bile izin vermektense bana bir milyon kez saplanmasına izin verirdim. Sen benim sadece kandan değil, kalpten ve eylemden torunumsun. Aldığın her nefes beni gururlandırdı. Ve tanrıça beni hatalarım için cezalandırmış olabileceği gibi, kahramanlığım için de ödüllendirdi. Seninle."

Faolan büyükbabasının omzunun üzerinden bana baktı, şaşkınlık ve korku yüz hatlarını kaplamıştı.

Lugh onu serbest bıraktı ve Lan'ın o andan daha fazla bir çocuğa benzediğini hiç görmemiştim.

"Olduğum şeyi nasıl kabul edeceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti, yenilgisi omuzlarının çöküşünden belliydi. "Bunca zamandır bana söylenen her şeyi nasıl geri alacağım?"

Fae kahraman çenesini eğdi. "En zor savaşlar kimsenin görmedikleridir, kalbimin gururu. Bunu senden başka kimse yapamaz. Ama ne zaman başardığını anlamanın bir yolu var."

Ona bir bakış attım. "Nasıl?"

Cevap veren Lan oldu. "Mızrak mı?"

Lugh tekrar gülümsedi. "Silahım senin dokunuşunla parlıyor. Ama tanıma ile kabullenme arasında bir fark olduğunu göreceksin. Kendi içinde kabul gördüğünde, mızrak *da seni* kabul edecektir. İşte o zaman özünün değiştiğini anlayacaksın. Oraya ulaşmak için yapacağın yolculuğa gelince. . ." Onun

Büyükbaba döndü ve parıldayan duvara doğru yürümeye başladı. "... ne Tüm Fae'lerin Kraliçesi ne de ben size bu konuda yardımcı olabiliriz."

Çaresizce sevdiğim adama baktım. "Yapabileceğim bir şey yok mu?"

Lan'ın zihnine girmeye cesaret edemediğim bariyerin yarısında, fae kahraman bakışlarımla karşılaştı, sonra torununa baktı. "Hayatta kraliçene katıl, kalbimin gururu. Ya da ölümde bana. Seçim senin ellerinde."

OceanofPDF.com

I Lan'ın dudaklarımda kalan öpücüğüyle rüya aleminden uzaklaştım. Şiddetli baş ağrım neredeyse kalbimdeki acıyla eşleşiyordu.

Gerçek korkunç bir efendiydi.

Faolan'ın yolculuğu sadece ve sadece ona aitti.

Beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Değişme gücü -ölüm yerine yaşamı seçecekti.

Sonunda kendi değerine inanacaktı.

Başımı ellerimin arasına aldım ve yanımda sessizce yatan sevdiğim adama dönmeden önce titreyen bir nefes aldım. Eğilerek yanağımı onun yanağına bastırdım ve fısıldadım, "Bana geri dön, Lan. Lütfen."

Vücudunda en ufak bir kıpırdanma bile yoktu. Rüya ülkesindeki buluşmamızdan sonra vücudundan yayılan yeni bir sıcaklık yoktu. Gözyaşlarımla savaştım, bir tanesi kaçıp yüzümden onun yüzüne akınca savaşı kaybettim. Onu silmedim.

"Yapabileceğin her şeyi yaptın." Devon'ın sesi üzerimde yuvarlandı ve gözlerimi onunkilere kaldırdım.

"Öyle mi?"

Gülümsemesi hüznüydü, sanki sonucu zaten biliyordu ve bu benim hoşuma gitmeyecek bir sonuçtu.

"Bazı yollar yalnız yürünmek içindir," dedi kanlı fae. "Faolan kendi yolunu sonuna kadar gitmeli. Tıpkı senin kendininkinde yapman gerektiği gibi."

Ne kadar anladığını merak ettim çünkü kullandığı ifadeler pek hoşuma gitmedi. Yolun sonu ... bu onun öleceğini düşündüğü anlamına mı geliyordu? Rüya âleminde Lugh, Lan ve benimle birlikte olmamıştı.

Öyle miydi?

Kulağından bir damla kan süzülürken kaşlarımı çattım. "Devon. İyi misin?"

"Bir haberci geldi." Elini sallayarak sözümü kesti. "Ordunuzdan. Size ihtiyaç olduğuna inanıyorum, tüm Fae'lerin Kraliçesi."

Yatağın kenarına oturmak için sallandım ve Rubezahl'ın günlüğünü ancak yere düştüğünde hatırladım. Günlük bize bir şeyler anlatıyordu ama orada başka bir şey daha olduğunu hissediyordum. Zihnimin tam olarak kavrayamadığı başka bir bağlantı. Zamanım olduğunda kayıtları tekrar gözden geçirecektim.

Yeni bir kararlılıkla dolup taşarak Kahin'in evinin koridorlarında hızla ilerledim ve Cinth'in tek kelime etmeden bana yıldız şeklinde dolgulu bir hamur işi uzattığı mutfağa girdim.

Tanrıça.

Etlı turtayı mideye indirirken başımla teşekkür ettim. Yumuşak, dumanlı tatlar boğazımdan aşağı kayarak midemdeki boş ağrıyı bastırdı. Cinth de peşimden geldi ve diğer elime bir fincan bir şey tutuşturdu.

Fincanı dudaklarıma bastırarak durakladım ve listemizden bugünün şifresini hatırlamaya çalıştım. Hangi gün *olduğunu* hatırlamak bile başlı başına bir başarıydı. *Ah, evet. "Şifre?"*

"Ogre'nin kış çatlağı."

Doğru.

Sanki profesyonel bir içki takımındaymışım gibi içkimi yudumladım.

"Belki de o kadar hızlı değil ..." diye mırıldandı.

Çok geç.

Bu True Heat'ti, ağzımı ve boğazımı baştan aşağı yakan baharatlarla *dolu* şifalı bir içkiydi. Göğsümü yumrukladım, nefes nefese kaldım ama sıcaklık azaldıkça zihnimdeki sis ve beynime vuran baş ağrısı da azaldı

Kim bilebilirdi ki?

Kahin, "Görüyorum ki yine göğüslerin yanıyormuş gibi bir yerlere kaçıyorsun," diye seslendi.

Gördüğüm manzara karşısında irkilerek nefes verdim ve dudaklarım sıcaklıkla karıncalandı. "Ağzımın yanması durduğunda."

"Bah!" diye kükredi. "Benim zamanımda Gerçek Isı'yı burnumuzdan içerdik, Dandelion."

Kaşlarım kalktı. Şaka yapmıyorum.

Kapıdan çıktım, tamamen parlak bir güneş ışığının beni karşılamasını bekliyordum, ama bunun yerine kapalı bir akşam gökyüzü ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmur gözlerimi karşıladı. Rüyalar aleminde ne kadar zaman geçirmiştım? Bütün bir gün mü?

Haberci bekliyordu.

"Bracken," dedim.

Eğildi. "Kraliçe Kallik. Generallerden bir rapor var. Devin ordusunda hareketlilik var. Fırsat penceremizi kaybediyoruz. Harekete geçmek için iki saatimiz var. Belki daha az."

Ve Devon bunu Bracken'ın gelişinden önce bir şekilde biliyordu.

Ruby'ye karşı ordumla birlikte durabilmem için Lan'ı kendi yoluna bırakmam gerektiğini biliyordu. Daha önce de fae tebaamı Lan'a tercih etmişim ve bu onun Ruby'nin kampına gizlice girip arpi çalmasına yol açmıştı.

İçimdeki her şey bunun tekrarlanmasını protesto ediyordu. Yine de bu sefer her şey farklıydı. Şimdi, onun savaşını uzaktan izlemekten başka seçeneğim yoktu.

"Başka bir şey daha var," dedi. "Çağırdığınız mistik fae Ailbhe ortadan kayboldu. Kimse onu giderken görmemiş. Rowan ona bir çadıra kadar eşlik etmişti. Güvenilir muhafızlar onu güvende tutmak için oradaydı. Ona yemek götürüldüğünde çadır boş bulundu."

Gözlerim kapandı. "Rubezahl onu yakaladı." Nasıl olduğunu biliyordum, zıplamak için o lanet arpi kullanmıştı. Ama onun Unimak'ta değil de orduda olduğunu nereden biliyordu?

Cevap bana bir duvar gibi çarptı. Onun büyüğü imzası. "Siktir," diye kükredim.

Onun kanıyla daha fazla beyin yıkama çayı yapardı.

Onu *incitebilirdi*. Belki de onu öldürecekti.

Onun da bana arp ve Rubezahl'ın planı hakkında söyleyecek önemli şeyleri vardı. Lan'ın annesiyle konuşarak vakit kaybetmek yerine *neden* beş dakikamı ayırıp onunla konuşmamıştım *ki*?

Saçlarımı kavradım, sakinleştirici nefesler aldım. İleriye doğru attığım her adım beş adım geriye götürüyormuş gibi hissediyordum ama yine de bir şekilde bitiş çizgisine ulaşma umuduyla lanet olası ayaklarımı kaldırmaya devam etmek zorundaydım.

Tamam. *Nefes al, Alli. Sadece sahip olduklarınızla çalışabilirsiniz.*

Bracken'ın az önce rapor ettiği her şey tek bir hareket tarzına işaret ediyordu. Ne yapılması gerektiğini biliyordum. "Şimdi gidiyoruz."

Bracken belinden eğildi.

Arkamda duran Cinth'e dönüp baktım. "Lan'la kal. Lütfen."

O ve Lan benim tek gerçek ailemdi. Onları güvende tutmalıydım. Yüzü gerildi ve gözlerinin kenarlarından yaşlar süzüldü. "Sakin

Benim için öl, Yetim. Yoksa öbür dünyada fırınlarımdan çıkan tatlıları göremezsın."

Benim için Lan'ın takma adını kullanmıştı... ve göğsümde bir hıçkırık birikti.

Onu kollarımın arasına aldım ve arkadaştan çok kardeş olan bu kişiye sıkıca sarıldım. O da bana sıkıca sarıldı ve beni ona özgü kokularla sarmaladı. Tarçın ve baharat, tatlı ve tuzlu.

O, evim diyebileceğim birkaç yerden biriydi.

Ve bazen gerçekler dile getirilemeyecek kadar acımasızdı. Bazen hiçbir şeyi garanti edemesem de umudu dile getirmek daha nazikti. "Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Cinth sanki aramızdaki yalanı hissediyormuş gibi beni yavaşça bıraktı. Kaşları çatıldı ve başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

Devon onun yanına geldi. "Sizinle birlikte savaşa geleceğim, Tüm Fae'lerin Kraliçesi. Underhill, savaşa tanıklık etmek ve değerlendirmek için hazır bulunmam gerektiğine karar verdi."

On üzerinden puan verir miydi?

Her neyse. Kanlı bir fae'nin desteğinden memnun olurum. "Acele etmeliyiz. Ruby'nin Dragonsmount'taki kampıyla aramızda ne var?"

Yağmur etrafımıza sıçradı ve bir gök gürültüsü patlaması vücudumda dalgalandı, göğsümde yankılandı ve uzun zamandır kayıp bir sevgili gibi şimşegiimi çağırdı.

Etrafımızdaki fırtınaya katılma isteğimi bastırdım. Burası yeri değildi.

Bende de hiç büyü kalmamıştı. Bu da önümüzdeki savaş için başlı başına bir sorun olacaktı.

Devon gözlerini uzaklara dikti. "O anda Underhill'in istediği her şey gibi görünebilen ovalar. Ve Kahin'i bulmak için geçtiğin ejderha kanatları."

Bingo. Rowan'ın haritasındaki araziye doğru hatırlamıştım. Rubezahl bizimle yarı yolda buluşmaya karar verirse, ejderhanın kanatları üzerindeki deneyimim bize bir avantaj sağlayacaktı.

"Generallere mesaj göndermenin bir yolu var mı? Uyku cereyanını hemen serbest bırakmalıyız." Devon'ın ışınlanmasının dışında -ki sürekli burnu kanadığı için bunu tekrar yapabileceğinden emin değildim- Tepe Altı'nda hızlı ulaşım sağlayan tek bir yöntem biliyordum - gerçi Kahin'in de kendi zıplama yöntemlerinin olduğundan emindim.

Alikornların ayırından dışarı baktım ve tek kara kelpini buldum. Bakışlarını hissetmiş gibi başını geriye doğru kaldırdı ve bana baktı.

"Neye bakıyorsun lan sen, salak?" diye bağırdı çayırın öbür ucundan.

Ona doğru yürüdüm ama solumda yerde parlayan bir altın beni durdurdu. Altın uzaklara doğru uzanıyordu, bir yol. Belli ki benim için bir yol.

Tekrar kara kelpine odaklandım. "Benim bir aptal olduğumu düşündüğünü biliyorum. Rubezahl'dan nefret ettiğini de biliyorum. Orduma bir mesaj gönderip uyku kuraklığını serbest bıraktırmalıyım. Sonra ejderhanın kanatlarında devle buluşacağım. Bunu yaparken yanımda olmanı isterim. Bakalım orada tutunabilecek mi?"

Kara kelpisi yaklaştı ve aşırı keskin dişlerini gösterdi. "Devin koca kıcının üzerinde yuvarlanışını görmek için bir şans mı? Şaka yapıyorsun. Alay ediyorsun. Baştan çıkarıyorsun."

Başımı salladım. "Ben öyle bir şey yapmam. Onu yere serdikten sonra diz kapaklarına tekme atabilirsin."

"Tohumumu yaymak bir yana, kalbimin en büyük arzusu bu."

Çok fazla bilgi. "Şimdilik bu yoldan gitmem gerekiyor," dedim, muhtemelen görmediği parıltıya başımı sallayarak, "ama generallere şunu söyler misin-"

Kara kelpisi bir sıçrayışla havalandı, topuklarını havaya kaldırdı ve gök gürültüsünü utandıran muazzam bir osuruk çıkardı. "Gidiyoruz!" diye kükredi ve buz sarkıtlarının ınlamasıyla orduma doğru koşmaya başladı.

Tamam o zaman.

"Ona güvenebilir misin?" Bracken sordu.

"Rubezahl'a olan nefretine güveniyorum ve ara sıra beni taşıyor." Ayaklarımın altında uzanan, ışıllı parlayan ve beni çağıran patıkaya baktım. "Benimle kanatların kenarında buluş Devon. Tüm Fae'ler için, Underhill için savaşacağız."

Bracken, Devon ve Cinth, patıkada bir adım atarken beni durdurmak istercesine uzandılar. Ama Kahin gülümsedi ve başını bana doğru eğdi. "Yolunda yürü, Tüm Fae'lerin Kallik'i. Ve gücünü bul."

Gücüm mü?

Sihrim mi?

Sihrimi kastediyor olmalı. Depolarım tamamen boştu ve bu şekilde savaşa girersem, sadece ölmekle kalmazdım - tek bir darbe bile atamadan öldüm.

Bir adım daha attım ve sanki kollarımdan gövdemin içine doğru bir şimşek çakmış gibi hissettim.

Yalnız yürümem gerektiğini düşünmüştüm ama bir saniye sonra Devon yanımda yürüyordu. Ağzından kesinlikle kendisine ait olmayan bir ses çıkarken burnundan ve kulaklarından kan damlıyordu.

"Genç," dedi. "Çok gençsin ama yine de benim tek umudumsun."

Devon'dan güç fışkırdı; korkunç, kadim bir güç, kemiklerime kadar işledi ve orada bir diyapazon gibi acımasızca yankılandı.

Eğilsem mi yoksa yüzüstü yere mi düşsem bilemedim. "Underhill?"

"Evet, bebeğim. Birlikte yürüyeceğiz. Ama aranması gereken şeyin denge olduğunu anla. Çünkü onsuz var olmak, artık var olmamaktır. Sen . . . Fae'ler . . . benim ruh yaratımlarım ... denge olmadan hiçbirisi var olamaz."

"Dengeyi sağlamaya çalışıyorum," dedim.

Gözleri hiç bana bakmadı. Ağzından dökülen kelimelerle patikadan aşağıya doğru yürüdü.

Göğsü bir fındık yılanı gibi tıkırdadı. "Denge benim. İyi benim. Acı, evet. Öpmek, evet. İyileştir, evet. Kaybetmek. Kazan. Denge her şeydir ve iyidir. İyilik içimizde olmalı. Ve burada. Sadece denge ve iyilik."

"Dengeyi korumak için Ruby'nin kazanması gerektiğini mi söylüyorsun?" Zihnimin yarısı ordumla ve uyku kuraklığıyla meşgulken onun sözlerini anlamlandırmak kolay değildi. Ayrıca Underhill'in İngilizce dersine ihtiyacı vardı.

Devon'un başını bana doğru çevirdi ama Devon'un gözleri bana bakmıyordu. Gözler ruha açılan bir pencereydi ve ben Underhill'inkileri görüyordum.

Parlak beyaz, gökkuşağının tüm renkleriyle beneklenmiş. Lan'ınki gibi. Kahin'inki gibi. Sadece tersten. Ve onların gözleri beni içine çekip evreni ve gece gökyüzünü düşündürürken, onunkiler ... yaratılışın kendisiydi - dünyanın olduğu ve olacağı her şey. Onlar dünyamızın başlangıcı ve sonuydu. Zaman ölümsüzdü.

Denge benim. İyi benim. Acı, evet. Öp, evet. İyileş, evet. Kaybetmek. Kazan.

Daha önce de sarsılmıştım ama onun varlığında bedenimin titremesi yanında hiçbir şeydi. Ya da Devon'ın bedenine sokmayı başardığı bu parçasının.

Gözlerinin kenarları kanlanmıştı, belki de gözyaşı onun versiyonuydu? "Sen dengesin, tüm Fae'lerin Kallik'i. Sen iyisin. Öyle kal."

Gözleri kapandı ve kanı sel gibi Devon'ın yanaklarına aktı.

Yere yığıldı ve yere düşmeden önce onu zar zor yakaladım. Işıltılı altın yol kayboldu ve gözümü kırptırdığımda çoktan

ejderhanın kanatlarının kenarı.

Beş dakikalık yürüyüş bizi kilometrelerce öteye taşımıştı.

"Devon?" Onu hafifçe salladım. Ondan gelen kan daha yoğundu; ağzından, burnundan, gözlerinden ve kulaklarından süzülen bir damladan daha fazlasıydı. Cildi mumsu ve dokunulduğunda soğuktu ve en ince olduğu yerde, elmacık kemiklerinin, kaşının ve çenesinin üzerinde yarılmıştı. Anladığım kadarıyla Underhill'e ev sahipliği yapmak küçük bir şey değildi ama yine de nefes alıyordu.

Tanrılara şükürler olsun ki en azından böyle bir yüküm yoktu.

Tepemden gelen kanat sesiyle eğildim ve Devon'ın vücudunu kendi vücudumla kapattım. Kafamı kaldırdım ve peri sürüsünün bulanıklığını fark ettim.

"Oh, kahretsin." Fısıldadım.

Periler uyku cereyanını yayacaklardı ve benim bizi gizleyecek sihrim yoktu.

"Devon. Uyanman gerek." Onu tekrar salladım.

Hiçbir şey olmadı.

Esen rüzgâra doğru baktım ve ağzımdan bir dizi küfür döküldü.

İkimizi de buradan çıkarmak için zamanım yoktu.

Altımızdaki zemin kayaydı ve ejderhanın geniş zar kanatları önümüzde uzanıyordu. Aklıma çılgınca, kesinlikle delice bir fikir geldiğinde zihnim hızla çalıştı. "Kahretsin, işe yarayabilir."

Devon uyku cereyanından zarar görmez. Çoktan uykuya dalmıştı, ben de başını okşadım. "İyi uykular dostum. Büyük, kaslı adamlar hayal et."

Rüzgâr sırtımı iterken kayalık zeminin kenarına doğru koştum. Umarım vahşi planımı onaylıyor ve cesaretlendiriyordur?

Taş ve ejderha kanadının kesiştiği noktada daldım ve karnımın üzerinde öne doğru kaydım. Dizimi zarın kıkırdak kenarına sıkıştırarak ejderhanın kanadının kenarına tutundum ve altında sallandım.

Benim çılgın fikrim mi? Şimdi onu yaşıyordum. Barınmak için bir ejderhanın kanadının alt tarafına tutunuyordum.

Karanlığın içine baktığımda, uyku çekişini sessizce bekleme umudum suya düştü.

"Sik beni!" Neredeyse kendimi kaybediyordum.

Devasa bir ejderha gözü gözünü kırpmadan bana baktı. Gri büyüğü bana doğru uzanıyordu. Asılı ve çaresiz bir haldeyken hiçbir şey yapamadım.

Dallar bana dokundu, her sinir ucuma dokundu ve ardında acı verici bir keskinlik bıraktı. Büyü korkumun her zerresini kokluyor, kalbimin çarpmasına neden oluyordu.

Sanki bir kadran çevirir gibi, yaratık bu korkuları ve onlarla birlikte bıçak gibi saplanan acıyı büyüttü.

Kollarım titrerken bir homurtu çıktı.

Ejderha gözlerini kırıştırdı ve çatallı dili dişlerinin arasından dışarı fırladı.

İçimi mide bulantısı kapladı, avuç içlerim de dahil olmak üzere vücudumdaki her gözenekten ter damlıyordu ki bu kötü bir haberdir çünkü ejderhanın kanadının kenarından kaymak olabilecek en kötü şeydi.

Ejderhaya gülümsedim. "Merhaba. Sadece bir dakikalığına takılıyorum. Oraya çıkmak istemezsin. Rüzgârda uyku cereyanı var. Seni bayıltır. Güven bana. Denge, bilirsin. Dengeyi korumalıyız. Acı, evet. Diğer neydi? Öpücük, evet. İyi. Kötü."

Gevezelik ediyordum. Ama size işkence edebilecek ve sizi yiyebilecek bir yaratığın gözlerine bakarken ve bu yaratığın ağzı bir seferde on devi yutabilecek kadar büyükken ve büyü kelimenin tam anlamıyla korku ve acıya neden oluyorsa ... işte tüm bunlar bir insanın gevezelik etmesine neden olabilir.

Ejderhanın gözleri derin, koyu kırmızıydı ve içinden akan Unseelie büyüünü hissedebiliyordum. Ağzı yavaşça açıldı ve kanatlarının altındaki loş ışıktaki bile parıltıyan dişlerini gösterdi.

Beklediğim gibi sarımsı-beyazımsı bir tonda değillerdi.

Daha çok sarı gibiydi. Bekle, turuncu.

Kırmızı mı?

"Lanet olsun," diye fısıldadım. Ejderhanın boğazının arkasındaki erimiş bir titreşim bana burada zamanımın kalmadığını söyledi.

Alevler yukarı doğru yaladı, dişlerinin arasından geçti ve dört nala koşan kelpeler gibi bana doğru kükredi.

Uyku cereyanıydı!

Tutuşumu düzelttim ve bacaklarımı kanadın kenarına doğru sallayarak kendimi yukarı çektim. Isı arkamda parladı.

Hadi, hadi, hadi!

Uçurumun karşısına sıçradım ve geldiğim taş zeminde yuvarlandım, durmaya cesaret edemedim. Daha yumuşak bir yüzeyle karşılaştığımda Devon'u tuttum ve yuvarlanmaya devam ettim.

Çünkü o alevler? Beni hedef alıyorlardı ve kendi akılları olmadığını varsaymak, Flamé Alli olmanın kesin bir yoluyla.

Cinth söyleyebilir.

Ejderha ateşi çimenler boyunca bana doğru ilerledi ve hızım yavaşladı. Devon'ı koruyarak alevlerin üzerine doğru gelmesini izledim, bir kez daha Underhill'in merhametine kalmıştım.

Çünkü Underhill'in artık bana ihtiyacı olmasaydı, Ruby ile savaş başlamadan ölmüş olurdum.

OceanofPDF.com

I alevler çizmelerimi yaladığında bir ıglıkla boğuldum.

Ama ateşten dallar kendi içlerine kıvrıldıkları için kavurucu bir kaderle karşılaşmadım. Ben izlerken Devon altımda hareketsizdi, gözleri Ejderha alevi benden uzaklaştıkça devasa bir hal alıyordu, tıpkı suda yuvarlanan bir balık gibi.

Ejderhanın burnu hafifçe kalkık sol kanadının altından görünüyordu ve turuncu ile kırmızının son zerrecikleri ağzına doğru çekilirken, duman hıçkırđı ve şoka benzer bir şekilde homurdandı.

Yine duman hıçkırarak güçlü bir gümbürtü çıkardı, sonra devasa bir ejderha gözüyle bana baktı. Göz kırtptı, birden fazla göz kapağı sustu.

El salladım. "Teşekkürler mi?"

Gerçi teşekkür edilecek kişinin ejderha olmadığından şüpheleniyordum. O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Hey, koca adam. Sadece dostça bir uyarı, seslere bakılırsa ordum çok uzakta değil." Başımı eğdim ve az önceki güçlü gürültünün sadece ejderhanın hareket etmesine bağlanamayacağını fark ettim. "Bunu çok yakında yap. Size ulaşmamızı istediğiniz belirli bir yol var mı?"

Yaratık bizi fark etmemiş olamaz.

Ve umursuyor gibi de görünmüyordu. Gücü beni deviren daha fazla duman püskürten ejderha, kanadını indirerek bir kez daha geri çekildi.

Bir gözüm Underhill'in canavarında, Devon'un üzerine çömeldim.

Kahretsin. Hiç de parlak görünmüyordu. Göz çukurlarından, burnundan ve kulaklarından kan akıyordu.

Yine de nefes alışları sabitti.

"Kraliçe Kallik!"

Uzarlara baktım ve Rowan'ı gördüm, büyü boğazının etrafında dönüyordu. Ordum siyah ve altından oluşan dalgalanan bir tabakaydı. Fae'ler karanlık bir Unseelie şeridi ve parıldayan bir Seelie şeridi halinde girmişlerdi, bu yüzden iki rengin bu şekilde karışması, muhtemelen çoğunu ve muhtemelen beni öldürecek bir savaşın eşiğinde olmasaydık bana tüyler ürpertirdi.

Kanlı fae'yi kucığıma aldım ve onu kollarımın arasına aldım. Hafif hissediyordu, görüldüğünden çok daha hafifti. Rowan bize katılmak için öne doğru koştu.

"Yürürken rapor ver. Devon'ın yardıma ihtiyacı var," dedim ona. Orduya doğru geri döndük.

"Uyku cereyanının seni ele geçirmiş olabileceğini düşündük. Periler seni burada görmüş."

"Ejderhanın kanadının altına saklandım."

Kaşlarını çattı, arkasına baktı. "Ne ejderhası?"

Başımı salladım. "Şuradaki zar görünümlü şey bir dizi kanat. Ejderhanın vücudu onların altında."

Rowan tökezledi. "Bu eğitimdeki ejderhalara *hiç* benzemiyor."

Hayır. Hayır. İlk ziyaretimde bu benim için de sürpriz olmuştu. Sahte Underhill hissedilebiliyor, duyulabiliyor ve görülebiliyor olsa da, gerçeğinin harikuladeliğini ve mutlak tuhaflığını taklit etmekte çok başarısızdı.

"Periler ne görüyor?" Ben sordum.

"Uyku cereyanı Rubezahl'ın ön cephesini çökertti. Kontrol etmek için bunun ötesine uçmaya cesaret edemediler."

Başımı salladım. "Peki ya uyku taslağı?"

"Dağıldı. Rubezahl'ın onu toplayıp bize geri göndermediğinden emin olmak için yeterince uzun süre izlediler."

Güzel. "Gecikmeden saldırmalıyız." Cereyan güçlüydü ama Ruby'nin büyüü ve zekâsının hüneriyle fazla zamanımız olmadığını bilecek kadar çok kez sarsılmıştım. Oyalanmamız için çok hızlıydı.

Ordum yaklaşırken küçük taşlar ayaklarımın altından sıçradı.

General Stryk tören alayına önderlik etti. Benim yokluğumda kendisini naip olarak atadığı belli olan kara kelpinin birkaç adım gerisinde.

"Teşekkür ederim," dedim kara kelpine.

Ufku tarayarak, "Şimdi, o büyük boy piç nerede?" diye sordu.

Başımı sallayarak Devon'u generale uzattım. "Güvenilebilecek bir fae'nin acil müdahalesine ihtiyacı var."

Devon'ı sevdim, şifreli olmasına rağmen. Ayrıca Underhill'in sözcüsüne gereken saygıyı göstermemek kendimi öldürtmek için iyi bir yol gibi görünüyordu.

Periler, ejderhanın kanatları arasında bulanıklaşmadan önce Rowan'ın yanından geçip gittiler. Düzenli bir akış halinde geliyorlar ve Seelie generalime diğer ordunun canlı yayınını veriyorlardı.

Ben de ona katıldım. "Rubezahl'ın pozisyonu nedir?"

"İlerliyor. Kanatlardan yirmi dakika uzaklıkta."

Dragonsmount'tan ayrılmıştı. Bahse girmem gerekirse, bunu sadece cephe hattı sayım için düştüğü için yapmıştı.

Rowan mırıldandı. "Membranlara ayak basacağını sanmıyorum."

Hayır, muhtemelen riske atmazdı ama . . . "Ordusu yapacak. Diğer tarafa ulaşmamıza izin vermesinin imkânı yok. Doğrudan cephe hattına atlayabilir ve ordusunu yok edebiliriz."

Benim de yapmak istediğim tam olarak buydu.

Rowan tereddüt etti. "Kraliçe Kallik, onu bıraktığınızda Cinth nasıldı?"

O ve arkadaşım birbirlerine fena halde aşık olmuşlardı. Lan'la olan deneyimim başından beri umutsuz bir savaşa dönüşmüşken bunu anlamak zordu ama ne onun gözlerinde gördüğüm duygudan ne de şimdi onun gözlerinde gördüğüm duygudan şüphe ettim. Bakışlarını tuttum. "O güvende. Ve ona geri dönmek için elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Anlaşıldı mı?"

Yutkunması duyulabiliyordu. "Anlaşıldı. Geri dönecek birinin olması işleri değiştirir."

Rowan'ın potansiyelinin her parçasını ortaya çıkarmak için ihtiyacı olan şey bu muydu? Uğruna savaşacağı biri? Lan'ı düşündüm. Belki aynı şey benim için de geçerliydi. "Onu gururlandırın, General."

Rowan esas duruşa geçti. "Elbette, Kraliçe Kallik."

"Hazır mısın?" Kara kelpine sordum.

"Çok fazla bulut bitkisi tüketmiş bir göt deliği kadar hazır," diye cevap verdi.

Bu . . .

Hayır, sormuyorum.

Donmuş yelesinin parçalarını tutarak üzerine atladım.

General Stryk geri döndü. "Arkadaşınızı şifacılarımızla birlikte getirdim. Onun için ellerinden geleni yapacaklar."

Önümdeki iki lidere baktım. "General Stryk, sağ kanadı alın. General Rowan, siz de ortayı alın, ejderhanın omurgasının her iki tarafını.

Böylece hala zıplayabilirsin. Ben sol kanadı alacağım. Sanırım Underhill ejderhayı bu işten uzak durması için uyardı ama ejderhanın kuyruğuyla büyük bir süpürme yapabileceğini kuvvete iletin. Ve tabii ki düşünülmesi gereken bir de kafa *var* ve ateşli bir bubi tuzağı içeriyor."

Unseelie generali sertçe başını salladı. "Korkmayın Kraliçe Kallik, ordu hazır. Emrettiğiniz tatbikatlar konusunda oldukça bilgiliyiz."

Güzel.

İki generalim ordunun üçe bölünmesi için emir verirken zarların ötesine baktım. Diğer tarafta Rubezahl'ın kontrolü altında binlerce dışlanmış insan vardı. Ve onlara nasıl davranacağımıza karar vermek zorundaydım.

Onları katletme fikri midemi bulandırdı. Yakın zamana kadar devin çayının kurbanı değil miydim? Eğer her şey farklı olsaydı, hâlâ onunla birlikte olurum. Ya orada duruyor olsaydım ve birinin bana merhamet göstermesine ihtiyaç duysaydım?

Ve yine de . . .

Tereddüt hepimizi öldürebilir.

Bres yıllarını Underhill'de, tam da bu nedenle idmanlarda bize bunu öğretmek için harcamıştı. Eğer orduma silahsızlanmalarını ve kontrol altına almalarını, incitmelerini ama öldürmemelerini söylersem, bu emir *onların* hayatına mal olabilirdi.

Rubezahl'ı şimdi sert bir şekilde vurmayı başarırsam, daha sonra hayatları kurtarabilecek bir konumda olabilirdim. Bu zihniyetle, bir şekilde hayatta kalırsam geceleri uyuyabileceğime *neredeyse* kendimi ikna edebilirdim. Hiçbir zaman lider olmak istememiştim çünkü hiçbir zaman bu kararları vermek istememiştim.

Orduyla karşı karşıya gelene kadar kara kelpini ittim. Sesimi yükseltmek için sihrim yoktu, bu yüzden işitmelerini keskinleştirmek için sihir kullanmaları gerekecekti.

"Bugün, bir gün daha yaşamak için savaşıyoruz," dedim. "Özgürlüğümüz için ve hâlâ Dünya'da bulunan insan ve fae'lerin özgürlüğü için savaşıyoruz." Kendimi çelikleştirdim. "Bugün merhamet göstermeden savaşıyorum ve sizden de aynısını yapmanızı istiyorum."

Tepe altı her zaman tuhaf bir durgunluğa sahipti. Hava Dünya'dakinden daha yoğun ve ses aynı şekilde taşınmıyordu, ama ordunun da tek bir ses bile çıkarmaması önemli görünüyordu.

Bu benim için yeni bir pozisyonu ama yıllardır testlerimiz sırasında Denenmemişlere liderlik ediyordum. Cesaret yakalanıyordu.

Bu askerlerin her birinde bir miras bırakmak için derin bir dürtü vardı. Kahraman olmak için.

Lugh olmak için.

Soğuk bir şekilde gülümsedim ve kılıcımı çekip yüksekte tuttum. "Bu gece, devin kafasını keseceğiz."

İlanımı binlerce fae'nin kılıçlarını çekerken çıkardıkları çınlayan tıslama izledi. "*Devin kafasını keseceğiz.*"

"Sol kanat," dedim kara kelpine.

"Kulaklarım var, embesil," diye cevap verdi.

En uzaktaki taburun önünde durmak için koşarken, en yakındaki askerlerin gözleriyle karşılaştım ama el sallamamaya ya da başka aptalca hareketler yapmamaya dikkat ettim. Tıpkı Kraliçe Elisavanna'nın bana her zaman görüldüğü gibi dokunulmaz görünmem gerekiyordu.

Yaklaşan ordunun sesleri yükseldikçe benim yenilmez olduğuma inanmak zorundaydılar. Rubezahl'ın kuvvetlerini henüz göremeden yaklaştığını duyabilmek neredeyse daha kötüydü ve eğer ordum bu işe büyüsüz ve 'Lan için arpa çalmak' dışında çok az bir planla girdiğimi bilirse, o zaman her yöne dağılacaklarını hissediyordum. Tek avantajım olan Rubezahl'ın hâlâ beni izleyememesi umurlarında olmazdı.

Dokunulmaz ol.

Kılıcımı yüksekte tuttum, sesim hâlâ büyüyle güçlendirilmişti. "İleri marş!"

Midem altüst oldu ve uzun, sabit bir nefes aldım, kalbim sadece saatlerimin kalmış olabileceği bilgisiyle çarpıyordu.

Arkamdaki on bin asker de öyle. Eğer burada başarısız olursak, aileleri ölümlerini ilk kez Rubezahl'ın Adair'e ve Josef Amca'ya Unimak'ta savaş açtığı zaman duyabilirdi.

"Hey, bir adın var mı?" Kelpie'ye sordum.

Adını bilmeden onun sırtında savaşa girmek yanlış geliyordu. Kara kelpisi homurdandı. "Bunu sana neden söyleyeyim ki?"

"Gerçek isminizi vermek zorunda değilsiniz. Sadece sahte bir isim yeterli olacaktır." "Kallik."

Ejderhanın sol kanadına fırladığında gözlerimi devirdim ve zıplamaya başladık. Kara kelpie'si yörüngemizi alçak ve açımızı dar tuttu, böylece çok da uzak olmayan mesafedeki düşman ordusuna hedef olmadan ilerledik. "Peki ya 'pislik'?"

"Dişlerini tekmelememe ne dersin?"

Sırıttım. "Dişlerini tekmeliyorum. Bunu sevdim."

Sessizdi. "Kikuindateeth . . . Gerçekten de kulağa hoş geliyor."

Ejderhanın önce başını, sonra kuyruğunu tararken kaşlarım kalktı. Ama şu ana kadar önsezilerim doğru çıkmıştı. Yeni canavar arkadaşım ikinci bir düşman olmayacaktı. "Ciddi misin? Böyle mi çağrılmak istiyorsun?"

"Senin için hecelelemek zorunda mıyım, embesil?"

Sanırım değil. "Kikuindateeth o zaman," diye mırıldandım.

Arkamdaki Fae'lerin önümdekilere göre konumlarını kontrol ettim. Eğer çok merkezde kalırsak etrafımızı sarabilecekleri tehlikesi vardı. Kılıcımı yüksekte tuttum, sonra sola doğru uzattım. *Genişçe açtım.*

En sağımda, General Stryk emri yineledi.

Silah şakırtıları arkamdaki havayı doldurdu ama önümüzde derin bir gök gürültüsü yükseldi.

Rubezahl'ın ordusunu hâlâ göremiyordum ama kaçıyorlardı.

Bu hızla giderse, yeni cephe hatları dakikalar içinde kanatlara ulaşacaktı.

Kılıcımı kaldırıp öne doğru eğildim. "Daha hızlı."

Kikuindateeth itiraz etmedi ve toynağının altındaki ince, damarları çizilmiş zarı daha sert tekmelerken homurdandı.

Dişlerimi sıktım. Yakın olacaktı.

Sağımda ateş patladı. *Hayır, bekle.* Bir mancınıktan gelmişti.

Odağım Rowan'ın taburunu hedef alan ateşli topa kaydı.

Ön cephemizden su fişkırlarak mancınığı söndürdü. Ama havada ve yere indiğinde daha fazla fae topladığı için irkildim.

Rubezahl'ın tarafından daha fazla top mermisi fırlatıldı.

Dışlanmış kardeşleri bize doğru koşarken, onları taşların üzerinde duran küçük dev gruplarına kadar takip ettim.

Rubezahl bizi yavaşlatmaya çalışıyordu. "Bu sefer çok geç," diye fısıldadım.

Sınır görünmüştü.

Çok az sayıda serseri bize saldırmak için kanatlara fırladı, onların hattı bizimkine kıyasla zayıf bir girişimdi. Eğitimsiz ve öfkeyle hareket eden onlar sorun değildi.

Sadece yolumuza çıkıyorlardı.

Metal şarkılar söyleyerek, kontrolsüz bir sıçrayışla aşağı inen bir serserinin ortasından geçtim.

Yüzüme kan sıçradı ve zihinsel olarak savaş moduna kilitlenerek üst yarısını kenara ittim, belli belirsiz tenindeki gri tonu fark ettim.

"Son sıçrama büyük bir sıçrama," dedim kara kelpine. "Bunu iyi değerlendir."

Devlerin olduğu çıkıntıları görüyor musun? Hedefimiz bu."

Burası her şeyin korkunç bir şekilde yanlış gidebileceği yeri.

Ordum kanattan inmek ve aşağı yukarı aynı yere inmek zorunda kaldı.

Yüksekten fırlattık ve Kikuindateeth'in boynunu hedef alan bir okun içinden kılıcımı savurdum. O da diğer taraftan bir tane daha kopardı ve tükürmeden önce ısırarak kırdı.

Aşağı indik ve yetenekli kılıcıma ek olarak hançerimi de sallayarak kendimi hazırladım. Yakın mesafelerde de kullanabileceğim bir silahımın olması her zaman iyidir. Ama tarama yapan gözlerim henüz görmediğim bir şeyi yakalayınca hareketlerim yavaşladı.

Birisi.

Midemden tiksinti yükselirken bile korku boğazımda düğümlendi. Bu Ailbhe'ydi. Ya da bedeni tahta bir direğe bağlanıp bir savaş bayrağı gibi dışlanmışlar ordusunun ön saflarında taşınmadan önce öyleydi. Ölmüş olduğunu görebiliyordum. Her zaman güzel olan teni şimdi gri renkte.

İnişimiz devam ederken hava kulaklarımın dibinden vınlıyarak geçti.

Doğru tarafı seçmişti. Bize yardım etmişti. Tek yapmam gereken onu korumaktı. Beni bu rolden muaf tutan sözleri ne olursa olsun, onun korkunç görüntüsü karşısında içimi suçluluk duygusu kapladı.

"Kraliçe Kallik için."

Savaş çılgınlığı bir kükreme halinde yükseldi ve beni mide bulandırıcı şokumdan sıyırdı. Bir vuruş sonra, Ailbhe'nin görüntüsü ve Rubezahl'ın onun ölü bedenini bana karşı kullanması ile daha önceki kararlılığım yeniden artmaya başladı. Bu insanlarla, bu kurbanlarla savaşmak istemeyebilirdim ama halkımı Ailbhe'ninki gibi bir kaderden kurtarmanın tek yolu buydu.

Trajik bir sonla karşılaşmıştı. Adil olmayan, iç burkan

bir son. Ve onu Rubezahl'dan ben kurtarmadım.

Ama başkalarını onun bitmek bilmeyen acımasız hırsından kurtarabilirdim.

Kılıcımı üç kez çevirdim ve arkamdaki fae'ler yerde mızraklarını kaldırmış bekleyen serserilere doğru ateş sütunları saldı.

Bazıları yeterince hızlı olmasa da dağıldılar.

Alevler kesildi ve kara kelpisi sert zemine çakıldı. O, arkamızdakiler için alanı temizlemek üzere koşarken, kanatlardan kendi sıçrayışlarıyla gelenlere sıkıca tutundum.

Bu hiç hoş olmayacaktı.

Fae'lerim her tarafıma indi. Bazıları arkamda, ama çoğu önümde.

Bazıları serserilerin demir uçlu mızraklarına saplanırken çığlıklar havayı doldurdu.

Karnımın derinliklerinden yükselen bir savaş çığlığı atarak kılıcımı döndürdüm ve bir kolu kestim. Öne doğru eğilerek hançerimi bir adamın boynunun dibine sapladım ve geri çekilerek yüzümü kan fışkırtmasına çevirdim.

Öne doğru eğildim. "Kik, devam et!"

Çılgın serserileri dört ayaklı atımdan uzak tutmak için tekrar daire çizdim. Okçularımız ejderhanın kanatlarında kalmış, yükseklik avantajını kendi lehlerine kullanıyorlardı. Diğer askerlerin çoğu yere inmiş ve merkezde toplanmıştı. Ordumun büyük kısmı Rubezahl'inkini ikiye böldü. Bizi kuşatamazdı.

"Ayrılın," diye kükredim.

Komut aşağıya doğru tekrarlandı. Fae'lerim ikiye bölündü ve bir zamanlar kendileri gibi olan fae'lere doğru baktılar.

Ama artık değil.

Derileri benekli griydi. Bazılarının dişleri eksikti. Bazılarının sadece birkaç tutam saçı kalmıştı.

Bu daha önce gördüğüm ve delilik olarak yanlış anladığım bir şeydi. Ama artık değil.

Bir fae'nin büyüğü tükendiğinde olan buydu. Underhill onları yenilemeye çalışırken bile Rubezahl kendi değersiz postunu kurtarmak için ordusunun canını tüketiyordu. Bu yüzden burada savaşmak istemişti. Çünkü beslendiği kişiler asla gerçekten ölmeyecekti.

Boğazıma bir safra kaçtı ama onu geri ittim.

"Hücum," diye bağırdım.

T Etrafımdaki ordu ileri atıldı. Hayat ve enerji dolu, sağlıklı, canlı fae'ler, efendilerini korumak için hayatları tüketilen bir grup serseri fae ile karşı karşıya geldi.

Liderleri değil, efendileri.

"Kik, o değersiz ayaklarını hareket ettir. Rubezahl'ı bulalım!" Topuklarımı onun yanlarına doğru sürerken kelimeleri şaklattım. Bu dışlanmışlardan herhangi birini kurtarmanın tek yolu, ki onları kurtarmak istiyordum, devi öldürmek olacaktı. Ve bunu başarmak için elimde sadece beynim, silahlarım ve eğer lütfederse Underhill'in yardımı vardı. *Bir şekilde* onu öldürmeli ve onu isteksiz kölelerine bağlayan bağları koparmalıyım.

Bu onların tek umuduydu ve bizim hızımıza bağlıydı.

Kik şiddetli bir anırmayla ileri atıldı, ben topuklarımla yanlarına vurup onu ileri doğru iterken içinden bir titreme geçti. Bir elimle bir buz sarkıtını sıkıca tuttum ve diğer elimle kılıcımı acımadan savurdum.

"İşte bu daha iyi!" Kik böğürdü. "Sert severim!"

Başını eğip sert zeminde ilerlerken, toynakları kalbimle eşleşen bir davul sesi çıkarırken bu yorumu çok fazla düşünecek zamanım olmadı.

Kan ve çılgınlık. Ölen fae'ler etrafımı sarmıştı ve bazılarının benim olup bazılarının olmaması önemli değildi.

Hepsi benim korumam

altındaydı. Onlar benim korumam

altındaydı.

Kalbimde ve zihnimde yükselen dehşete karşı kendimi çelikleştirdim.

"Acele et, Kik!" Kılıcımın kabzasını arkama indirdim ve kışına bir şaplak attım. Ciyakladı, tekme attı, sonra daha da hızlandı.

Yüzümü buruşturdum. Gerçekten de sert seviyordu.

Sağımda, gri tenli bir fae mızrağıyla saldırdı ve silahı kesip uzaklaştırdım, geri savruldu ve bir sonraki nefeste kafasını kopardım.

Bunlar benim halkımdı ve onları korumaya yemin etmişim. Yine de buradaydım, onları katlediyordum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, suçluluk duygusunun ruhumda titreştiğini hissediyordum,

Sanki etrafımızdaki dünya donmuş gibi bir an duraksadık ve sonra altımızdaki zemin aniden değişti

Kum tepeleri yükselerek üzerimize çıktı ve her iki orduyu da kuşattı. Underhill'in acımasız değişimine ayak uyduramayan fae'ler kum tepelerinin arasındaki vadilere yuvarlanırken bedenler sağa sola savruldu. Ailbhe bana bu diyarda hiç değişmeyen tek yerin burası olduğunu söylemişti ama anlaşılan Underhill bu bok fırtınasında aktif bir rol almaya karar vermişti.

"Kum! Bunu yapmasından nefret ediyorum! Underhill, sen sefil bir kaltaksın!" Kik bağırdı ve ben de aynı fikirdeydim. Savaşımız kumda daha zor olacaktı ama Underhill'e yüksek sesle kaltak diyecek değildim.

Kik kumun derinliklerine gömüldü; vücudu buz ve soğuk için yaratılmıştı, şu anda içinde bulunduğumuz kaygan çöl kumulları için değil.

Üzerinden atladım ve ondan uzaklaştım. "Yapabilirsen benimle buluş! Yoksa onu sensiz öldürürüm." Bu onun kışına bir arı sokmalı.

"Tanrıçanın canı cehenneme!" Kik göğsüne kadar gömülüp bana sertçe bakarken kükredi, yüzünde açıkça yazılmış bir keder vardı. "Belki de ona sefil bir kaltak dememeliydim."

"Evet, bu sefer sıçtın batırdın." Kik en gürültülü, en mızımız sesiyle Underhill'den bol bol özür dilemeye başlarken omzumun üzerinden bağırdım.

Bir sonraki kum tepesine doğru koştum, bilinçli bir düşünce olmadan yerden altın enerjisini çekerken ayaklarım kumun üzerinde hafıftı. Hâlâ çivit mavisini büyümü kullanamıyordum ve genellikle bu içime büyü de çekemeyeceğim anlamına gelirdi ama Underhill beni gücüyle yenilemeye istekli görünüyordu - tıpkı ordumla birlikte portaldan geçtikten hemen sonra bana yardım ettiği gibi. Altını kırıldı ve vücudumda dans etti.

Altın görüşümü keskinleştirdi ve kaslarıma yeni bir enerji verdi. Bana yardım ediyordu.

Görebildiğim kadarıyla Fae'ler de Kik gibi kum tepeleriyle mücadele ediyordu ama bana göre zemin sertti, koşmak için mükemmeldi. Ayaklarım hiç batmıyor ya da iz bırakmıyordu. "Teşekkürler Underhill," dedim, yardımları için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

İlk kum tepesine ulaştım. Sonunda onu gördüm.

Beni tuzağa düşüren dev. Bana ihanet eden dev. Hepimize ihanet eden. Rubezahl.

Dört kum tepesi ötede, taş ve dallardan yapılmış bir taht denebilecek bir şeyin üzerinde oturuyordu. Benzer malzemedен yapılmış bir taç takıyordu ve dürüst olmak gerekirse bir insanın neden bu kadar rahatsız bir şey giymeyi seçtiğini hayal bile edemiyordum.

"Gel o zaman, Tüm Fae'lerin Kraliçesi." Sesi alaycıydı ama gözlerindeki hafif genişleme, beni bu kadar yakınında bulduğuna şaşırıp şaşırmadığını merak etmeme neden oldu. Sihrimi kaybetmenin iyi yanları da vardı.

Alay etti. "*Benimle*, Underhill Kralı'yla yüzleş de görelim."

"Cesurca," diye fısıldadım nefesimin altında. "Çok cesurca. Underhill buna izin vermez."

Ama o zaman Underhill neden Kik'e yaptığı gibi onu göğsüne kadar batırmıyordu? Onu çürümüş, kara kalbine kadar gömmüyordu ki ben de onun kafasını koparıp baştan çıkarıcı ağına yakalanan fae'leri kurtarabileyim?

Bana gelmesini bekleyemezdim. Ona gitmeliydim ve o da biliyordu ki o.

Hızlıca saydığımda devle aramda elli vahşi fae olduğunu gördüm, Her biri çok az hasar görmüş. Gri deri yok, eksik saç ya da diş yok. Bunlar onun en iyi savaşçılarıydı ve onları elinden geldiğince uzun süre sağlıklı bırakacaktı.

Böylece onun için savaşabilirlerdi. Korkak.

"Lanet olsun," diye mırıldandım kendi kendime, Cinth'e ölmek için verdiğim sözü düşünerek.

O zaman kendimi yalancı gibi hissetmiştim, hâlâ da öyle hissediyorum. Çünkü ben harika bir savaşçıydım. Ama elli yaşına kadar harika mıydım?

Ve elli yaşında harika *olsam* bile, onları atlatıp hala dev öldüren harika formunda olabilir miydim?

Deneyimlerim bana hayır dedi.

Ama fark etmezdi. Denemek zorundaydım.

Kum tepesinden aşağı son sürat inmeye başladım, deve ve savaşçılarına doğru koşuyordum. Hançerimi kalçamdaki kılıfa sokarak ikinci yetenekli kılıcımı çektim.

En altta ilk sıradakilerle çarpıştım, ikiz kılıçlar sallanıyordu. Yüzlerine bakmadım, fae olduklarını, hatta hayatta olduklarını bile kabul etmedim.

Yapamadı

m.

Eğitim.

Bu sadece bir eğitimdi ve bu savaşı bitirmek için ne gerekiyorsa

yapacaktım.

Unimak'ın etrafındaki tarlalarda papatya başlarını kesiyormuşum gibi vahşi fae'ler ayaklarımın dibine düştü. Onun en iyi savaşçıları olabilirler ama ok ve yaylarını tercih ederlerdi.

Ya ben?

Yakın dövüşü ve kılıçlarımın yüksek çınlamasını tercih ederdim.

Vahşi fae düşerken bile gerçeği iliklerime kadar hissettim. Bunu başarmamın hiçbir yolu yoktu.

Her şey başarısız olduğunda mı?

Nefesimi içime çektim. "Seni beslediği çayda Mystica Fae'nin kanı var. Çay onun seni kontrol etmesini sağlıyor!"

Savurdu, savuşturdu, itti, yanağıma kan sıçradı. "Çayı bana da yedirdi! Gücünü beslemek için kendi kolunu öldürüyor!" Eğildim, bir diz attım, boğazımı kestim, yanıma bir darbe aldım. "Arkadaşlarına bak, derilerine! Grileşmişler! Hepsi onun." Nefesim kesildi ve dizlerimin üzerine çöktüm, başımı vahşi bir darbeye kaptırmamak için yuvarlandım.

Hafifçe sendeleyerek ayağa kalktım.

Vahşi fae'ler bir bütün olarak bana döndüler. Gözleri boştu.

"Seni duyamazlar, genç adam." Rubezahl kıkırdadı. "Kulaklarını balmumuyla tıkadım ve seni olduğun gibi bir canavar olarak görmelerini sağladım. Seelie ve Unseelie'nin bir çocuğu asla olmamalıydı. Sen bir canavarsın. Belki de senin bir çözüm olabileceğini düşünmüştüm ama görüyorum ki sen halkım için bir zehirsin. Bir it."

Ayağa kalkmadı ama oturdu ve fae'leri bana doğru atılırken konuştu. "Şu haline bak, yüzlerce, belki de binlerce kişiyi öldüren bir kavga başlatıyorsun.

korumak için yemin ettiğiniz insanların. Yani. . eğer doğru dürüst taç giydiyseniz? Yoksa bu yeminleri etmekten de mi kaçındınız?"

Kollarım yoruldu ve kılıcımı yukarıda tutmak, yüzüme ve uzuvlarıma doğru ilerleyen soğuk sert demiri durdurmak için mücadele ettim. Birkaç kez tökezledim

Underhill'den tekrar daha fazla altın enerjisi çekerken, yardımları için ona sessizce teşekkür ettim.

Bu destek bana devin üç adamını daha indirmem için gereken şeyi verdi. Üç tane daha.

Kırıktan fazla kişi kaldı. Bu sayının sadece birkaçı savunma darbeleriyle yaralandı.

"Bana asla ulaşamayacaksın." Rubezahl bir zamanlar nazik ve parıldayan gözlerini sertleştirerek konuştu. "Önce sen öleceksin. Bunu biliyorsun."

Belki cevap olarak bir şeyler söyleyecektim ama konuşmak için ağzımı açtığımda tüylerimi diken diken eden bir uluma havayı kesti.

İçime keskin bir nefes çektim.

Önümdeki adamlar sürünün geldiğini bile görmediler. Ne de olsa kulakları tıkalıydı.

Gri ve siyahın parıltısı. Çöl kumlarında göze çarpan kışkık paltoların dalgalanması, kötü dişlerin parlak parıltısı.

"*Drake?*" Adını bağırdım.

"Tüm Fae'lerin Kraliçesi için!" diye uludu şekil değiştirmiş haliyle, yanında çeşitli hayvanların karışık bir karışımı olan diğerlerine. Rubezahl'ın adamlarına bir gelgit dalgası gibi çarparak onları yolumdan uzaklaştırdılar.

Kalbim sıkışmıştı. "Teşekkür ederim."

"Öldür onu, Alli," diye bağırdı Drake, omzuna bir tekme yerken. "Çabuk öldür onu!"

Tahtının önünde duran deve doğru koşmaya başlamıştım bile. Öfke yüz hatlarını kaplamıştı ve tüm bunların arasında onu nasıl olup da nazik ve kibar bulduğumu merak ediyordum.

Rubezahl arpa kalçasına bağladığı yerden çıkardı ve iri parmaklarını arpa üzerine koydu. Vahşi bir fae'yi sakinleştirebilen arp. Bir devi sakinleştirebilir ve savaşma dürtüsünü çalabilirdi. Diyarlar arasında büyük sayıları taşıyabilen arp. Eğer askerlerimi yeterince sakinleştirirse, köleleri onları katlederken hareketsiz dururlar. Bildiğim kadarıyla onları Dünya'ya geri götürebilirdi.

"Benden o kadar korkuyorsun ki benimle yüzleşmektense arpa mı kullanacaksın?" Üzerinde durduğu kum tepesinin dibinde kayarak durdum ve onu görebilmek için boynumu uzattım.

Kum ayaklarımın altından kaydı ve kum tepeleri gerilerken zemin inledi, bir kez daha düz bir zemine çıkana kadar battı. Bu

Ağaçlar etrafımızda yükselirken bataklık ve ıslaklığa dönüştü, bazıları vahşi fae ve changeling bedenlerini ölümcül uçlarında mızraklıyordu.

Nemli bir sıcak hava püskürerek boğazımda düğümlendi ve botlarımdan sızan su dizlerime kadar yükseldi.

Fark etmezdi. Deve doğru sürüklendim.

Bir şans. Sadece lanet bir şansa ihtiyacım vardı. Ama büyüm olmadan, sonucun ne olacağını zaten biliyordum. "Sen arpını bırakırsan ben de silahlarımı bırakırım."

Ben deve bakarken Rowan arkamdan "Hayır" diye bağırdı. Bu kadar yakın olduklarını fark etmemiştim ve bu kararlılığımı tazeledi. Askerlerime ve generallerime Rubezahl'ı kuşatmak için zaman kazandırmalıyım, bu hayatımı feda etmek anlamına gelse bile.

Arp elinde olmadığı sürece sayıları onu alt edebilirdi. "Underhill'de yapılan bir anlaşma sonuna kadar götürülmelidir." Rubezahl açıkladı. "Ve bundan böyle bu diyarda her zaman aramızda olacak- Her birimizin taşıdığı büyüden başka silahımız yok."

Lanet olsun, koca bir aptaldım. Ama o arpı bırakmasına ihtiyacım vardı ve zaman da boşa geçiyordu.

Başımı salladım. "Öyle olsun."

O arpı bıraktı, ben de kılıçlarımı etrafımızdaki bataklığın yumuşak çamuruna sapladım.

Vücudunun etrafında dönen büyüüne baktım, siyah ve yeşil tonları vardı. Baştan aşağı Unseelie büyüü. Onu tanıdığım onca zaman boyunca bir kez olsun büyüünü bu şekilde ortaya koymamıştı. "Neden sihrini hiç göstermedin? Çok mu utanıyorsun?"

Birbirimizin etrafında dönerken gülümsedi, benim on adıma karşılık onun bir küçük dönüşü vardı. "Asla. Ama bırakın doğmuş en güçlü Unseelie'yi, beni bir dev olduğum için yargılayan pek çok kişi var."

Kendimi tutamadım, homurdandım. "Bundan çok şüpheliyim. Elisavanna- " "Büyüsünü hiçbir zaman tam olarak kavrayamadı. Sonunda bile beni yenmesine *izin verdim*."

Rubezahl dedi ki. "Seni buraya getirme amacıma hizmet ettiği için kendini feda etmesine izin verdim. Çünkü burada . . . *burada* kral benim. Underhill her konuda benim yanımda."

Beni kandırmadığı sürece, benim tarafımda olduğundan oldukça emindim.

En azından çoğu zaman. "Elisavanna öldüğünde bir şey hissettin mi? Artık *bir şey* hissedebiliyor musun?"

Devin dudakları aralandı ve gözlerinde en ufak bir titreşim bile yoktu. Teselli aradığım o pırıltılı mavi gitmişti. Artık orada bir karanlık vardı. "Benim zihnimde, o uzun zaman önce öldü."

Sesimi alçalttım. "Yine de bitmeden önce ona yalvardın, değil mi?"

Gülümsemesi soldu ve yoğunluğu neredeyse yabancı olan çalkantılı bir öfke onun yerini aldı. Tecrübelerime göre Rubezahl, korkunç bir gündemi gizleyen ılımlı tepkilere daha meyilliydi.

Duruşumu genişlettim. "Söyle o zaman. ..eğer bu konuda doğruyu söylemek istemiyorsan. . . Babamı senin emrinle kim öldürdü?" Pek çok gizem çözüldü, pek çoğu da yarım yamalak çözüldü ama bu gizem, cevap gömülü kalırsa hep başıma bela olacaktı.

Rubezahl geniş gülümsemesini geri kazandı. "Arzu ettiğiniz şey hakikat mi? Bu hediyeyi sana vereceğim. Çünkü bir parçam hâlâ seni yaptığın bu seçimlerden kurtarabilmeyi diliyor."

Benim seçimlerim. *Benim seçimlerimi* mi eleştirmek istedi? Yemi yutmadım.

Dev çömeldi ve bakışlarını benimkilere kilitledi. "Büyüsü ve zihni kadar zayıf olan bedenine oku saplayan kişi olmayı ne kadar da isterdim. Yıllarca onun ölümünü hayal ettim; bunu yapabileceğim tüm yolları. Yine de sonunda bu dilek ve hayallerden vazgeçmek zorunda kaldım. Vahşi bir fae'ye -aslında babanın Üçgen'e sürdüğü ilk fae'ye- öldürme emrini vermenin verdiği bir tatmin vardı."

Ve işte oradaydı.

Adair masumdu. Bu konuda. Rubezahl babamı öldürmüştü. "Beni suçlayacaklarını biliyor muydun?"

Dev kıkırdadı. "Hayır, ama böyle aptalca bir şey yapacaklarını tahmin etmeliydim. Zamanında hedefin *yanında* durduğunda seni okçu olarak kabul eden insanları korumak için savaşman seni üzmüyor mu? Onlarla nasıl ilgilenebilirsiniz?"

Aslında emin değildim. Ama bu onlar için doğru olanı yapacağım gerçeğini değiştirmiyordu. "Çünkü birinin yapması gerekiyor. Birisi onları senin gibi fae'lerden korumalı. Ve şimdi sana bir gerçeğe karşılık bir gerçek verdiğime göre, ödeştik."

"Öyle. Ve başlamaktan başka bir şey kalmadı." Rubezahl bana bir parmak salladı ve büyüsü beni aradı, siyahımsı yeşil kurdelesini

Güç, herhangi bir insansıda olandan daha fazla parmağı olan gerçek bir ele dönüşüyor.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım. Diz boyu suyun altına dalarak *sert* bir tekme attım ve kendimi çekmek için dibi kaplayan sümüksü bitkilere tutundum.

Önümde yer hafifçe sallanırken dinledim. Rubezahl önce bir tarafa, sonra diğer tarafa adım attı.

Beni göremiyor muydu? Hâlâ büyümü takip edemiyordu ama Underhill beni gizliyor muydu yoksa su o kadar bulanık mıydı?

Her iki durumda da kıpırdamadan durmak zorundaydım.

Yüzüstü yatmak için döndüm, iki yanımdaki bitkileri kavradım. Rubezahl'ın büyüü beni ararken yukarıdaki yüzey dalgalandı ve dans etti.

Rezervlerinin daha fazlasını harcayana kadar burada beklerdim.

Ama burası Underhill'di ve düşmanım kendini yorarken sessizce yatmaya asla izin verilmeyeceğini bilmeliydim.

Bir göz kırpmaya ile bir sonraki arasında, su, bu âlem olan devasa küvetin fişi çekilmiş gibi vınlarak uzaklaştı.

Karnımın üzerine yuvarlandım ve ayağa kalktım, vücudumdan su ve balçık damlıyordu. Rubezahl'ın sırtı bana dönüktü ve ben vahşi bir hayvan gibi anımı yakaladım, aklım hayatta kalmaya çalışıyordu.

Sertçe koşarak ileri atıldım ve sırtına kondum. Homurdandı ve bana doğru uzandı ama ben dokunamayacağı kadar aşağıda asılı duruyordum.

Cinayet görüşümde yüzüyordu ve toplayabildiğim her bir ons altını çektim, sihrimin bana daha fazla güç vermesi için umutsuz bir çabayla ellerime ittim. Fae'ler zaten güçlüydü ama bu devasa bir deriydi.

Elimi sol yanından içeri soktum, yukarı doğru kalbini hedefledim. Sert eti ittim, sertçe büküm ve dev deldim. Kalbi derindeydi. Büyüm seğirip parmak uçlarımdan sızarak beni tam da ihtiyacım olan silah haline getirirken midem altüst oldu.

Evet.

Daha çok zorladım, tamamen teslim oldum. Hayatımı bu işe, uğruna yetiştirildiğim bu tek göreve adadım.

"Hayır!" Sesi havada gürledi ve arpın tatlı sesi etrafımızda titreşti. *Tatlı ... ekşi ... acı.* Tatlar ve kokular arpın sesiyle karıştı, sanki Rubezahl tüm duyularımı aynı anda çekiyordu.

Hile yapıyordu, hile yapıyordu.

Madem hile yapıyordu, Underhill neden hiçbir şey yapmadı?

Omurgam onun müziğine tepki olarak eğildi. Parmaklarım kasıldı ve geriye doğru düştüm. Gözlerim açık, renkler beyazdan yeşile, sarıya, turuncuya, maviye, kırmızıya ve sonra benim sihrim gibi koyu bir mora kayarken gökyüzüne baktım. *İndigo*. Rubezahl arpın büyüsunü gevşek bedenime daha da fazla itti. Ve zihnimi kazdı. *Kalbime*. Kim olduğumun özüne.

Nefes almıyordum. Çünkü arp artık bunu yapmamı istemiyordu.

Gökyüzü bana sesleniyor, keder ve umutsuzluk şarkıları söylüyordu. Çivit mavis, karanlığın hüküm sürdüğü ana kadar derinleşti ve gece artık mor renk çizgilerinden fazlasını göstermiyordu. Yıldızlar renklerle boyandı ve annemin yüzü bana gülümsedi. Elisavanna değil, gerçek annem. Beni içinde taşıyan, beni bana yalan söylediği kadar çok seven annem.

Çocuğum, zamanın neredeyse geldi, diye fısıldadı Tlingit dilinde.

Dünya yavaşladı ve gökyüzü yaklaştı. İşim bitmişti. Ölümüm yaklaşıyordu.

Ama korkmuyordum.

Hayır, bu neredeyse bir rahatlamaydı. Kaybın, acının, ... bir sonu.

Savaşmaktan çok yorulmuştum.

Elleri beni yakaladı -hâlâ düşüyor muydum? Emin değildim ve dev üzerime eğilerek gece gökyüzünü ve annemin gülümseyen yüzünü görmemi engelledi.

Ağzından, burnundan ve gözlerinden kan damlıyordu. Uzun, yavaş bir göz kırpışı yaptı. "Gücünü senden alıyorum. Ve onunla birlikte hayatını da, genç adam."

Göz kırptım. *Biliyorum*.

"Ölümden korkmuyor musun?"

Sorusu tuhaftı, sözlerinin tuhaflığı içimi doldurmaya başlayan köklü huzurda bile bana ulaşıyordu ve sözlerini merak ettim. Korkmuyordum.

Olmalı mıyım?

Neden korkmuyordum?

Kaşlarımı çattım ve gökyüzünün olması gereken yere döndüğünü görmek için onun arkasından baktım. Annemin yüzü gitmişti. Ölüm geri çekilmişti ama enerjimin ve büyümin benden çıkıp ona doğru aktığını görebiliyordum. Elim yana düştü ve eskiden bataklık olan yerde etrafımızda açmış olan çiçeklerin arasından geçti.

Tüm endişeler, tüm korkular, tüm keşkeler ağır bir kışlık palto gibi üzerimden düşüp gitti.

Büyümün her iki tarafına da teslimiyetim tamdı ve şimdiye kadar elde ettiğim teslimiyetin gülünç bir şey olduğunu anladım.

İçimdeki güç yukarıya doğru kıvrıldı ve benden dışarıya doğru yaylanırken gülümsedim, bedenim onun gücüyle yaylandı ve Lugh'un arpının ve Rubezahl'ın büyüleriyle çarpıştı.

Çılgılık attı.

Üzerime koyduğu yük tersine döndü. Enerjim, büyüüm ve hayatım geri akmaya başladı.

Ve gülümsemem daha da genişledi.

"İmkânsız!" Burnundan kan daha hızlı akarken Rubezahl'ın parmakları beni sıkıca kavradı. "Eğer gücünü alamazsam, o zaman seni eski usulle öldürürüm."

Etrafımızdaki çivit rengi gökyüzü ani bir gök gürültüsüyle çatladı. Gökyüzü açıldı ve elmas gibi parıldaayan yağmur perdeleri yağmaya başladı.

Ve benim çivit büyümlle parlıyordu.

Sadece benim taşıdığım güç.

"Bugün olmaz, seni büyük boy piç," diye fısıldadım.

Underhill'e bağlanarak gücümün derinliklerine indim ve onun enerjisinin etrafımda dalgalandığını hissettim. Arpı kullanarak hile yapmıştı. Artık hiçbir kural yoktu. Yine de, turuncu, kırmızı ve altın rengi bir alev patlaması bize doğru fırladı ve devin üç parmağını kesti.

Rubezahl böğürürken alevler düştü ve inleyerek yere yuvarlandım.

Bir el beni kolumun altından yakaladı ve gece gökyüzü kadar karanlık gözlerin bana baktığını görmek için sendeleyerek doğruldum.

Yakışıklı adamın elinde ateşli bir mızrak vardı ve alevler derisini yalıyor, onu en ufak bir şekilde yakmıyordu.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi Faolan. "Ama artık buradayım, aşkım. Buradayım."

Two orduları etrafımızda çarpışıyordu. Bir dev otuz adım ötede durmuş, ellerindeki yanıkları hızla atlatmaya çalışıyordu.

Ama bakışlarım Lan'a kilitlenmişti, bu adamın yeni versiyonuna. Sevdim. Önceden akıl almaz derecede yakışıklıydı, şimdi o kadar ısıltılıydı ki onu tarif edecek kelime bulamıyordum.

Lan'ın duvarları yıkılmıştı. Az önce Rubezahl'ın benden özümü çekmeye çalıştığından daha emin bir şekilde nefesimi çalan bir güven yayıyordu.

"Buradasın," dedim kısık sesle.

İfadesi ciddi, başını salladı. "Ben buradayım."

Çaba sarf ederek odağımı ondan Rubezahl'a çektim ve devin gücümü alamamasının verdiği güven duygusu Lan'ın varlığı ve mızrağıyla on kat arttı.

Neredeyse solgun görünen deve gülümsedim, belirsizliği yaşından yıllar eksiltiyor ve onu kendi kurduğu bir tuzağa yakalanmış bir çocuk gibi gösteriyordu.

Korkusu yatıştırıcı bir merhemdi. Bugün Underhill'deki bu noktaya gelmek için kullandığı ve öldürdüğü tüm fae'ler için bundan zevk aldım.

"Bu iş bitti Rubezahl," diye duyurdum.

Lan bir adım öne çıktı. "Sende bana ait olan bir şey var, dev." Ve kadim fae'nin kalçasında parlıyordu.

"Faolan," diye yanıtladı Rubezahl. "Lanetimden nasıl kurtulduğunu soracaktım ama görüyorum ki yardım almışsın. Söyle bana, Lugh nasıl? Hâlâ ölü mü?"

Lan bir adım öne çıktı, avını gören bir avcı gibi. "Büyükbabam iyi."

Rubezahl yavaşça başını salladı ve kendini toparladığını görebiliyordum. Kendini toparlıyordu. "Seninle gurur duyacak. Benim hayatımda bu lanetten kaçabilen kimse olmadı. Köklü bir değişimi başarmak, atanızın başarılarıyla kıyaslanabilecek bir başarıdır. Benim bile böyle bir yeteneğe sahip olmadığımı kabul ediyorum."

Lan yaklaştıkça midem sıkışıyordu ama bu onun savaşıydı. Arpı aldıktan sonra mı? O zaman benim olacaktı.

Underhill'in altın gücünü topladım ve gerektiğinde devreye girmeye hazırlandım.

Lan alev alev yanan mızrağını, kendisi gibi eğitimli bir savaşçı için bile aylarca süren bir pratiğe işaret eden bir ustalık ve hızla çevirdi. Rüyalar âleminde ne kadar kalmıştı?

"Bu kimseyi şaşırtmamalı," dedi Lan deve. "Benim gücüm daha üstün olduğuna göre, çaldığın arpı teslim etmen akıllıca olur."

Rubezahl'ın dudakları kıvrıldı. "Ben mi, çalmak mı? Vay, vay, Faolan. Pek çok şey çaldım ama arp onlardan biri değil."

"Eminim geceleri bunu kendine söylemeyi seviyorsundur."

"Aşk. Hikaye burada yatıyor. Bir insanın diğerini özlerken, diğerinin de onu özlemesi ne kadar komik değil mi? İşte arp bana ilk kez böyle geldi. Çünkü ben Elisavanna'yı izlerken -" dev zalimce gülümsedi, "- *annen* beni izledi. Arpı çalmama gerek yoktu, çünkü onu bana o teklif etti. Daha doğrusu, onu bulmam için gereken bilgiyi bana sundu, diyebilirim."

Faolan'ın gözleri kısıldı. "O mu? Babasının güç nesnelerinin bir parçası mı? Asla."

Yine de göğsümdeki bir sıkışma bana Rubezahl'ın acımasız bir gerçeği kullandığını söylüyordu. Günlük. İçinde Ebliu'nun ona bir ipucu ya da ipucu verdiğinden bahsetmişti. Sonraki pasajlar arptan bahsetmişti ama ondan öncekiler bahsetmemişti. "Doğruyu söylüyor, Lan. Ebliu uzun zamandır Rubezahl ile çalışıyor."

"Kabul ediyorum, saray fae'lerinde nefret ettiğim her şeyin özeti o," dedi Ruby, Lan'a dönerek, o yanındaki arpı çıkarırken. "Ama çok ama çok faydalıydı. Aşk onu çayım için çok daha esnek hale getirdi. Bir anneyi genç, canavar Unseelie oğluna karşı döndürmeye yetecek kadar."

Faolan nefesini içine çekti.

Yeniden odaklanabilmesi için ona zaman tanımak amacıyla diğer tarafa döndüm. "Diğerlerine eklemek için sadece bir aşağılık hareket daha. Giderek kendini tekrar ediyorsun. Yine de çayından daha güçlü bir şey var."

Dev bana omuzlarındaki gerginlikten belli olan tembel ve umursamaz bir bakış attı. Benimle Lan arasında kalmak istemiyordu. "Peki o nedir, genç olan?"

"Pişmanlık. Mızrağı nasıl aldık sanıyorsun? Ebliu onu oğlu için bana kendisi teslim etti."

Annesinin hatalarını düzeltmek için gösterdiği önemsiz çaba. Ama yapmasaydı Lan ölmüş olacaktı.

Dev başını eğdi. "Neden, evet. Onu bu yüzden öldürdüm."

Hamile bir ritim vardı. Bir duraklama. Underhill'in dokusunda bir iç çekiş.

Sonra Lan öfkeyle kükreyerek devasa fae'ye saldırdı. Rubezahl arpını tıngırdattı ve kakofonik bir patlama dalga dalga yayılırken ben dizlerimin üzerine çöktüm.

Nefes nefese kaldım, altınları zorlu bir çekişle kendime topladım.

Ama Lan benim ve görüş alanındaki diğer herkes gibi dizlerinin üzerinde değildi. Saldırmaya devam etti ve Rubezahl'ın gözleri büyüdü. Başka bir silah çekmeye zahmet etmemiştii. İhtiyacı olduğunu düşünmemiştii.

Arpın gücüne olan kibirli inancı böyleydi.

Yine de arpın gerçek taşıyıcısına karşı çalışma eğiliminde olmadığı anlaşılıyordu.

Lan mızrağı döndürdü ve sarı, turuncu ve kırmızı alevler onun ve Rubezahl'ın etrafında yaylandı, sıkılaştı ve onları birbirine çekti. En koyu kırmızıdan bir yay, akla gelebilecek her renkle parıldayan bir kara büyü dalgasına dönüştü. Deve doğru fırladı ve arpı tutan devasa el ile birleştiğinde bir kırbaç gibi şakladı. Kırk metre ötedeki savaşçı fae'lerin yüzleri patlamanın etkisiyle yüzlerce farklı renkle yıkandı.

Dev böğürdü ama tutuşunu bırakmadı, Unseelie büyüsunü diğer elinin avuç içine çekti.

Ellerimi yumruk yapıp ayağa kalktım.

Daha fazla altın çekerek, beyaz şimşegime fısıldadım ve bıraktım uç.

Çivitim tükenmişti. Aynı şeyin beyazım için de geçerli olduğuna inanıyordum.

Yıldırım beni neredeyse öldürüyordu. Underhill'den gelen güç nasıl olur da

kendisi yok olmadıkça tükenir mi? Hayır, ben sadece bir süreliğine onun gücünün taşıyıcısı olma yeteneğimi tüketmişim. Onun altın dallarını yudumlamak beni geri getirdi.

Rubezahl vuruşumdan sonra geri çekildi. Ancak benim dikkatim Lan'ın talimatıyla oluşan alev örgüsündeydi. Bir elini kaldırıp alevli ipi devin bileğine doladı ve çekerken titreşen ısıdan kaçındım.

Bu sadece fiziksel bir savaş değildi ve gerçek savaşı izlemek için büyüğü görüşüme göz kırptım.

Rubezahl'ın çirkin siyah-yeşil gücü parazit bir sarmaşık gibi arpın etrafını sarmıştı ama Lan'ın özülle birleşen mızrağın büyüğü onu bir yabancı ot gibi çekiştiriyordu. Lan'ın büyüğü rüya âleminden çıktığından beri ilk kez gördüğümde nefesim kesildi. Özü artık en koyu krem rengi değil, tıpkı gökkuşağının her rengiyle dolu o alevli yay gibi siyahtı.

"Evet, Lan," diye fısıldadım.

Arpı Rubezahl'ın elinden kurtarıyordu.

Alevler etini ve kemiğini yakıp kavururken devin körük sesleri, Lugh'un enstrümanı üzerindeki son pençeleri de sökölüp atılırken kayboldu.

"Hayır! O benim," dedi Rubezahl acı dolu inilti arasında.

Lan sakince yürüyerek devin önünde durdu. "*Hiçbir zaman* Seninki. Bazı şeyler bizi aşar, Fae Olmayanların Kralı."

Bakışlarım devin koluna kaydı. Ondan geriye ne kaldıysa. Ve merak benim çöküşüm oldu.

Rubezahl kükreyerek Lan'ı arp ve mızrakla birlikte uçurmak için hamle yaptı. Hücum ettim ve beyaz şimşegi onun topaklı dizlerine doğru fırlattım. Yeşil büyüğü darbemi saptırdı, katı bir duvar halinde bana doğru çarpmadan önce onu bütünüyle yuttu.

Duvarı yerle bir ettim, bana mal olan fiziksel enerji karşısında sendeledim. "Alli!" Lan bağırdı.

Bana doğru koştu ve yeşil büyüğü havayı doldururken ben de ona doğru koştum. Bu büyüklükteki bir rakibi bölmek ve fethetmek kesinlikle daha iyi bir strateji olurdu, yine de garip bir kesinlik bedenimi doldurmuştu.

Lan'a uzandım.

Rubezahl, korkunç sesi bizi ayıran boşlukta gezinirken, "Bu iş burada bitiyor, No House'lu Kallik," dedi.

Lan ve ben birbirimize dokunduk ve öfkeli bir anırma sesi duyuldu. Kik'in dörtnala deve doğru koştuğunu görmek için döndüm ama sırtında oturan kadını görünce Lan'ı serbest bıraktım.

Dev, Devon'ı görmemişti ya da umurunda değildi. Biriktirdiği yeşil büyü başının üzerinde bir hançere, küçük, ölümcül bir kaba dönüştü.

Ucu parlıyordu ve doğrudan beni gösteriyordu.

Rubezahl çılgık atıp hançeri yaydan fırlayan bir ok gibi fırlatırken ellerime beyaz bir şimşek çektim. Onun güç duvarını durdurabilmişim ama bu?

Lan'ın korku dolu çılgılığı hislerimi bastırdı. Alev alev yanan beyaz bir kalkan fırlattım ama hançer onu tereyağındaki sıcak bir bıçak gibi kesti.

Faolan boğuldu ve arpı hançerin hedefi olan kalbimin önüne kaldırdı.

Atılmışım.

Kulaklarım çınlıyordu, aşağı yukarı hareket etme hissim yok olmuştu, yuvarlanarak yere düştüm ve Rubezahl'ın karşısında bir yığın halinde durdum.

Devon'un Kik'in üzerinden kayışını izledim, o da hemen deve doğru dörtnala koştu ve kafasına vahşi bir güçle tekme attı. Kaşlarım hala çalışıyordu ve Rubezahl'ın mavi gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlanırken kaşlarım kalktı.

Onu yakalamıştık.

Her şeyini o hançere yatırmış, rezervlerinde hiçbir şey bırakmamıştı çünkü yenilmeyeceğine inanmıştı.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde doğrulmaya çalıştım ama deve bir kez daha bakınca olduğum yerde donakaldım.

Devon ona doğru yürüdü ve kollarını iki yana açtı. Önündeki hava yırtıldı ve gerildi, portaldan başka bir Underhill sahnesi görünene kadar genişledi.

O ne yapıyordu? Sendeleyerek ona doğru gittim. "Devon!"

Geçidi bir battaniye gibi devin üzerine indirdi. Acı içinde, topallayarak koşmaya başladım. "Ne halt ediyorsun, Devon?"

Kanlı fae bana baktı ama görevini tamamlarken tereddüt etmedi. Geçidi küçültmeye başladı ve geçit Rubezahl'ın yattığı yerde ince bir hava bırakarak kaybolduğunda kalbim battı.

Gördüğüm şeye inanamayarak yavaşladım. "Sen--"

Bunca zamandır mı? *Onun* tarafında mıydı? Ama Devon, Underhill'in sözcüsüydü, Fae aleminin fiziksel aracıydı.

Ve eğer Underhill Rubezahl'ın tarafındaysa, o zaman boku yemiştik demektir.

Devon döndü, bana bakarken gözlerinden, burnundan ve ağzından kan akıyordu.

"Bunu neden yaptın?" Fısıldadım.

Gözleri yuvalarından fırladı ve yere düşmesine izin verdim. Onu neredeyse yakalamıştık. Çok yaklaşmıştık. Ve o bize ihanet etti.

Underhill bize ihanet etmişti.

Kık bana doğru koştu ama ben kara kelpini görmezden gelerek etrafı taradım.

Lan diz çökmüştü, sırtı bana dönüktü ve omuzlarının duruşundaki bir şey beni bir kez daha koşmaya zorladı.

Onun yanında yavaşlarken vücudumdaki her kası ve kemiği hissedebiliyordum -ya da öyle görünüyordu. "Neyin var? Yaralandın mı?"

"Yaralandın mı?" diye sordu başını kaldırarak. "Yaralı değilim."

Bakışlarım kucağına ve orada duran şeye kaydı. *Oh, kahretsin.*

"Hançer," diye mırıldandı, elinde tuttuğu parçalanmış altın parçasını sanki ölmek üzere olan bir kuşmuş gibi havaya kaldırarak.

Belki Rubezahl artık Seelie arpının kontrolünü elinde tutmuyordu ... ama başka kimsenin de tutmamasını sağlamıştı.

Tanınmayacak kadar eğilmiş ve bükülmüştü.

Aletten kalın beyaz bir duman çıkarken gözümü kırptım, ama daha yoğun bir dumandı. Ian tepki vermiyordu ve sonunda karşımda bir kadın durduğunda nedenini anladım.

Benim doğumumdan çok önceki bir çağa ait savaş kıyafetleri giymiş bir kadın.

Ona baktım, çenesini eğdi, bakışlarımı sarsılmaz bir güvenle karşıladı ve uzaklaşıp gözden kayboldu.

Enstrümanı devden almanın ötesini düşünmemiştik ama arptan geriye kalanlara bakarken zihnimin gözünde altın bir patikanın kapanmaya başladığını gördüm.

Arpı kullanmanın onu geri almak kadar, hatta daha da önemli olduğunu fark ettiğimde kalbimi soğuk bir dal sardı.

W Rubezahl ile savaş şimdilik bitmiş olsa da, Underhill'in bizimle işi bitmemişti. Hem de hiç.

Ben devin olduğu yere bakarken

Toprak kabardı ve Underhill'in varlığının çekirdeği yırtılıyormuş gibi gelen bir iniltiyle çatırdayarak açıldı. İniltiler önce körük seslerine, sonra da etrafımızdakilerin ellerini kulaklarına tıkamalarına neden olan ulumalara ve çığlıklara dönüştü.

Underhill'in bizi hareket etmeye, bu ölüm ve kan dolu yerden uzaklaşmaya çağırdığını hissettim. Nedenini bilmiyordum.

Ama ona hala güveniyor muydum?

Ordum baskıdan dizlerinin üzerine çökerken çömelerek döndüm. Rubezahl'ın ordusu ... kışlarının üstünde ve çoğunlukla yüzüstü yatıyorlardı. Bilinçsiz ya da ölü, emin değildim. Yine de ölümleri Underhill'in başına gelmemişti. Rubezahl onlara bağlı olduğu o son anlarda kaç tanesini öldürmüştü? Kaçının kanını emmişti?

Altımdan bir parça kırmızı kaya fırlayınca tökezledim. Hareket etmeliydik ve *hızlı* olmalıydık. Underhill'in bize zarar vermek isteyip istemediğine bakılmaksızın, hareket etmemizi istediği açıktı.

Sesimi güçlendirmek için boğazıma büyü yaptım ve onsuz kendimi çok savunmasız hissettiğim için bana erişebildiği için ona daha fazla teşekkür ettim. "Yaşayanları toplayın! Onları yanımıza alıyoruz! Yaşayan *herkesi*."

"Nerede?" Rowan, dünyanın paramparça olduğunu hissettiren sesleri duyabilmek için kendi büyüsünü kullandı.

Kahretsin, gerçekten öyleydi.

Eğildim ve hain Devon'u kucaklayıp bir patates çuvalı gibi omzuma attım. Orduyu ve yaralıları Kahin'in vadisine geri götürmek istedim. Hepsi onun evine sığmazdı ama çayır bildiğim en güvenli yerdi.

Sorun oraya ulaşmaktı.

Sol tarafımda Kik başını salladı, buz sarkıtları birbirine çarpıyordu ama etrafımızdaki arazi açılırken çıkan gürültüden onları duyamıyordum.

Ne yazık ki benim için kara kelpisi tırıs gitmeye karar verdi. "Kaçmasına nasıl izin verdin? Daha aptal olabileceğini düşünmemiştim, embesil ve yine de bir şekilde olasılıklara meydan okudun! Tatlı tanrıça, sen bir pisliksin!" diye havladı.

Öfkeyle onun yanına yürüdüm ve Devon'u sırtına yatırdım, sonra uzandım ve o geri çekilmeden burnunu yakaladım. Parmaklarımı burnuna soktum ve yumuşak etini bir avuç dolusu büküm. Bu hareket yaramaz atlarda işe yarıyordu, neden yaramaz bir kara kelpinde de işe yaramasındı?

Homurdandı ve sesimi alçaltıp yine de duyabileceğim kadar yaklaşıp kadar onu burnundan çektim. "Onları Kahin'e geri götürmeliyiz. Hepsini. Onları yönlendirin. Şimdi."

Gözlerini kırptırdı, gözleri acıdan sulanmıştı. Yüzünü buruşturmaya çalıştı ama onu tutuşum buna izin vermedi. Gözlerimiz kilitlendi ve küfretmeye başladı. Vay canına, bazı kelimeleri biliyordu ama ağzından son, meydan okuyan f kelimesi ve ardından c kelimesi çıkana kadar tutmaya devam ettim.

"İyi," diye tükürdü ve bunu yaparken beni tükürük yağmuruna tuttu - şüphesiz kasıtlı olarak.

Gitmesine izin verdim, sesimi güçlendirmek için bir kez daha büyüyle sardım. "Kara kelpini güvenli bir yere kadar takip edin!"

Ordu düzene girdi, adamlarımın çoğu Rubezahl'ın düşmüş fae'lerinden birini ya da daha fazlasını taşıyordu.

Başı dik, sanki ordunun taç giymiş lideriymiş gibi, Kik onları ne zaman ne yapacağı hiç kestirilemeyen dalgalı araziden ve ejderhanın aynı yerde duruyormuş gibi görünen kanatlarından uzaklaştırdı. Devle savaştığım bataklığa girmelerini izledim, sonra onları artık göremeyene kadar geri çekilmeye devam ettiler.

Ordu gözden kaybolduğunda, toprak bir iç çekişle sakinleşti. Ancak o zaman hâlâ dizlerinin üzerinde olan Lan'a dönebildim.

"Eğer kan dökülmesinden ve savaşlardan hoşlanmıyorsanız," dedim Underhill'e yönelttiğim acı dolu bir ifadeyle, "belki de bu savaş sonsuza dek bitirmek için elimi tutmamalıydınız." Bekledim ama fae aleminden bir cevap gelmedi.

Ne bir hiçkırık ne de bir osuruk.
Ve şimdi başka endişelerim vardı.

Lan'ın yanına çömeldim. Gözlerinde gördüğüm o ışık, rüya ülkesinde onda yaratılan değişim hâlâ oradaydı ama derin bir keder de vardı.

Arp, Rubezahl'ın büyüğü tarafından tamamen yok edilmişti.

"Lan, çok üzgünüm." Kırık arpın kenarlarına dokundum, o da elini benimkinin üzerine koydu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi.

Birleşen ellerimizi kaldırarak benimkini öptü. "Seni korumak için sahip olduğum her şeyden vazgeçebilirim, Yetim. Onlar değerli yadigârlar ama sadece birer eşya. Senin benim için ne olduğunla karşılaştırıldığında hiçbir şey değiller." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ve seni bir bütün olarak tutmak için hepsinden vazgeçerim, bundan asla şüphe etme."

O anda benim için dünyada, onun her sözünde ciddi olduğuna ve onun için her şeyden daha değerli olduğuma dair sarsılmaz inancımın daha güçlü bir sihir yoktu.

Yanına doğru eğildim ve birbirimize sarıldık, arp (ondan geriye ne kaldıysa) ve mızrak aramıza sıkışmıştı. Başımı arkaya yatırdı ve beni öptü, dudakları dudaklarıma yapıştı, benim onu işaretlediğim kadar net bir şekilde beni işaretledi. Birbirimize sahip olduğumuz sürece, bu dünyada başka neye ihtiyacımız olabilirdi ki?

İkimiz de hayattaydık ve bu bir ya da iki öpücük için duraklamaya değerdi. Ya da becerebilirimse daha fazla.

Sıcak dudaklarından bir inilti döküldü ve kendimi onun kucağında buldum. Elleri kalçalarımın etrafında dolaştı ve kırımın üzerinde çalışarak beni sertliğine doğru sıkıca çekti. Parmaklarının her bir darbesi beni ona doğru eğiyor, bastırıyor ve hareket ettiriyordu. Yeterince yaklaşıyordum. Eğer Underhill'in ortasında olmasaydık ...

Aramızda bir enerji çıtırtısı pırıldadı, önce yumuşaktı, sonra irkilmeme neden olacak kadar güçlüydü. Farklı türden bir büyüün keskin darbesi bizi birbirimizden ayırdı.

Gözlerimi kocaman açarak, öpücüklerinden dolayı şişmiş ve sıcak olan dudaklarıma dokundum. Ama dikkatimi çeken, hâlâ ona dokunan iki şey oldu. "Neydi o?"

Kaşlarını salladı.

"Hayır. O değil." Gerçi daha sonraki bir tarihte onun sertliğini keşfetmeye niyetim vardı.

Arpın -geriye ne kaldıysa- kenarlarından belli belirsiz bir parıltı yayılıyordu. Mızrak da yanıyordu. Bu sefer kırmızı alevlerle değil, mavi ve beyaz alevlerle.

"Bilmiyorum. Daha önce hiç böyle parlamamışlardı." Lan ayağa kalktı ve iki yadigârı da aldı.

Birbirimize dokunduğumuz için mi oldu?

"Gitmeliyiz," diye homurdandı. "Underhill bizden hoşlanmadığını hatırlayıp yolumuza başka bir şey göndermeye karar vermeden önce."

İrkildim, çünkü haksız değildi. Üzerinde zıpladığımız ejderha kanatları yer değiştirmiş, uğursuz kırmızı bir göz bize bakıyordu.

"Evet, gitme zamanı." Ben de kabul ettim.

Lan mızrağını sırtına bağladı, böylece bana serbest bir el uzatabildi, diğeri ise harap arpı kucakladı. Bir kez daha parmaklarımızı birbirine geçirdik ve ben büyümlü görüşümle göz kırparak birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza baktım.

Benim çivit rengi özüm ayrılıp etrafımızı bir kucaklaşma gibi sardı ve onun büyümlü de -her renkten benekleri olan hâlâ siyah- aynı şeyi yaptı.

"Mutlu görünüyorlar." Düşünmeden söyledim, sonra bakışlarımı Lan'a çevirdim. "Büyüyü mutlu olarak görmek tuhaf mı?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Belki mi? Ama bizim işimiz tuhaf, Alli. Bizimle ya da birbirimizi bulmak için çıktığımız bu yolculukla ilgili hiçbir şey normal ya da tahmin edilebilir değil. Öyleyse dokunurken sihrimiz neden mutlu olmasın?"

Doğru. Tuhaftık, hem de çok tuhaf.

Ordunun peşinden yürüdük, kolaylıkla açtıkları yolu takip ettik. Yeni bir canavarın ortaya çıkmasını bekliyordum ama hiçbir şey yoktu. Sanki Underhill uyukluyordu. Belki de saklanıyordu, sözcüsü Rubezahl'ı öldürmemi engellediği için utanmıştı.

"Orada ne oldu?" Ben sordum. "Onu yakalamıştık ve Devon bizi mahvetti."

Balor'un taşakları, *onu yakalamıştık*. Şimdi dev bir yerlerde iyileşiyor, bizi yok etmek için yeni bir taktik planlıyordu. Benim rezervlerim ve Lan'ın yeni oynacağı hakkında tam bilgiye sahipti.

Kahretsin, Ruby on yıllarca, *yüzyıllarca* saklanıp yaralarını sarabilirdi.

İnledim, Ruby'nin bana karşı üvey annemle birlikte hareket edebileceği kâbusunu düşünmeye başlamıştım bile. Bu, eşelememe gerek olmayan bir bok yığınıydı. Ona kolayca çay verebilir ve onu -ve karnındaki üvey kardeşimi- kendi tarafına çekebilirdi.

Lan başını salladı. "Bilmiyorum. Devon ne yaptığından o kadar da emin görünmüyordu. Sanki o da onu bırakmak istemiyor gibiydi. Ama bu mantıklı değil, Underhill'in bizim tarafımızda olduğunu sanıyordum. Bir an için, işimizin bittiğini düşündüm. İşimizin bittiğini düşündüm."

Evet.

Âlem bir kez daha yer değiştirirken önümüzde duran manzarayı inceledim. Kahin'in vadisine bakan sırtın tepesine ışınlanmıştık. Etrafımızı çiçekler sarmış, minyatür bulutlar üzerlerinde geziniyordu. Minik minyatür kuşlar yumuşak cıvıltılarla bir oraya bir buraya gidip geliyordu. Bu manzara ağrıyan yorgunluğumu yatıştırdı ama zihnimi önümdeki görevlerden alıkoymadı.

Orduma ulaşmadan önce cevaplarım olsun istedim. Onlara bundan sonra ne olacağı hakkında bir şeyler söyleyebilmek istiyordum. Planı olmayan bir lider, pek de lider sayılmazdı.

Tepenin zirvesinde durup vadiye baktım. Ordu altımızda yayılmıştı. Çadırlar kurulmuştu ve şifacıların yaralı fae'ler için fazla mesai yaptıklarından hiç şüphem yoktu.

Dikkatim tekrar Faolan'a kaydı. Önce birleşmiş ellerimize, sonra da etrafımızda vızıldayan, kendi halinde canlı büyüye baktım. "Savaştan önce Underhill ile konuştum."

Lan irkildi. "Sen mi söyledin? Ne dedi o?"

"Rubezahl'la olan savaş tamamen dengeyle ilgiliydi. Onun aradığı şey iyi ya da kötünün kazanması değil, dengenin galip gelmesi." Kaşlarımı çattım. "Devon Rubezahl'ı bu yüzden menzil dışına çıkarmış olabilir mi? Ama bu pek mantıklı değil. Sonsuza dek savaşmamız mı gerekiyor? Çünkü bu Kahin'in ima ettiği şeyle de uyuşmuyor."

Lan'ın bana verecek bir cevabı yoktu ama başka birinin vardı.

"Ölüm ve yaşam miktarı dengelenmeli," dedi bir ses ve ben bir fae bekleyerek döndüm.

Benim gördüğüm tamamen başka biriydi.

Cinth'in beni Unimak'ta tanıştırdığı kanatlı kar kedisi ve yavruları bize doğru ilerledi.

"Bunu nereden biliyorsun?" Yaklaşırken onu yakından izledim. Buraya nasıl geldiğini sormaya zahmet etmedim. Ordumla birlikte geçitten kaçmış olmalıydı.

Mavi gözlerinde bir kediden beklemeyeceğim bir bilgelik vardı. Yavruları onun peşinde yuvarlanıp oynuyor, küçük bulutların arasından sığıyordu.

Minyatür şimşeklerle sarsılıp yağmurla ıslanırken miyavlıyorlardı. Etraflarında uçuşan kuşlar onları yamaçtan daha da aşağıya çekiyordu.

Anne kedi iç çekti. "Doğal dünyada denge vardır, genç fae. Yırtıcıların hayatta kalabilmesi için doğru miktarda av olmalıdır. Eğer avcılarını öldürürsen, avlar çiçek açar ve dünya için çok fazla olur ve herkes acı çeker. Benim bildiğim bu. Dev, o bir avcı. O da dengenin bir parçası. Bunu kendim de bir yırtıcı olan biri olarak söylüyorum."

Başını kalçama yasladı, yüzünü, boynunu ve vücudunu uyluğuma sürttü. "Tüm annelerin annesi bunu ve daha fazlasını bilir."

Gözümü kırpıtmı ve tepeden aşağıya doğru ilerledi, yavruları da onu takip ediyordu, hala oynuyor ve yuvarlanıyorlardı.

"O bir yırtıcı," diye düşündü Lan. "Ama onu gerçekten hayatta tutmak istiyor muyuz? Bu dünyamız için nasıl iyi olabilir? Underhill'in istediği bu olamaz."

Parmaklarımı alnıma dokundurdum ve Rubezahl ile benim bir savaş alanına serilmiş olduğumuzu gördüm. İkimiz de hareketsizdik. Görüntü oradaydı, sonra bir anda yok oldu. "I . . . Bilmiyorum." Eğer kanatlı kar kedisi haklıysa, Underhill Rubezahl'ı öldürmemizi engelleyebilirdi.

Sonsuza kadar.

Bunu sonsuza dek yapamazdım. Bu mücadeleyi kış gündönümüne kadar sürdürme düşüncesi bile beni ezmekle tehdit ediyordu.

Ordudan biri bizi fark etti ve benim için savaşan kadın ve erkeklerden bir çığlık yükseldi. Seelie ve Unseelie tüm Fae'ler için savaşmış olanlar. *Bu* çok güzel bir şeydi.

Elimi kaldırdım ve gülümsedim, ayaklarımı beni ileriye taşımaya zorladım.

Lan devam etti. "Bu ciddi bir soruna neden olabilir, Yetim. Underhill ona yardım etmeye devam ederse dev nasıl yakalayacağız? Onu kafese koymak bu dünyanın denge ihtiyacını karşılayacak mı?"

Onu kafese koymak gücünü elinden alırdı, bu yüzden yapmamayı düşündüm - ama zaten onun için bir kafesimiz yoktu, bu yüzden tartışmalı bir noktaydı.

Sertçe yutkundum. Bu muammayı aşmanın bir yolu olmalıydı. Eğer Rubezahl bir avcıysa, o zaman ben ne oluyordum? Karşılık veren bir av mı? Benim hayatım diyarı dengede tutmak için gereken denge sayılır mıydı? Çünkü eğer öyleyse, bu savaş sona erdirmenin bir yolunu görebiliyordum. Sadece istediğim sonuç bu değildi.

Bir hayat için bir hayat, tıpkı imgelemin bana gösterdiği gibi.

Lan elimi daha sıkı tuttu. "Titrediğini hissedebiliyorum. Konuş benimle, Alli."

Sözleri, etrafımızda yükselen kahraman karşılama sesleri arasında kayboldu. Ordu kendinden geçmişti.

Oh, hayır. Kazandığımızı sandılar. Tezahürat devam etti ve bu tezahüratın arasında iki generalimin gözlerini buldum.

Tezahürat yapmıyorlardı.

Biliyorlardı.

Drake bir grup adamla birlikte duruyordu. Bir birlik gibi görünüyorlardı ve onların da Dönüşen olup olmadıklarını merak ettim. Drake'in gözleri generallerimin gözleriyle aynı şeyi söylüyordu. O da gerçeği biliyordu.

Ve Kahin hiçbir yerde görünmüyordu.

Boştaki elimi kaldırdım ve tezahürat yavaşça azaldı. "Arkadaşlarım, benim

...
. ailem . . ." Onların gerçekten ailem olduğunu fark ettiğimde boğazım düğümlendi. Yaşamak için bana muhtaç olan insanlar. Çocuklarım.

Ve kalbim bana onları kurtarmak için hepsine veda etmem gerektiğini söyledi. İyi, kötü ve ikisinin arasındakiler. Çünkü hepsi benim sorumluluğumdaydı. "Dinlenmenin tadını çıkarın, bunu hak ettiniz."

Tezahürat yeniden patladı, silahların tokalar üzerinde şakırdamasıyla birlikte. Lan yanımda, yürümeye devam ettim. Generallerim de Drake gibi bize katıldı. Kahin'in evinin önünden geçtiğimizde Cinth de dışarı çıktı ve bizimle birlikte yürümeye başladı, eli boştaki elime kaydı. Onun elini sıkıca kavradım ve bir gün seçimimi anlaması için sessizce dua ettim.

Ve Lan da öyle yapacaktı. Onun da son savaşta olması gerekebilirdi -bu kaçınılmaz görünüyordu- ama bu benim kaderimi paylaşmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

Çünkü denge uğruna hayatımı feda etmek Underhill'in istediği şey olmalıydı. Onu ve içimdeki gücü anlamak için harcadığım tüm çaba gereksizdi; tek yapmam gereken yuvarlanıp ölmekti.

Çenemi sıktım. Ayaklarım beni, etraflarındaki ordudan habersiz alicornların otladığı vadinin etrafındaki meranın derinliklerine götürdü.

Yemyeşil meranın ortasında durdum ve kendilerini güvende ve muzaffer sanan fae ordusuna baktım.

"Gitmeleri gerekiyor," dedim. "Hepsi, hava kararmadan önce orduyu dışarı çıkarmalıyız. Bu vadi onları korumayacak."

Rowan irkildi. "Ama işimiz bitmedi. Dev yaşıyor."

"Biliyorum ama onu öldürmek için bir ordu gerekmeyecek. Adamları gitti, tükendi ya da bizimle ve yaralılar. Çayın etkisi geçene kadar onları kontrol altında tutmamız gerekecek ve burada bunu yapacak yerimiz yok." Kendimi sırayla her birine bakmaya zorladım. "Underhill her şeyden önce denge istiyor. Rubezahl'ın artık bir ordusu yok, bu yüzden bizimkiler kalırsa savaş dengesiz olur. Oranları eşitlemenin bir yolunu bulacaktır. Son savaş teke tek olmalı."

Avcı ve av.

"Hayır, Alli." Faolan bana daha sıkı sarıldı. "Savaş bensiz gerçekleşmeyecek. Görmezden gelinemeyecek kadar çok işaret var. Rubezahl'la birlikte yüzleşeceğiz."

Onu gitmeye ikna etme çabalarım en iyi ihtimalle yarım kalmıştı ve gerçekten de görmezden gelinemeyecek kadar çok işaret olduğuna karar vermiştim. Yine de Lan benimle birlikte ölmeyecekti. Onu nasıl kurtaracağımı tam olarak bilmiyordum ama kurtaracaktım. Son nefesime kadar bundan emin olacaktım.

Cinth homurdandı. "Ne dedi? O canavarla tek başına yüzleşmen için seni burada bırakacağımıza gerçekten inanıyor olamazsın?"

Hayatımda tek başıma karşılaştığım tüm zorlukları düşündüm. Üvey annem ve onun benden mutlak nefreti. Öz annemin kaybı. Dışlanmış olmanın yükü. Underhill'in yıkımı. Babamın beni sonuna kadar reddetmesi. Tüm bunlarla gözümü kırpmadan yüzleştim ve her adımda daha da güçlendim.

Ta ki bu sonuncuya kadar.

Sona kadar.

"Ben hâlâ kraliçeyim. Değil miyim?"

Rowan ve Stryk bellerinden eğilerek selam verdiler.

"Kraliçemin emrettiği gibi." İlk olarak Rowan söyledi ve Stryk tiksintiyle bükülmüş bir ağızla kelimeleri taklit etti. Benimle aynı fikirde değildi.

Cinth kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu benim için işe yaramaz, kızım. Ben kalıyorum."

Rowan Stryk'ten Cinth'e baktı, gözleri hayranlıkla parlıyordu. "Cinth kalırsa, ben de kalırım."

"Ve onu bulmak için yardıma ihtiyacın olacak," dedi Drake. "Bu da demek oluyor ki ben de kalıyorum."

Lan bana daha sıkı sarıldı ama başka bir şey söylemedi. Onunla Drake arasında kaybolmuş bir aşk yoktu ama Lan kalbimde sadece bir kişilik yer olduğunu biliyordu.

Bir elimi alnıma götürdüm. "General Stryk, iki ordunun da komutasını siz alacaksınız. Mahkemelerin komutası *sizde*, Adair ya da amcamda değil. Orduları portal üzerinden Unimak'a dönmeye hazırlayın."

"Emrettiğiniz gibi." Tekrar eğildi. "Bir şey daha söyleyebilir miyim?"

Şimdi neden durduğunu anlamıyorum. "Tabii ki."

"Öldürün onu. Başka ne yaparsan yap, Tüm Fae'lerin Kraliçesi, öldür onu."

Dudaklarım zorlanarak gülümsedim. Çünkü bu sözü tutmak hayatımı vermek anlamına geliyordu. "Başka yolu yok."

OceanofPDF.com

W Bir havluya sarınarak çantamın önünde çömeldim ve kurumamış ya da kan ve kana bulanmamış tek tozluk ve tunik takımını çıkardım. Eğer Cinth çantamı buraya getirmemiş olsaydı Oracle's, şu anda çıplak kışlı bir kraliçe olurdum.

Ordu gitmişti. Geriye kalan insanlar ya Underhill'e aitti ya da yerlerinden kıpırdamayı reddetmişlerdi.

Diğerleri Kahin'in karmakarışık kütüphanesinde Underhill'in denge kompleksiyle ilgili bir şeyler arıyorlardı.

Tozluklarımı çıkardım ve hafif bir gümbürtüyle durmadan önce yatağın altında bir şey yuvarlanırken gözlerimi kısıtım.

Öne doğru eğilerek yatağın altına uzandım.

Kapı açıldı.

"Bu da gösteriyor ki," diye mırıldandı Kahin arkamdan. "Her şeyi önceden göremiyorum. Geleceğimde senin vajinanı göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

"Bakmak senin sorunun." Homurdandım, parmaklarımı küçük nesnenin etrafına kapattım. Tıpkı daha önce olduğu gibi hafif bir diken battı. *Hah.* Lugh'un uyarısı ve kendi azgın merakıma rağmen Elisavanna'nın masasından aldığım bulmaca oyununu tamamen unutmuştum. Belki de bir deve karşı savaşmak yeterince iyi bir bahaneydi. . .

Kalçalarımın üzerine oturdum ve oyuncağı ellerimde çevirdim. Seelie ve Unseelie büyüü hâlâ oyunun içinde dönüp duruyordu. *Tıpkı benim gibi.*

"O ne, Dandelion?" Kahin omzuma doğru yürüdü.

Mırıldandım. "Unseelie kraliçesinin odasında bulduğum bir bulmaca oyunu. Fae'lerin küçük çocuklara verdiği oyuncaklara benziyor. Hep bir tane istemişimdir. Eskiden

bulmacayı çözmek için sihirlerini kullandılar. Tek hatırladığım bu. Bu oyunun içinde Unseelie ve Seelie büyüsü var ve kraliçenin bunu benim için istediğini düşünmeden edemiyorum."

İnce ve kalın kıvrımlardan, sütunlardan ve tek bir düz çubuktan oluşan bir karmaşaydı.

"Aptal, senin annen," dedi Kahin.

Unseelie kraliçesi pek çok şey olabilirdi ama aptal bunlardan biri değildi. "Buna neden inanıyorsun?"

Kahin homurdanarak bastonunu ahşap zemine birkaç kez indirdi. "Bazen önümüzdeki yol açıktır ve bir alicorn sürüsünün geçebileceği kadar geniştir. O küçük, dikenli yolu seçti. Rubezahl'ın sonunu erkenden getirebilirdi ama onun güçlenmesini sağlayacak iki silahı bulacak kadar uzun yaşamasına izin verdi ve kendisini Seelie kralıyla birleşerek Rubezahl'ı sonsuza dek alaşağı etmek için tek şansları olan bir dizi çocuk yaratmak zorunda kaldığı bir pozisyona soktu."

Bir dizi çocuk. "Kaç tane? Son ruhun kız kardeşim olduğunu biliyorum."

"Beş." Kahin içini çekti, hiç bu kadar yorgun görünmemişti. "Ve her birini izledim

Bana verilen sınırlı kapasiteyle onlara rehberlik etmek için elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen başarısız oluyorlar." Yaşlı kadın başını yukarı kaldırdı. "O zaman rolümün sınırları çok fazla olduğunda ben mi suçlanmalıyım? Hayır, ama yine de, bir güç kaybolurken, başka bir yerde başka bir güç büyür. Bunu biliyorum. Ve belki de hayal kırıklığının bu seviyeye ulaşması her zaman amaçlanmıştı."

Kelimeler benim içinmiş gibi görünmüyordu.

Onu izledim, kırıkmış yüzünde sözlerini çözmeye yardımcı olacak herhangi bir ipucu aradım.

Kendini salladı, sonra bana ters ters baktı. "Devam et, Dandelion. Çöz o zaman."

"Nasıl olduğunu bilmiyorum. Benim bu oyuncaklardan hiç olmadı."

Yeni yürümeye başlayan bir çocuktan daha aptal olduğumla ilgili bir şeyler mırıldandı ve odadan çıktı. O ve Kik arasında, insanların hakaretlerinin beni etkilemesine izin verirsem ciddi bir kompleks geliştirme tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirdim.

Büyülü görüşüme göz kırptım ve heykelin etrafında dönen Seelie ve Unseelie gücünü inceledim. Gücümün kusursuz birleşimine boyun eğerek, büyüün avucumu doldurmasına izin verdim ve onu elimde kıvrılıp bükülmeye başlayan heykele yönlendirdim.

Daha yakından baktım. Oradaki eğri Seelie gücüyle doluydu.

Büyümün Unseelie kısmını geri çekerek, özümün mavi kısmını eğriye yönlendirdim. Düşük bir tıslamayla, kıvrım diğerlerinden kurtuldu ve garip bir açıyla dışarı çıktı.

Çocukluk Alli'nin oyuncak ilgisini çekmişti, yalan söylemeyeceğim.

Heykel kıvranırken, karmaşayı anlamaya çalıştım. İşte. Diğerlerinden daha özgür görünen bir sütun. Bu sefer Unseelie.

Kırmızı büyüü onay yönlendirdim.

Gevşettiğim ilk kıvrım gibi mekanizmanın geri kalanına bağılı kalmak yerine, sütun düşerek avucumun içine düştü.

Bu meydan okumadan etkilenererek çalışmaya devam ettim ve sütunları eğrilerden ayırdım. Ben çalıştıkça, eğriler bir şekil oluşturmaya başladı.

Tek düz çubuk en sondaydı ve diğerlerinin aksine beyaz renkte titreşiyordu.

İçine yıldırım düşürdüm ve çubuk diğer parçalardan ayrıldı.

Bir şarkı havayı doldurdu ve Lan'dan başka hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin daha önce başaramadığı bir şekilde ruhumu ısıttı. Oyunağın parçaları dokunuşumdan kurtuldu ve havalanarak tepemde asılı kaldı. Dönmeye başladılar. Daha hızlı. Daha hızlı.

Sonra şarkı aniden kesildi, göğsümde bir sızı bıraktı ve daha önce sadece bir parça olan avucuma üç parça düştü.

Huşu içinde onlara baktım. Birinin mızrak olduğu belliydi. Lan'ın mızrağı. Kalan ikisinden en büyük olanını aldım. Örgülü bir kemer.

Bir portal.

Ama son . . .

Mızrağı ve portalı yere bıraktım, sonra üçüncü ve en küçük eşyayı aldım. Bu arptı. Yine de enstrümanın bu versiyonu orijinalinden farklıydı. Bu arpın üzerinde beş şimşek teli diziliydi, ancak bir telden çok saç gibi görünüyordu.

Arpı dudaklarıma dayadım. "Ne demek istiyorsun?" Hiçbir şey olmadı.

Dang.

Elisavanna açıkça oyunağı bana bir mesaj olarak bırakmıştı. Onu sadece ben çözebilirdim. Ve tıpkı heykeli ilk bulduğumda olduğu gibi, kalbimde bunun bir anlamı olduğunu biliyordum.

Benim tahminim? Rubezahl'ı durdurmak için bu üç şeye de ihtiyacım vardı.

Verdiği ipucu hâlâ geçerli miydi? Son savaş için verilmiş olabilirdi ve eğer öyleyse, geçersiz ve hükümsüzdü. Ama bir şey bana öyle olmadığını düşündürdü ve gergin bir ritimden sonra neyi algıladığımı fark ettim.

Arp.

Hasar göreceğini bilmeseydi alet neden şimdi farklı görünsündü?
Nefesim boğazımda düğümlendi. Arpı tamir etmemiz mi gerekiyordu?

Lan. Lan'ı bulmak zorundaydım.

Seelie silahını tamir etmeliydik.

O iki kelime -Seelie *silahı*- beni olduğum yerde *durdurdu* çünkü Kahin'in bir saat önce söylediklerinin tam bir yankısıydı.

Bir Unseelie tarafından taşınan bir Seelie silahından bahsetmişti.

Rubezahl'ın günlük kayıtlarından biri zihnimde ön plana çıktı.

Bunu çalabilmem bile benim değerimi gösteriyor. Anna bunu biliyor. Seelie kralı bile görebiliyor.

Ben, bir Unseelie fae, Lugh'un arpını taşıyorum ve onun görkemli müziğini ünlü kahramanın yapabildiği kadar iyi yapabiliyorum.

Unseelie ve Seelie.

"Diyarlar arasında seyahat etmesini sağlayan şey onun gücü değildi," diye fısıldadım. "Seelie olmayan büyüsünün arpın Seelie büyüsüyle karışımıydı." Diyarlar arasında sıçrama yapabilmesinin nedeninin arp olduğunu varsaymıştım ama arpın bunu yapmasını *neden* sağladığını anlamak güzeldi.

Tam da bu yüzden yapamıyor muydum? Tek fark, her iki yarının da benim içimde olmasıydı.

Ve bu şu anlama
geliyordu: Kapı
açıldı.

Lan'ın derin sesi etrafımda kıvrılıyordu: "İşte bu acıyan gözler için bir manzara."

Aşağıya baktığımda havlunun muhtemelen uzun zaman önce göğüslerimin üzerindeki yerinden düştüğünü gördüm. Saçlarım da büyük ölçüde kurumuştu.

Ayağa kalktım ve Lan'la yüzleştim, üç metal nesneyi kavradım. "Bir şey buldum."

"Hiç kıyafet giymemen gerektiğini mi?" diye mırıldandı, bir avcının zarafetiyle yaklaşarak. Durdu, kaşlarının arasında bir kırıışıklık oluştu. "Yani benim etrafımda."

Dudaklarım kıvrıldı. "Bu daha çok senin çözdüğün bir şeye benziyor."

"Bunu uzun zaman önce anladım."

Mızrak tekrar başparmağıma battı ve Lan'ın her zaman üzerimde yarattığı bulanıklıktan sıyrıldım. "Rubezahl fae alemi terk edemez."

Faolan bakışlarımı karşıladı. "Ne? Nereden biliyorsun?"

Ona şüphelerimi çabucak açıkladım. Sonunda çenesini sıkmaya başlamıştı. "Ne oldu?" Ben sordum.

"Az önce o toz çukuru kütüphanede beş saatimi cevap aramakla geçirdim."

Dudaklarım seğirdi. "Ne utanç verici. Bilmelisin ki ben buradaki en zeki fae'yim. Başka bir şey daha var."

Küçük arpın üzerinden geçtim.

"Düşünceleriniz?" "Bunu ancak küçük bir böcek çalabilir."

İçimden bir homurtu kaçtı. "Cidden ama. Bunu diğer iki şeyle birlikte bulsaydın ne düşünürdün, söyle bana." Geçit ve mızrağın üzerinden geçtim.

Üç nesneye baktı ve gözleri yuvarlaklaştı. "Geçit, mızrak ve arp. Ama bu arp gibi değil."

"Onları Elisavanna'nın masasında buldum. Fae çocuklarının oynadığı oyuncaklardan birine sarılmışlardı, sadece büyü Seelie ve Unseelie idi. Sanırım annemle babam birlikte yapmışlar ve bana bırakmışlar. Arp farklı. Sanki Lugh'un enstrümanının son savaşta hasar göreceğini biliyorlarmış gibi."

Bakışları benimkilere kaydı. "Yeniden yapılması gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Mavi ve beyaz parıltıyı hatırlayarak birkaç kez başımı salladım. "Arpın hâlâ biraz gücü var, Lugh'un gücü, ama aynı değil." Harap olmuş enstrümandan dökülen ruh kadının arpın gücünün geri kalanı olduğuna dair güçlü bir sezgim vardı. "Kahin bana bir güç kaybolduğunda başka bir yerde büyüdüğünü söyledi. Ian'ın gücünü yerine koymamız gerekiyor. Ve bunu Rubezahl'la tekrar karşılaşmadan önce yapmalıyız."

"Oh," dedi alaycı bir ifadeyle. "Hepsi bu mu?"

Çabucak giyindim ve koridordan mutfığa doğru yürüdük.

"Anladın mı Dandelion?" dedi Kahin, sallanan sandalyesinde piposunu tütürürken.

Sadede geldim. "Arpı ele geçiren ruhu yeniden ele geçirmem mi gerekiyor, yoksa başka bir şey mi gerekiyor?"

Lan homurdanarak bana şaşkın bir bakış attı ama Kahin gülümsedi. "O vahşi sürtüğü tekrar tuzağa düşürmede iyi şanslar. Hiçbir şey için oraya geri dönmeyecektir."

Tamam. "Arpın içine ne girmesi gerekiyor?"

Gözlerini devirdi. "Hâlâ bana sorular soruyorsun. Hiçbir şey öğrenmedin mi?"

Evet, onun saçmalıklarının çoğu zaman bir şeyleri ele verdiğini öğrenmiştim. "Bana doğru yönü gösterebilir misiniz?"

Kahin piposunun bulunduğu elini kaldırdı ve mutfığa bitişik bir odayı kapatan perdeye doğru uzattı.

Lan önümde eğildi ve hırıltısı beni bir şeylerin ters gittiği konusunda uyardı. Ne olduğunu anlamam uzun sürmedi. İçeri adımımı attığımda bakışlarım kanlı fae'ye takıldı.

"Bok gibi görünüyorsun," dedim ona.

Kurumuş kan koyu kahverengi lekeler halinde yüzünü kaplamıştı. Sanki vücudu içten yarılmış gibiydi. Gözlerinin altındaki ve elmacık kemiklerinin altındaki deride çürükler vardı. "Ben de öyle hissediyorum, Tüm Fae'lerin Kraliçesi."

Bana tüm Fae'lerin kraliçesi diyordu ama yine de ayaklarımı yerden kesmişti. "Rubezahl'a neden yardım ettin?"

Yatağa uzanmış olan Fae bakışlarımı karşıladı. "Sana nedenini söyledim. Sorunun cevabını biliyorsun. Sadece bunun ne anlama geldiğini kavramak istemiyorsun."

Yanıliyordu. Bunun ne anlama geldiğini çoktan kavramıştım.

Başka bir yol olmasını diledim. Lan yanımdayken, hayattayken, yolumun erken bir mezarda bittiğine inanmak istemedim.

Ya da, daha büyük olasılıkla, Underhill'in canavarları tarafından ziyafet çekiliyor.

Bakışlarımla onu daha fazla konuşmaması için uyardım. Lan bilmemeliydi. Gerçeği öğrenirse, yapmam gerekeni yapmama asla izin vermezdi. "Eğer bir denge olması gerekiyorsa, o zaman avın da silahları olmalı ki gücü avcının gücüne denk olsun."

Devon'ın dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti dans etti. "Sen bu musun?" "Underhill'in karar verdiği şey bu değil mi?"

"Underhill'in kararlarının karmaşıklığını yorumlamaya kalkışmayın, genç fae. Bunun yerine, o değiştikçe sen de değiş ve anla ki hiçbir şey, ne arzuların ve umutların ne de öfken ve üzüntünün olması gerekeni etkileyemeyecek." Öksürdü ve çenesinden fışkıran taze kanı silmek için bir bez aradı. "Sormak için geldiğin şeyi sor."

"Arp. Gücünü değiştirmemiz gerek. Bunu ne yapabilir?"

Kanlı fae arkasına yaslandı. "Cevabın çayırdaki yatıyor."

Canlandım. "Gerçekten mi?"

"Beni şimdi bırak."

İlan onun dediğini yaptı ama perdeden çıkmadan hemen önce durdum. "İyi olacak mısın, Devon?"

Hain olabilirdi ama her şey söylendiğinde ve yapıldığında, o Underhill'in gemisiydi ve muhtemelen rolüne Kahin'in olduğu kadar sıkı sıkıya bağlıydı.

Kan perisi iç çekti. "Henüz benim zamanım gelmedi."

Ama yakında mı olacaktı? Tüm kaderimizin -hatta bu diyarın kaderinin- gerçekleşecek bir sonraki savaşa bağlı olduğu inancıyla midem çalkalandı.

Üzerime çöken kıyamet duygusunu bir kenara iterek, sallanan sandalyesinde horlayan Kahin'in yanından geçip ön kapıdan çıktım ve neredeyse Lan'la çarpışıyordum.

Kollarını kavuşturmuş, şaşkın bir ifadeyle çayıra bakarken kendini oraya bırakmıştı.

Bakışlarını çayırın tek sakinine doğru takip ettim, muhtemelen diğer herkesi kovduğu ya da onun renkli kelime dağarcığından bıktıkları için.

Underhill benden nefret ederdi.

"Kikuindateeth," diye mırıldandım, otlayan kara kelpine bakarak. Bu dört bacaklı pislik, arpa tamir etmenin anahtarıydı.

"H Onu yardım etmeye nasıl ikna edeceksin?" Biz kara kelpini incelerken Lan sordu.

Kik'in bizimkine doğru sıkıca çevirdiği büyük kıçına baktım.

Sanki kendisinden bahsettiğimizi biliyormuş gibi. Soru iyi bir soruydu. Kara kelpisi istediği zaman yardımseverdi, o da sadece o zaman. Hayır, dürüst olalım. İsteddiği şeyi, istediği zaman yapardı. Rubezahl, dört ayaklı yaratığın başka bir fae'ye asla gerçekten güvenmeyeceğinden emin olmuştu.

Tekrar.

"Bilmiyorum." Ellerimi kalçalarımaya koydum. Ruby'den nefret etmesine rağmen, saçlarından kendi isteğiyle vazgeçmesi pek olası değildi.

Rowan ve Drake Kahin'in kule evinin solunda durmuş, başlarını birleştirmişlerdi. Sahte Underhill'de eğitim alırken arkadaşılar.

Yine orada olduğumuz hissinden kurtuldum. Eğitim ve Denenmemiş, hiç kimsenin, fae ya da insan ya da başka türlü, gerçekten hazırlanamayacağı zorluklarla yüzleşmek.

Cinth kapıdan eğilerek çıktı. "Peki, plan nedir?" Sesi

Rowan'ı etrafında döndürdü. *Çok mu seçici işitme?*

Cinth onu görmüyormuş gibi davrandı ama derin bir nefes aldığını ve göğüslerinin korsesinin üst kısmını zorladığını fark ettim.

Bir kaşımı kaldırdım ve soluk yanakları pembeleşti. *Evet, ben de öyle düşünmüştüm.*

Rowan ve Drake bize katıldı.

"Kara kelpini bize yardım etmesi için ikna etmeliyiz." "Yele ve kuyruk kıllarına ihtiyacımız var." dedim.

Drake sanki taşaklarına tekme atmışım gibi homurdandı. "Saçlarından kimse için vazgeçmeyeceklerini biliyorsun değil mi? Saçlarını tek boynuzlu atlardan ya da alikornlardan daha fazla korurlar."

Bunu bilmiyordum ama başımla onayladım. "Pekâlâ, sorunu görüyorsunuz. Ona ihtiyacımız var. Bizimle savaşıacak. Kazanmak zorundayız."

Kik başını salladı ve aşırı keskin dişlerini bize doğru gösterdi. "Senin embesil gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Bu sefer ne istiyorsun?"

Lan yakınımaya eğildi ve ağzını kulağıma dayadı. "Sadece soralım mı? Davanın büyük olduğunu bilseydi istekli olabilir miydi?"

Kısa bir süre düşündükten sonra başımı salladım. "Bu onun bizi geri çevirme olasılığını artırabilir." Kik'leyken asla bilemezsiniz. "Sanırım ona sürpriz yapmamız gerekecek." Şüphelerini gidermek için Kik'e, "Kapa şu lanet çeneni," diye seslendim. Umarım.

Rowan, Drake ve Cinth'e tekrar Kahin'in evine girerek beni takip etmelerini işaret ettim.

Tek başıma masaya oturdum ve diğerleri de bana katıldı. Kahin hâlâ Devon'ın odasının dışındaki sandalyesinde horluyordu.

"Yelesine mi yoksa kuyruk kıllarına mı ihtiyacınız var?" Cinth sordu. "Hangisi olduğu fark eder mi?"

Bir başka güzel soru. "Hiçbir fikrim yok. Alabildiğimizi alıyoruz ve onunla çalışıyoruz. Ama bir şey elde etmek zor olacak." Kendimi Drake'e doğru dönerken buldum. "Rubezahl onu ilk seferinde nasıl yakaladı? Sen de orada mıydın?"

Drake yavaşça başını salladı. "Evet. Arpı kullandı, onu bayılttı, sonra da bağlayıp kampa getirdi. Gerçekten fazla bir iş değildi."

Yüzümü buruşturdum. "Bunun bize zerre kadar faydası yok. Kik neden en başta onu yakalamamıza yardımcı olan aleti geri getirmemize yardım etsin ki? Hatırlayabildiğin başka bir şey var mı? Demek istediğim, Kik anlayışlı biri ve kendisine zarar vermek isteyen birinin yaklaşmasına izin verecek birine benzemiyor. Rubezahl'ın bir şeylerin peşinde olduğunu biliyor olmalıydı."

Parmaklarını masaya vuran Drake başını geriye doğru eğdi. "Orada vardı. Dişi bir kara kelpiydi mi bilmiyorum ama başka bir kelp ve bir yığın yiyecek vardı. Bu Ruby'nin yaklaşmasına yetecek kadar uzun süre dikkatini dağıttı."

Cinth gülümsedi. "Ona büyük bir tencere bruadar yapabilirim. Ona daha önce de başka yemekler götürmüştüm, bu yüzden hiçbir şey düşünmeyecektir."

"Sence içine biraz uyku ilacı koyabilir miyiz?" Rowan sordu ve bu düşünce karşısında burnumu kırıştırdım.

Savaştan kalan uyku ilacının bir kısmı hâlâ elimizde olsa da, onu Kik üzerinde kullanmak Rubezahl'ın yapacağı bir şeymiş gibi geldi.

Cinth hemen başını salladı. "Hayır, bu tarifi bozar." "O da bunu fark ederdi," dedi Drake. "Kara kelplerinin harika bir koku ve tat. Bruadar onu meşgul *edebilir*. Sonra kurt formumla arkasından gizlice yaklaşıp onu alt etmeye çalışabilirim."

"Ona zarar vermek istemiyorum," dedim. Saçına ihtiyacımız olmasına rağmen o dev gibi olmak istemiyordum. İnsanları özerkliklerinden vazgeçmeye zorlamak.

Odada volta attım. "Eğer ona sorarsam, elimizi güçlendirmiş olurum. *Eğer* bir hamle yaparsak ve o kaçarsa, o zaman şansımızı kaybetmiş oluruz."

"Yani ikisini de yapıyoruz," dedi Lan, yüzünde yavaş bir gülümseme belirterek. "Soracağız. Hayır derse saldırırız."

Kik muhtemelen 'hayır'dan çok daha renkli bir şey söylerdi ama elimizdeki tek şey buydu.

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı eğdim. "Hadi yapalım şu işi."

Cinth, çocukları mutfaktan kovarak bruadar üzerinde çalışmaya başladı.

"Sen. Kal." Bana bir tahta kaşık doğrulttu. "Bir süredir güzel bir kız sohbeti yapmamıştık ve seni özledim."

Haklıydı, son haftalarda olup bitenlerden dolayı konuşmak için pek zamanımız olmamıştı. Ben de onu özlemiştim.

"Rowan'la aranızda ne var?" Açık ateşin üzerindeki ağır kazana bir şeyler karıştırmaya başladığında hemen derinlere daldım. Tarçın kokusu ilk algıladığım şeydi ama ondan sonrası tanımadığım baharatların karışımından ibaretti.

"Sanırım aradığım kişi o." Cinth sihrini konuştururken hiçbir şeyi kaçırmadı.

-kelimenin tam anlamıyla hayatımızın bağlı olduğu tabakta. Bu düşünce beni gülümsetti.

Cinth, bir aşçı, hepimizi kurtarıyordu.

O ve yemekleri olmadan arpa asla tamir edemezdik ve eğer arpa tamir edemezsek Rubezahl'ı durdurmamızın hiçbir yolu yoktu.

Sonra sözleri kafama dank etti. *Vay be*. "Onun olduğunu mu düşünüyorsun? Cidden mi? Çok hızlı. Ve bunu kötü anlamda söylemiyorum. Sen her zaman acele etmezsın."

erkeklerle. . "Daha önce Rowan'la vakit geçirdin ve benim haberim yok muydu?" Çünkü bunu ondan duymak *çok büyük* bir şeydi.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve yine yanaklarındaki pembe lekeyi görebiliyordum. "Hayır, yetimhaneden beri birbirimizi görmemiştik ve o zamanlar ona katlanamadığımdan eminim." Güldü. "Duygularım beni büyük bir sürprizle yakaladı. Onu gördüğümde hissettiklerim. . aşk hakkında bildiğimi sandığım her şeyi yerle bir etti - aşkın sadece zamanla ve çalışmayla geleceğini. Bu durum işleri hızlandırdı, biliyorum. Yaklaşan ölüm olmasaydı, bu hız beni tereddüt ettirebilirdi. Ama savaş. ..kayıp. ..benim ve onun hislerini bir perspektife oturttu. Bizim için zaman olmayabilir, o halde elimizdekini neden harcayalım?"

"Vay canına, Cinth. Bu çok büyük bir şey. Yani, ikiniz bir şekilde mantıklısınız. Seni nereden geldiğini anlamayan biriyle göremezdim." İkisi de hayata aynı şekilde başlamıştı. Bu yüzden Lan ve ben de anlamlıydık. Etrafı zenginliklerle çevrili olabilirdi ama sonuçta ona sırtını dönen bir ailesi vardı.

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Onunla olmak çok farklı. Duygular sadece şehvetten ibaret değil. O nazik ve düşünceli. Ve bana onu göstermem ya da yatağıma almam için baskı yapmıyor. O diğerleri gibi değil."

"Şimdiye kadar kimse benden onları göstermemi istemedi," diye mırıldandım. Göğsüme bir bakış fırlattı.

"Şey . . . "

Homurdandım. "Teşekkürler."

Bir avuç dolusu makarnaya benzeyen lifli bir şey tencereye atıldı ve buhar bir bulut halinde etrafında yükseldi.

Neler olacağını düşündüm. Arp eski haline döndüğünde ne yapmam gerektiğini. Yanında bir yoldaşı olacağı düşüncesiyle omuzlarımdan bir yük kalktı.

"Senin adına sevindim." Ayağa kalktım ve o n a arkadan sarıldım, sıkıca kavradım. "O iyi biri. Onu hizada tutmak için tahta kaşığı elinden bırakma."

Beni okşadı, sonra da geri itti. "Tarifime bakmak yok." Kıkırdayarak itaat ettim. "Bana ayrıntılı talimatlar verseniz bile, bunu kopyalayamam. Mutfakta tek bir becerim bile yok. biliyorsun."

Kaşığını sallayarak oturmam için tekrar işaret etti. "Lan'la aranızda neler oluyor şimdi? Gerçekten değişmiş. Daha hafif ve daha neşeli görünüyor.

laneti kıldığından beri açık. Ona vurdun mu?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Keşke. Bana bir bahane söyle, orada olacağım." "Bir bahaneye ihtiyacın var mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Hayır. Daha çok zaman gibi."

"Sen bir kraliçesin," diye mırıldandı, yüzü bruadar'dan çıkan buharla parlıyordu. "Talep zamanı."

Karanlık Fae'lerimi düşündüm. *Benimkini*. Ben öldükten sonra bile o hep benim olacaktı. Kaderlerimiz, büyülerimiz, sanki birlikte olmak için doğmuşuz gibi, her zaman anlayamadığım bir şekilde iç içe geçmiştik. Bu ailem için de doğru gibi görünüyordu. Belki de ruh eşleri fae'ler için de vardı, emin değildim. Sadece, açıklanamaz bir şekilde, aramızdaki bağın mezarda ve ötesinde de süreceğini biliyordum.

Ben gittikten sonra yalnız kalacaktı ve kalbim bu düşünceyle sertçe çarptı. Çünkü beni burada yalnız bıraktığını düşündüğümde, buna katlanmak çok zor gelmişti.

Boğazım düğümlendi. "Aradığım kişi o. Ama sen bunu benden daha uzun zamandır biliyorsun."

"Bir peri kıcı kadar eminim. Seni sudan kurtardığından beri birbirinizin hayatında olacağınızı biliyordum. Yetimhanede sana kitap okuduğundan beri. Sen onun gözbebeğini öptüğünden ve o seni Triangle'a kadar kovaladığından beri bunun romantik bir şey olacağını biliyordum. Seni bekleyişini izledim, Alli. O adam seni mantığın ötesinde seviyor ve sen de onu aynı şekilde seviyorsun. Dünya böyle bir aşkın parlaması için hazır olmalıydı." Tencerisinin kenarına vurdu ve gözleri büyüyerek bana döndü. "Ağlıyor musun?"

Evet. Çünkü o haklıydı, Lan ve ben her zaman bir bağ paylaşmıştık ama dünya birbirimize sahip olmamızı hiç istememişti. Sonunda birbirimize giden bir yol bulmuş olmamız ironinin en güzeliydi ve yakında ondan ayrılmak zorunda kalacaktım.

Ve o anda 'dünyanın canı cehenneme', 'tüm fae'lerin ve tüm insanların canı cehenneme' ve 'bu uğursuz karmaşayı kendileri çözebilirler' diyebilecek türden bir insan olmayı diledim, ama değildim.

Ben hiç olmadım. Underhill'in benden iyi kalmamı istemesine gerek yoktu. Sadece öyleydim. Son zamanlarda sayamayacağım kadar çok kez kaybettim. Bu yoldan dönme isteğinin birkaç kez aklıma geldiğini inkâr edemezdim.

Cinth'in kolları bana sarıldı ve ben de ona yaslandım. Bu, yaklaşmakta olan şeyin ağırlığını hissetmek, üzüntü ve kederin akmasına izin vermek için kendime verebileceğim son andı. Hıçkırıklar içimden taşıtı ve Cinth küçükken yaptığı gibi beni salladı. Bir kez bile bana neden ağladığımı sormadı. Bir kez bile beni durdurmaya çalışmadı. Ancak bir ara onun gözyaşlarını yanaklarımda hissettim.

O *biliyordu*. Aramızda tek bir kelime bile geçmeden, geleceğimizde son bir veda olduğunu anlamıştı.

Bir arkadaşınıza bu kadar yakın olduğunuzda, aklınızdan geçenleri az da olsa okuyabiliyorlardı. "Daha iyi bir kız kardeş isteyemezdim." Fısıldadım. "Biliyorsun değil mi?"

Arkasına yaslanırken gözleri yaşlarla doldu. "Başka bir yolu olmalı. Bana başka bir yol olduğunu söyle."

"Yok." Gözyaşlarını sildim. "Olsaydı, hemen kabul ederdim."

Gözlerini kapattı ve gözyaşları yüzünden aşağı aktı. "O biliyor mu?"

"Underhill'in son savaşta denge talep ettiğinden değil. Bir hayata karşılık bir hayat. O da yaşayanlarla birlikte kalacağını bilmiyor." Teknik olarak, eğer oyunun amacı denge ise, Lan'ın ölümü bu dengeyi bozacaktı. Belki de onu kurtarmanın bir yolunu bulamazsam, Underhill müdahale ederdi. Sadece öyle olmasını umabilirdim.

Cinth beni kendine çekti. "Seni durdurmak istiyorum."

Ama benim gibi, imkansız bir karar ya da görevle karşılaşan her kadın gibi, o da ne yapılması gerektiğini biliyordu. Bir hayat, yüz binlerce fae ve insanı kurtarmaya değerdi.

"Her zaman senin yanında olacağım." Kelimeler boğazımda düğümlendi. Hıçkırıklar vücudunu sarstı.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" Kahin'in sesi o anı böldü ve uykusundan uyandığını görmek için döndüm. "Bir savaşa böyle girilmez! Ağlayarak mı? Zayıf ve aptal mısınız?"

Cinth gözyaşlarını sildi ve kıpırdanarak bruadarın yanına döndü.

"Ölüm ve acı yaklaştığında ağlamamalı mıyız?"

Döndüğümde Devon'ın odasının perdeli kapısında durduğunu -aslında sallanmakta olduğunu- gördüm. "Eğer sevgi, gözyaşı ve yürek tüm savaşların bir parçası olsaydı, o zaman daha az kan, ölüm ve keder olurdu. Belki de en iyi yol budur. Hissettiklerimizi saklamamak."

Devon olarak mı konuşuyordu, yoksa Underhill yine göz mü atıyordu emin değildim. Her iki kulağından da kan damlıyordu ama eskisinden daha az ya da çok değildi.

"Uzanmalısın," dedim yüzümü silerek. "Yeterince şey yaptın." "Hepimiz yapmamız gerekeni yaparız, Kallik. Bunu unutma."

Nasıl unutabilirim ki? Gerçi bu sözleri bir iğneleme olarak söylememiştim.

"Bruadar hazır," dedi Cinth. Sesi sertti. Yapmam gerekeni yapacağımı anlayabilirdi ama başka birinin beni bu yönde zorlamasından hoşlanmazdı.

Arkadaşım bütün kazanı kaptı ve ateşten dışarı çıkardı. Tek bir kâse aldı, sonra her şeyi Kahin'in yanından geçirip kapıdan dışarı çıkardı.

"İyi şanslar." Devon dedi ki.

Başımı salladım ve Cinth'i takip ettim. Birkaç adım attıktan sonra ona yetiştim ve kazanın bir tarafını tuttum. "Hepsini almasını mı istiyorsun?"

"O bir kara kelpie'si. Sanırım o da diğer dört ayaklı yaratıklar gibi ne zaman duracağını bilmiyor."

Tarlaya doğru yürüdük. Üç adam çoktan yerlerini almış, zamanlarını bekliyorlardı. Eğer gerekirse.

Öyle olmamasını umuyordum ama etrafımızdaki enerjinin değiştiğini hissedebiliyordum. İçgüdülerim Kik'in savaşımdan saçından vazgeçmeyeceğini söylüyordu. Ama en azından ona bir şans vermeliydim.

Biz kazanı burnunun birkaç metre ötesine koyana kadar kara kelpisi bizi görmezden geldi. "Siz iki aptal ne istiyorsunuz?"

Cinth'e işaret ettim. "Size bir teklifimiz var. Saçınızın dört teline ihtiyacım var-"

"Hayır."

"Bir kazan bruadar karşılığında." Cinth dedi ki.

Kulakları öne doğru kıpırdadı. "Bruadar mı? O zamandan beri yok-"

Cinth gülümsedi ve ellerini kalçalarına koydu. "Onu geri getirdiğimden beri, dumdum."

Dudaklarım kıpırdadı. Kik'le dövüşebilecek biri varsa o da Cinth'ti. Belki de benim öleceğim bilgisiyle uğraşırken ona meydan okumamalıydı.

Burun delikleri alevlendi ve derin bir nefes aldı. "Olamaz. Annemin en büyük memesinin üzerinde olduğumdan beri böyle bir şey tatmamıştım."

Her zamanki gibi, kaba kelimesine yeni bir anlam kazandırdı. Bir adım attı ve Cinth tahta kaşığını havaya kaldırdı. "Saç için Bruadar."

Dudakları geriye kıvrıldı ve ona doğru hamle yaptı. "Her şekilde alacağım. Sen sadece bir aşçısın!"

Kaşıkla tam burnuna vurdu. Art arda üç kez. "Ya saç bana verirsin ya da hiçbir şey alamazsın. Alli, yoldan çekil. Onunla ben ilgileneceğim. Havamdayım."

Cinth'in *ruh halini* hayatımda üç kez yaşamıştım.

"Cinth?" Kaşlarım havaya kalktı ve adamlara yaklaşmalarını işaret ettim.

"Ben hallederim, Alli." Hırladı. "Ben vermeyi seçmediğim sürece kimse yemeğimi alamaz."

Bir tahta kaşık. Tahta kaşıkla bir kara kelpiyle kapışıyordu. Ve kazanacaktı.

Geri çekildim.

"Kıçına tekmeyle bas!" Kik tekrar kazana doğru hamle yaparken Rowan bağırdı. Cinth hafifçe hareket ederek tahta kaşığın sivri ucunu burnuna soktu.

Dördümüz de yüzümüzü buruşturduk.

Kik böğürdü ve ona vurmak için ön toynağını kaldırdı.

"Dikkat et," diye bağırdım ama o sadece bir dansçı kadar zarif bir şekilde yana doğru adım attı.

"Kahretsin, kadınının hareketleri var!" Rowan öttü ve Cinth ile Kik'in birbirlerinin etrafında dönmelerini izledik, Cinth'in kaşığı hâlâ Kik'in burnunun içindeydi.

"Saçları bana ver," dedi, bir yaz günü gibi sakindi.

"Hayır!" diye bağırdı, doğrulmaya çalışıyordu. Kaşığın açısını değiştirdi, ta ki yüzünün yukarısında, neredeyse deriyi delip geçen dış hatlarını görene kadar.

Burnumu ovuşturdum. *Lanet olsun.*

Cinth onun toynaklarından kaçmaya devam etti. "Bunu bütün gün yapabilirim. Rowan, bir kâse alıp biraz bruadar yemek ister misin?"

"Memnuniyetle," dedi ve kadının getirdiği kâseyi almak için eğildi.

Belli ki planının bir parçası.

Rowan dumanı tüten sıvının bir kısmını yudumladı ve ardından bruadar onun için neye dönüştüyse onu yerken inlemeye başladı.

"İnanılmaz," dedi gözleri parlayarak.

Kik inledi. "O benim!"

Cinth ön toynağından gelen bir başka darbeyi savuşturdu. Yine de Kik onu ısırarak için kafasını çevirmeye çalışmadı; her ne kadar inatçı olsa da, muhtemelen bunun kaşığının beynine kadar saplanması için iyi bir yol olacağını fark etmişti.

Yine de pislik herif bunu bir hafta boyunca sürdürecektik kadar inatçıydı. Aklını çecek bir şeye ihtiyacımız vardı. Ve onu etkilediğini gördüğüm -bir zamanlar taşıdığı tanrıçadan başka- tek bir varlık vardı. Yere baktım ve Underhill'in onu nasıl göğsüne gömdüğünü düşündüm.

"Underhill bize yardım etmenizi istiyor," dedim.

"O kaltak kimseyi umursamıyor!" diye kükredi ve sonra gözlerinin açıldığını gördüm.

Güldüm. Sihrimi kıpırdatmamıştım bile. "Dersini ilk seferinde almalıydın, Kik."

Bu sefer zemini yumuşatmama gerek yoktu. Underhill bunu benim için yaptı.

Kara kelpisi boynunun dibine çöktü ve Cinth boştaki eliyle bana işaret etti. "İstedüğün kılı al."

Ona yandan yaklaştım. "Bunu kolaylaştırabilirdin, Kik." "Siktir git, seni geveze, pis it. Ah!" diye kükredi Cinth

Kaşıyla daha sert.

"Onunla bu şekilde konuşma," diye tükürdü arkadaşım. "O hepimizi kurtaracak, seni nankör at! Ona hak ettiği saygıyı göster!" Sonra Cinth gözyaşlarına boğuldu ve ben de hızla Kik'in donmuş saçlarından bir tutam kestim. Bunu yapar yapmaz uçlarındaki buz sarkıtları erimeye başladı.

Cinth tahta kaşığını Kik'in burnundan çekti ve herkes kaşığının çıkardığı ıslak sestten bir kez daha irkildi. Döndü ve ağlayarak Kahin'in evine doğru yürüdü.

Kelpie'nin saçlarını sıkıca kavrayarak kazanı aldım ve Kik'e sundum. "Al bakalım. Böylece hiçbir şeyim yok diyemezsin, pislik."

Gözlerini kısmıştı. "Arkadaşın neden ağlamaya başladı? Ona zarar vermedim."

Hayır, yapmadı. Ve Kik ne kadar inatçı olursa olsun, yapmayacağına dair bir his vardı içimde. Harika bir aşçının dokunulmaz bir yanı vardı.

"Yaptım," dedim ona usulca.

Kendimi toparladım ve ruhumun diğ er yarısına döndüm. "Benimle bir arp yapmaya hazır mısın, ateşli şey?"

OceanofPDF.com

Lan ve ben Kahin'in ayırının dış sınırında bağdaş kurmuş oturmuyorduk. İkiiz güneşler hâlâ uzaktaki altın sıradağların üzerinden bakıyordu ve daha önce karşılaştığımız katran canavarları en az bir saat daha. Gerçi son birkaç gündür hiç görmemiş ya da duymamıştım. Savaş alanında geride kalan cesetlerle ziyafet çektiklerini düşündükçe boğazıma bir şeyler düğümleniyordu.

"Enstrüman yapımı konusunda daha önce açıklanmamış bir deneyiminiz var mı?" Lan sordu.

Kik'in uzun beyaz saçlarını arpın parçalanmış kalıntılarının yanına bıraktım. "Hayır, sen?"

"Ne gariptir ki, hayır."

"Arp, tıpkı mızrağınız gibi Seelie gücü *içeriyordu*, bu yüzden Seelie gücünün ona geri dönmesi gerektiğini varsayıyorum."

Lan bana baktı. "Bir denemek ister misin?"

"Olabilir. Bir yerden başlamalıyız." Avucumu yukarı kaldırdım ve beyaz şimşeğin onu doldurmasına izin verdim. Unseelie kırmızısını sıyrarak parmaklarımın arasında dans eden dost canlısı maviye kısa bir süre gülümsedim. "Sana yeni bir yuva verelim, ha?"

Seelie dallarını arpa doğru ittim, altın çerçevenin içinden fısıldamaya çalıştım.

Mavi, yüzeyin üzerinde gezindi ama arpın içine hiçbir şekilde nüfuz etmedi.

"Sıradaki fikir," dedim ve sihrimi bıraktım.

Lan bir saç teli yakaladı. "Bunları nasıl birleştireceğiz?"

"Bunların iplere dönüşeceğini düşünmüştüm ama şekli nasıl geri alacağız?"

Lan kaşlarını çatarak arpı aldı ve bana uzattı. "İşte, bir ucunu al."

Ben de öyle yaptım ve ikimiz de kendi tarafımızı çektik. "Ayaklarınızı benimkilere dayayın, böylece daha fazla çekiş gücü elde edebiliriz."

Homurdandık, her birimiz arpın bir tarafını tuttuk ve tüm fae gücümüzle çektik. Arp parmaklarımdan kaydı. Ben "Oops" diye bağırırken Lan sırt üstü yere yığıldı.

Alet havada uçmaya başladı.

Lan inledi. "Biraz uyarı iyi olurdu."

"Uyarı mı?" Alay ettim, ellerimin üzerine yaslandım. "Kiminle birlikte olduğunu sanıyorsun?" Küstahça söylemişim ama kelimeler beni çok etkilemişti -birlikte yaşayamazdık, değil mi? Ama Faolan mızrağını kaparken solgunluğum fark edilmedi.

"Şunu izleyin," dedi kendini beğenmiş bir şekilde, bacak bacak üstüne atarak.

Mızrak ateşli bir kırmızıyla parlıyordu ve arp alçak, hüzünlü bir şarkıyla sanki bir oltaya takılmış gibi bize geri döndü.

Hah. Bu oldukça havalıydı. "Güzel parti numarası."

"Öyle değil mi? Sanırım büyükbabamın silahları birlikte uzun zaman geçirmiş."

Sanırım vardı. "Sence mızrak tamir etmeme yardımcı olabilir mi? Arp büyümü içeri almadı ama bir arkadaşımın yardımını kabul edebilir."

"Ya mızrak onu eritirse?"

Dudaklarımı büzdüm. "Rubezahl'ın büyüsünden oluşan dev bir duvar onu eritemedi. Arp görüldüğünden daha güçlü. Endişeleniyorsan onu son denememiz olarak kullanabiliriz."

"Başka bir fikrimiz *var* mı?"

"Genelde bir şeyleri yıldırımla patlatır ve en iyisini umarım," diye kestirip attım.

Birbirimize sırtttık.

Arpı ve mızrağı yere bıraktı. Lan eğilerek siyah saçlarımı omzumun üzerinden geriye doğru taradı. Daha önceki banyomda kuruyan saçlarımı gevşek bırakmışım ve yumuşak dalgalar halinde dökülüyordu. "Çok güzelsin, Alli."

Dokunuşuna sokuldum. "Konudan uzaklaşıyorsun."

"Öyle mi? Durmalı mıyım?"

Sen bir kraliçesin. Talep zamanı. "Kraliçe olarak, bu akşam yatağıma gelmeni emrediyorum."

Kahkahası boğazında düğümlendi. "Şimdi de metresin falan mı oldum?"

Gülümsedim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım, geri çekildim ve "Ya da başka bir şey" diye iç geçirdim.

"Kabul ediyorum." Lan'ın ağzı benimkinin üzerinde gezindi ve ellerini kollarımda gezdirerek yoğurmaya başladı.

Ayrıldığımızda kaşlarımı kaldırdım. "Nasıl oldu da kucağına düştüm?"

"Sihir."

Gözlerimi devirerek, o bacaklarını açana kadar kıpırdandım ve bacaklarının arasında yere oturabildim. "Hadi mızrağı bir deneyelim."

Lan büyükbabasının silahına asıldı ve iki eliyle tutarak beni silahla bedeni arasına hapsetti. Lan, Unseelie gücünü mızrağa yönlendirirken büyü görüşüme göz kırptım.

Yanıt olarak uyandı ve alevler şaftı yalayıp pırıl pırıl uçta toplanırken gözümü kırpıştırarak kendimi uzak durmaktan alıkoymayı başardım.

"Korktun mu?" Faolan kulağıma fısıldadı.

Burnumu çektim. "Işık gösterisine devam edin, hanımefendi."

Arkamda, alçak sesle kıkırdarken vücudu titriyordu. Lan mızrağı uzattı ve ucunu arpa dokundurdu. Altın ve ateşin parıltısı arkamı dönmeme neden oldu. Parlayan auranın içinden gözlerimi kısarak baktım.

"Alevleri kabul ediyor," diye sustum. "Ne hissediyorsun?"

Ateş metale nüfuz ederken benim büyüm nüfuz etmemişti. Lan dedi ki, "Tutmuyor. Ateş içeri ve dışarı akıyor."

Akışı kesmiş.

Yine de önemli bir şeydi. "Büyünün içeride kalmasını nasıl sağlayacağımızı bulmalıyız."

"Bunu yapmayı tercih ederim." Öpücüklerini boynuma bastırdı. "Çok tatlı kokuyorsun."

Tüylerim diken diken oldu. "Mmm?"

"Mmm," diye yankılandı derin bir gürültüyle. "Tahrik olduğunu nasıl anladığımı biliyor musun?"

Underhill'deki önceki konaklamamız sırasında, buradan çok da uzak olmayan kulübede söylediği sözleri kullanması karşısında sırtıttım. "Nasıl?"

"Şu küçük nefes alış verişlerin."

Arkama yaslandım. "Tahrik olduğunu nasıl anlıyorum biliyor musun?"

"Geçen sefer ereksiyonum kalçandaydı."

Doğru. "Ve bu sefer sırtımda." Birlikte güldük.

Bacağına bir tokat attım. "Dünyayı kurtarmak için dikkatimi dağıtmayı bırak. Bunu çözmeliyiz."

"Evet, Tüm Fae'lerin Kraliçesi."

Dönerek, tavadaki yağı buharlaştıracak kadar kuru bir bakış attım ona.

Başını eğdi. "Ben sadece mütevazı bir hanımefendiyim."

Homurdandım. "Bunun peşini asla bırakmayacaksın, değil

mi?" "Seni güldürdüğü sürece değil, Yetim."

Emekleyerek kısa bir mesafe uzaklaştım, onun yararına kıcıımı oynattım, sonra tekrar bağdaş kurup oturdum. "Tekrar patlatmayı dene."

Lan mızrağın alevlerini çağırdı ve onları arpın üzerine yönlendirdi. "Artık içeri bile girmiyorlar."

Aramıza baktım. "Dokunmuyoruz. Belki de dokunmamız gerekiyordur."

Geri çekildim ve bir elimi kalçasına koydum. Mızraktan hemen altın rengi bir ateş fişkırdı.

"Seelie büyün, Alli," dedi hemen. "Tekrar dene."

Zaten oradaydım, Unseelie gücümü soyuyordum. Çekingen bir şekilde büyüü kolumdan aşağı ittim, sonra da tutuşumu onun eline kaydırdım. Büyüm 1 numaralı Lan Fan'dı ve ben onu mızrağın sapına doğru itmeden önce parmaklarının etrafında kıvrıldı.

Sonuç hemen geldi.

Bir uğultu havayı doldurdu, yoğunluğuyla zihnimi sarsan dalgalar halinde titreşiyordu.

"Mızrak," diye homurdandı Lan. "Isınıyor."

Normalden *fazla* mı?

"Tutamıyorum," dedi şaşkınlıkla, sesi acıyla gerilmişti.

Çok yaklaşmıştık. Bunu hissedebiliyordum. "Neler oluyor?" Her iki objenin yarattığı parıltıdan önümü göremiyordum.

"Mızrak eriyor," dedi dehşet içinde. "Ya da arpı yok ediyor. Artık ucunu göremiyorum. Alli, onu daha fazla tutamam."

Ne yapabilirdim ki? Belki de sadece denemek zorundaydık. "İt, Lan. Yapabildiğin kadar sert. Ben de yapacağım."

Elimin altında gerildi, mızrağı tutmanın verdiği güçle tüm kolu titriyordu. Dışlerimi gıcırdattım, gözlerimi açık tutamıyordum.

ışık, iki silahtan yankılanan güç dalgalarıyla birlikte on kat arttı.

Kik'in saçı!

Gözlerimi açtım, sadece bir parça, etrafı yokladım ve sonunda kaba telleri buldum. Bu sadece bir teoriydi ve vahşi bir teoriydi, bu yüzden sadece birkaç tane almaya dikkat ettim. Cesaret edebildiğim kadar alevlere yaklaşıp saçları alevlerin üzerine serptim.

"Bırakacağım," diye bağırdı Lan gürültünün içinden.

"O zaman elimizden geleni yapalım," diye karşılık verdim. Seelie sihrimi kuyuya doğru ittim.

Bum!

Güç dalgası beni çayırın yüzeyinde, bacaklarım başımın üzerinde yuvarlanmaya gönderdi. Yüzüm bir çiçeğin içine gömülmüş bir şekilde yatarak dinlenmeye başladım. Ben inlerken, minik bulutlardan biri yaklaştı ve üzerime yağmur yağdırmaya başladı.

Çünkü bu sadece benim hayatımdı.

Ayağa kalktım ve topallayarak geri döndüm, Lan'ın ayağa kalkmasına yardım etmek için bir elimi uzattım çünkü o da patlamadan etkilenmişti.

"Hayır, teşekkürler," diye yüzünü buruşturdu ve avuçlarını görmem için açtı.

Kömürleşmiş ve kabarmış deriyi görünce nefesim kesildi. "Kahretsin. Seni Kahin'e götürelim." Ya da belki Devon ona yardım edebilirdi.

Çenesini sıktı. "Önce arp."

Çayırın kenarındaki kocaman, yanık çembere doğru yürüdük.

"Mızrak gitmiş," dedi Lan donuk bir sesle.

Dizlerimin üzerine çöktüm. "Hâlâ burada. Sadece arpın içinde yeni bir evi var."

Ve arp tıpkı Elisavanna'nın bulmacasındaki gibi şekillendirilmişti.

Cebimdeki kavurucu acıyla irkildim. İçime uzanarak erimiş nesneleri yere attım ve kalçamı ovuşturdum.

Yapbozlarının parçaları parlıyordu ve biz bakarken, minik mızrak yanmış çayır zemini boyunca aynı derecede küçük arpa doğru sürüklendi. Lugh'un enstrümanının oyuncak versiyonunun etrafında kıvrıldı ve sonra eriyip yok oldu.

"Bunun olması gerekiyordu," diye fısıldadım. "Arp mızrağı emdi. Serbest kalan ruhun yerini alabilecek kadar güçlü olan tek Seelie gücü, büyükbabanın emanetlerinden bir diğeri." "

Lan çenesini ovuşturdu. "Sorun güç değildi. Sanırım mızrağı tanıdık geldiği için kabul etti."

Arp geri gelmişti ama Lan'ın almak için o kadar uğraştığı mızrak artık yoktu. "İyi misin?"

Unseelie'm telsiz enstrümanı almak için eğildi. "Arpla o kadar havalı görünmeyeceğim. Ama bunun olması gerekiyorsa, o zaman yoluma çıkmak hiçbir şeyi değiştirmezdi." Gökkuşağı bakışlarını benimkilere dikti. "Bunu tele takmaya ne dersin?"

Kalan kelp tüylerini almak için eğildim.

"Dur bakalım," diye mırıldandı. "Her yerinde küçük çatlaklar var."

Ona bir bakış attım. Haklıydı. Çizgilerin arasından turuncu ışık titriyordu. "İçindeki alevleri görebiliyorum." Nefesimi içime çektim. "O çatlak d a h a da büyüdü."

Lan yemin etti. "Bu da burada."

"Kahretsin, sence patlayacak mı?" Eğer öyleyse, Rubezahl'ı bulmak için ciddi bir zaman sınırı vardı.

Vuran toynaklar ikimizi de döndürdü.

Öfkeli bir Kik'in üzerimize doğru geldiğini görmeyi bekliyordum ama onun yerine bir alikorn bana ve Lan'a doğru ilerledi, önce tırısı sonra da yürüyüşe geçerek önümüzde durdu. Kürkü, bir incinin parıldayan yüzeyi gibi gizli renklerle parıldıyordu.

Çok güzeldi.

Hafifçe eğildim, elimi barış işareti yaparak kaldırdım; başparmağım ve ilk iki parmağım birbirine değiyordu, yüzük ve serçe parmağım açıktı, avuç içim yaklaşan kişiye dönüktü. "Selamlar, dostum."

Yumuşak bir şekilde kişnedi ve sesinde bir miktar sorgulama vardı.

"Arpı kaldır," dedim. "Belki de süreci tamamlaması gerekiyordur."

Lan da öyle yaptı ve Underhill'in zarif yaratığına yaklaştı. Yelesini savurdu ve sonra şaha kalkarak ön toynaklarıyla havaya vurdu.

Bir sorun vardı.

Ve Lan'a dokunarak birçok yanlışın düzeltilebileceğini fark etmeye başlamıştım - birlikte çalıştığımızda her şey daha kolaydı ve daha iyi hissettiriyordu. Ona katılarak ben de arpı kavradım ve diğer kolumu da gövdesine doladım.

Kik'in saçlarını tutan elime sokuldu. Onları hızla arpın üzerine örttüm, sonra Lan'ı tutmaya devam ettim.

Alikorn mırıldandı, yere düştü, sonra burnunu arpa dokundurdu.

Bir dizi kederli arp müziği havayı doldurdu, en ılık esintinin yumuşak bir kasırgasında bizi çevreledi. Tüyler, gözlerimin göremediği güçler tarafından bağlanarak arpın üzerindeki yerlerine kaydđ. İçime çektim, melodinin güzelliğinin kalbimi ve ruhumu doldurmasına izin verdim, geniş bir gülümsemeyi engelleyemedim.

Alikorn başını tekrar kaldırdı, sonra bir ön ayağını uzattı ve geriye doğru eğildi.

"Çatlaklar gitti," dedi Lan, sonra arp yanıklarına doğru kayarken yüzünü buruşturdu.

Alikorn burnunu onun kollarından birine dayadı ve daha az melodik bir çınlama oldu. Bir vuruş sonra Lan lekesiz elini kaldırdı ve sesi huşu ile doldu. "Beni iyileştirdin."

Derinden eğildim. "Bize yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Gerçekten."

Yoksa Underhill'e teşekkür mü etmeliyim? Hayır, son savaşı iptal ettiği için ona hâlâ kızgındım.

Alikorn giderken arpı ondan aldım. "Ellerin iyileşti mi? Onları ilgilendiren fikirlerim var ve eğer hâlâ yaralıysalar, o zaman arkana yaslanıp işi bana bırakman gerekecek."

Kaşlarını kaldırdı. "Tamir edilmişler, ama edilmemiş olsalar bile, bu kadarcık acının ne önemi var?"

Kahin'in evine doğru yola çıktık, yaşlı kadının dışarıda bastonunu telaşla yere vurduğunu görebiliyordum.

"Arp tamir edildi," dedi. "şimdi ne durumdayız?" Daha güçlü bir pozisyonda.

Gerçi kullanacak kimse olmadıktan sonra iki enstrümana da sahip olmamızın bir anlamı yoktu. "Sence Drake ve Rowan'ın dışarıda şansı yaver gidiyor mudur?"

Hiçbir fikrim yok. Ama onun boyutlarında bir devin çok fazla saklanma yeri olamayacağını düşünürdünüz.

"Ne derler bilir misin?"

Dudaklarım kıvrıldı. "Bir işin düzgün yapılmasını istiyorsan, kendin mi yaparsın?"

Bunu kastetmiştim ama Cinth'in sözlerine de kulak vermek istedim. *Zaman ayırın.*

Her iki diyarda da günlerim sayılı ve bu Lan'la geçireceğim zamanın gözlerimin önünden akıp gittiği anlamına geliyordu.

"Bizi taşıması için Kik ile konuşmamı ister misin?"

Evet, doğru. Bizi götüreceği tek yer ejderhanın kızgın ağzı olurdu. "Hayır."

"Belki Devon bize zaman kazandırmak için altın bir yol yapabilir." "Hayır."
"Ben malzemeleri alayım o zaman. Karşı tarafa geçeceğiz-"
Ellerimi boynunun arkasına doladım. "Hayır."
Gökkuşığı bakışları benimkileri buldu. "Hayır mı?"
Onu öptüm. "Hayır. Bu gece bizim, Lan. Bu gece ne devler, ne arplar, ne de göt kelpeler umurumda değil. Anladın mı?"
Parmak eklemleriyle yanağımı okşadı. "Evet, kraliçem."

OceanofPDF.com

L Arpı omzuna attı ve sanki bir tüy kadar hafifmişim gibi beni ayağa kaldırdı. Açıkçası,  yle değildim. Kollarım hala boynuna dolanmıştı ve ikiz arplardan birinin kabzasını salladım.

Bıçaklar sırtıma bağlıydı, böylece çenesine saplanmıyordu. Bunun gibi romantik jestler tepeden tırnağa silahlı insanlar için yapılmazdı.

"Nerede?" diye sordu.

Bu tek kelime beni şaşırttı. Kahretsin, haklıydı. Günün sorusu neredeydi?

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Kahin'in evinde çok fazla insan vardı. Underhill ıplak ve seksi bir yer aramak için dolaşılacak bir yer değildi. Rahatsız edilmeden nerede birlikte olabilirdik? Bir saat bile bir nimet olurdu, yine de bulabilirsem daha fazlasını alırdım. Boş ver, onları ben alacaktım.

Etrafıma bakındım. "Bilmiyorum." Sonra omzuna dokundum ve beni yavaşça yere bıraktı. Çıplak ayaklarım çayırın yumuşak imlerine gömüldü. Bir an için, ayak parmaklarımın ucuna doğru akan bir altın çizgisi gördüğümü sandım. Underhill'in büyüsü m ? şimdiye kadar bana sadece bira kez altın bir yol göstermişti. Bir anlamı olmalı.

Ama Lan ve benim bira saat baş başa kalmamız neden onun umurunda olsun ki? Underhill benim sevişmemi destekliyor değildi. Sadece dengeli bir şekilde  lmemi istiyordu.

Ayak parmaklarımı oynattım, altın çizgiler parmaklarımın etrafını sardı ve sonra hızla uzaklaştı.

Lan arkama geçti ve boynumu öpmek için saçlarımı yana yatırdı. "Seni her yerde takip ederim, Alli. Bunu biliyorsun."

Ona doğru eğildim, onun yerine çıplak olmayı ve sert vücuduyla kıvranmayı diledim. Düşünce içimde dalgalandı ve beni sertçe vurdu. Ya Drake ve Rowan önümüzdeki birkaç saat içinde Rubezahl'ın yerini söyleyerek dönerlerse? Ya bu, bu deneyimi yaşamak için son şansımızsa?

Lütfen bunu da benden alma. Bırak Lan'la vedalaşayım.

"Tanrı aşkına, siz ikiniz aptal bir ağaçtan atılsanız ve aşağı inerken her aptal dala arpsanız daha aptal olamazdınız."

Lan ve ben döndük. Acelemiz yoktu. Sadece bir kişi bizimle böyle konuşabilirdi. Kik bize katılmıştı, derisi hâlâ kir içindeydi, yüzü bruadarla kaplıydı. Gözlerinde tam olarak anlayamadığım bir şey vardı. Üzgün müydü?

"Atla," dedi. "Seni sessiz bir yere götüreceğim. Dingdongs."

Sözleriyle duyguları arasındaki tutarsızlık başımı döndürmüştü ama Lan tereddüt etmedi. Beni neredeyse Kik'in sırtına fırlatacaktı, sonra arkama atladı, kollarıyla belimi sardı. Kara kelpisi dörtlüla Kahin'in vadisine doğru havalandı.

"Nereye gidiyoruz?" Kik'in yelesini çekiştirdim. Çok uzağa gidemezdik. Zamanı geldiğinde Rubezahl için hazır olmalıydım.

Vücudum bu düşünceyle gerildi, zihnim paniğin eşiğinde sallanıyordu ve iki erkek de bunu hissetti.

Kik arkasına baktı. "Ağlamayacaksın, değil mi? Yeterince güzel bir yerim var. Kadınların sebepsiz yere ağlamasından nefret ediyorum."

Her şey olup biterken, bir sürü nedenim olmadığını mı düşündü? Yine de tek bir küfür bile etmemişti ve bruadar'ı hayal ettiği rüya otunun etkisinde olup olmadığını merak ediyordum.

Underhill'in sihrinden bir ışık Kik'in yelesinden aşağıya, parmaklarıma doğru süzüldü. Sıcak. Rahatlatıcı. Ah. Doğru ya. Kik buz sarkıtlarının iyiliğinden dolayı yardım etmiyordu. Underhill tarafından yönlendirilmişti. O altın fermuarlar her şeyi anlatıyordu.

Bu Underhill'in bana son hediyesi miydi? Lan ile bir gece mi?

Titremesini engellemek için alt dudağımı ısırđım. Underhill benden hayatımdan vazgeçmemi talep ederken minnettar olmak istemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, bir parçam Üen'e ilk koştuğum andan beri uzun vadede hayatta kalma şansımın çok yüksek olmadığını biliyordu.

Underhill'in saçmalıkları bir yana, şimdi onun kutsamasına minnettardım.

Lan'ın kolları beni sımsıkı sarmış, beni sabit tutuyordu. "Neyin var?"

"Sadece ... stresliyim." Yalan söylemedim. Stresliydim. Olacaklardan dolayı, evet, ama bunun ölümümle sonuçlanacağını bildiğim için değil.

Geride bırakacaklarımın düşüncesi beni strese sokuyordu. Onlarla geçireceğim güzel zamanları özliyordum. İşte acı da burada ortaya çıktı. Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki, kara kelpinin bizi nereye getirdiğini fark etmedim, ta ki kayarak durana kadar.

Kik, leylak ve morsalkım çiçekleriyle örülmüş söğüt dallarından yapılmış mükemmel kemerli çardakta, bu ılık iklimde küçük ve imkânsız olan minik beyaz kardelen çiçeklerinin arasına serpiştirilmiş mor çiçekleri görebilmem için yeterince uzun süre durakladı. Yine de fae aleminde imkansız olan *bir şey* var mıydı? Çünkü buradaydılar.

Çardağın ortasında yapraklar ve dokunulduğunda ipek gibi görünen çarşaflarla dolu bir yatak vardı.

Çok güzel.

"Siktir git." Kik savruldu ve bizi uçurdu. Ben onun üzerine inerken Lan homurdandı.

"Özür dilerim." Ayaklarımın üzerinde yuvarlandım. "Terbiyesinin er ya da geç bozulacağını biliyordum.

Kik ayaklarının altında yumuşayan zemini tersledi. "Ne istediysen yaptım!"

Zemin tekrar sertleşti ve Kik, bana ve Lan'a göt deliğini göstererek ve aramızdaki mesafeye rağmen geri çekilmeme neden olan derin bir osuruk çıkararak uzaklaştı.

Elimi yere koydum ve Lan'ın duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde Underhill'e teşekkürlerimi fısıldadım. "Sahip olduğumuz zaman için minnettarım."

Vücudum karıncalandı, Underhill'in büyüğü altın damarlar halinde üzerime fısıldıyordu. Özünün dokunduğu her yerde tenim parlıyordu. Savaşın kiri pası döküldü ve giysilerim ipek gibi bir elbiseye dönüştü. Açık mor kumaşın üzerinde tıpkı Underhill'in büyüünde olduğu gibi altın benekler vardı. Bu giysi çıkarılmak içindi. Parmaklarımı yarı saydam eteklerde gezdirdim, su gibi akıp gitmelerine hayret ettim. Sanki hiçbir şeye dokunmamışım gibi hissettim. Sanki hiçbir şey *giymemişim* gibi.

Underhill *gerçekten* beni destekliyor muydu? Çünkü şu anda benim kanat kadını gibi hissediyordu.

Başımı kaldırdım ve keskin bir nefes aldım. Lan karşımda duruyordu, kalçaları uyluğunun ortasına kadar inen bir kumaşla sarılmıştı. *Eski okul fae tarzı*. Onayladım. Kumaş en koyu yakut kırmızısıydı ve dikkati göğsünün çıkıntılarına ve hatlarına çekiyordu. Saçları geriye toplanmıştı ve yüzünün her açısı var olmayan bir ateşle vurgulanmış gibiydi. Belki de ateş onun içindeydi.

Yanmaya dayanabilirim.

Yapabildiğim kadar uzun süre onun alevlerine yaslanırdım.

Birbirimize bakıp birbirimizi içimize çekerken göğsü normal olamayacak kadar hızlı inip kalkıyordu.

"Sen bir tanrıçasın," diye fısıldadı. "Bir parçam bunun gerçek olamayacağını düşünüyor."

"Ben de aynısını hissediyorum. Sadece sen bir tanrıçadan çok bir tanrısın." Ağzıma yavaşça bir gülümseme yayılmasına izin verdim ve korkularımı ve endişelerimi bilinçli bir şekilde bir kenara bıraktım. Bu bizim zamanımızdı. Underhill tarafından buna sahip olmak için kutsanmışım, elimden geleni sorgusuz sualsiz yapacaktım.

Bir adım daha attım, o da benimle eşleşti. Bir adım daha. Bir tane daha, parmak uçlarımız birbirine değene kadar, her bir parmağı ısıtan bir enerji cızırtısı. Sihirlerimiz yükseldi, çok uzun zaman önce Rubezahl'ın dışlanmış evinde yaptıkları gibi dans ettiler. Bileklerimizdeki bantlar gibi sıkılaştılar. Biraz garipti ama hiç de nahoş değildi.

Karnımda bir ateş yandı.

Birbirimize her zamanki gibi sıkıca sarılana kadar parmaklarımızı birbirine doladım.

"Her zaman böyle olmalıydı, aşkım." Başını eğdi ve beni öpmek için hamle yaptı.

Tanrı biliyor ya, ben de istedim ama dayanamadım.

Son anda başımı çevirdim ve kapalı göz kapağımı öptü, dudakları gözbebeğime bastırdı. Kurşuni bir an boyunca ağzı gözüme yapışmış bir halde şaşkınlıkla öylece durdu. Ben de orada öylece durup gülümsedim, zihninin dudaklarının altındaki tuhaf hissi merak ettiğini ve anlamlandırmaya çalıştığını *biliyordum*.

Kendimi tutamayıp bir kahkaha patlattım.

Geri çekildi ve göz kapağımı sildi, benimle birlikte gülerken başını salladı. "O günü asla unutmayacağım. Beni öpmeye çalıştığına inanamamıştım ve ben Seni azarlamak zorunda kalacağımı bildiğim halde sevinmişim. Ama gözümü öpmek için!" Daha sert güldü, gökkuşağı gözleri dönüyordu. "Bunu çok sevdim

en karanlık anlarımda. Her zaman da hatırlayacağım. Belki de ilk öpücüğümüzün dünyaya sunduğumuz eşleşme kadar tuhaf olması uygundur."

Kalbim göğsümde ciddi bir takla atarken parmaklarımı kirli sakalının üzerinde gezdirdim. "Mükemmeldi. O zaman öyle düşünmemiştim ama şimdi düşünüyorum."

Hırlayarak beni sertçe göğsüne çekti ve bakışlarının yoğunluğuyla kahkahalarımı çaldı. Her iki bileğimi de sırtımın arkasına sıkıştırarak orada sabitledi ve içimdeki alevi körükledi.

"Bir kraliçeden böyle bir küstahlık," dedi alçak sesle. "Bunun yakışksız olduğunu söyleyebilirim."

Kirpiklerimi ona doğru kırptım. "Ne yapacaksın, şaplak mı atacaksın?"

"Yalvarmazsan olmaz," diye fısıldadı ve lanet olsun ki bacaklarım Şüpheli bir yalpalama. Ateş karnımın altından yuvarlanıp daha da derine indi ve bedenimi sadece Faolan'ın iyileştirebileceği bir istek ve ihtiyaçla doldurdu.

Lan bir eliyle bileklerimi tutarken diğer eliyle sırtımı yağurdu. Parmak uçlarını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi, sonra boynumdan çeneme doğru ilerledi. Her dokunuşu bir savaşçı ve savaşmak, öldürmek ve boyun eğmemek üzere eğitilmiş bir adam için yürek parçalayıcı derecede nazikti.

En az onun kadar yara izim varken bana sanki kırılacakmışım gibi davranıyordu. "Hayatımın geri kalanında sana dokunabilirim ve tenini hissetmeye doyamam-" başını eğdi ve parmaklarının izlediği yolu öptü, "-vücudunun tadını-" boynumdan kulağıma ve saç çizgimin kenarına kadar sokuldu, "-sadece sen olan kokunu."

Gözlerimi kapattım ve o anda var olmak için savaştım. Sabırlı olmak için. Uzun zamandır bastırdığımız duygularımız, arzularımız ve sihir etrafımızda özgürce yuvarlanıyor, beni kalın bir dalgaya sürüklüyor, Lan'ın dokunuşunun baş döndürücü hislerinde boğuyordu. Onun beni sevmesinin.

"Seni seviyorum, Lan," diye nefes nefese kaldım. "Ne olursa olsun, seni sevdiğimi bil."

Ağzı benimkine doğru ilerledi ve köşeyi, alt dudağı öptü ve sonunda, ben inlediğimde, dudaklarımı kendi dudaklarıyla kapattı, öpücükler arasında konuştu. "Kalbim seninle, şimdi ve sonsuza kadar, Alli. Benim yetimim. Fae kraliçem."

Bileğimi bıraktı ve beni sert vücuduna bastırdı. Beni saran dayanıksız malzeme, Faolan'ın beni sonuna kadar istediğine şüphe bırakmayacak kadar incedi.

Yine de bizi bu ana getirmek için geçen zamana rağmen -tüm lanet olası hayatlarımız- acele etmiyordu. Sonunda bu işi yapmak için acele etmiyordu ve onun bu ketumluğu beni çılgına çeviriyordu. Hayatımın başka hiçbir sınavının başaramadığı şekilde çıldırtıyordu.

Ellerim kendi çılgın zihinlerine sahipti, omuzlarını kazdılar, sonra çaresizliğe yakın bir şeyle sırtından çok güzel kışına doğru kaydılar. Dokunuşlarımın sertliği ondan hırıltılı bir inilti çıkardı. Belindeki şaldan iki avuç aldım ve onu adım adım çardağın içine çektim.

Onu içimde istedim.

Vücudunu üzerimde hissetmek istedim.

Ondan istediğim o kadar çok şey vardı ki, bunları elde etmek için yaşadığım panik boğazımı tırmalıyordu.

Dizlerimin arkası yumuşak bir şeye çarptı ve kendimi geriye doğru eğrelti otları ve gül yapraklarından yapılmış bir yatağa bıraktım. Çarşaf lar göründükleri kadar ipeksi hissettiriyordu.

Dirseklerinin üzerinde durarak beni yumuşaklığın içine kadar takip etti.

Be

n. Boğazımda bir yumru oluştu.

"Bu bir rüya," diye fısıldadım elimi yüzünde gezdirirken. "Bir ben uyanmak istemiyorum."

Ona nasıl doyabilirim ki?

Lan dudaklarını yüzümün kenarlarına bastırdı. "Neden ağlıyorsun? Alli, konuş benimle."

Gözlerimi kapattım ve başımı hafifçe salladım.

"Sadece öp beni, Lan. Sadece sev beni. Verebileceğin her şeyi istiyorum." Ona uzandım ve ikimizi de nefes nefese bırakan başka bir öpücüğe sürükledim.

Aramızdaki sıcaklık alevlenip dans ederken, Lan giydiğim elbisenin ince bahanesinin arasından ağzını meme ucumun etrafında dolaştırdı. Sırtım dikleşti ve beni orada tuttu, serbest eli bacaklarımın arasına kayarken beni daha yükseğe çekti.

Sadece dudaklarımda ve klitorisimde gezdirdiği parmakları değildi.

Lan'ın büyüğü bedenimde dolaşıyordu -elektrik titreşimleri, sıcaklık ve ardından ürperten soğuk, parmaklarının her vuruşunda inişli çıkışlı darbelerle birbirini kovalıyordu.

Siktir!

"Lan." Adını haykırırken kalçalarımı oynattım. Olduğu yerde kaldı ve kıpırdamamı engelledi. Bir yere gitmek istediğimden değil, ama bu çok fazlaydı.

Duygular, korumayı umduğum bir nebze kontrolü de yerle bir etti.

"İyi mi, Alli?" diye mırıldandı ağzıma karşı, kendini beğenmiş gülümsemesi her şeyi anlatıyordu. İyi olduğunu *biliyordu*.

"İnanılmaz," diye inledim. "Sakın durma."

"Henüz bitmedi." Beni öptü, güneye doğru öpücükler göndermeden önce dilini benimkinin üzerinde gezdirdi. Göğsümde, karnımın üzerinde, yolda birkaç yara izinde durakladı, sonra ağrıyan ateşime yerleşti.

Ağzımdan çıkan bir iç çekiş onu kıkırdattı.

Sihirli eller, sihirli ağız derler.

Dili ağrıyan merkezimde gezindi ve onunla birlikte, vahşi bir şey gibi inlememe, yatakta çırpınmama ve hiçbir şeye engel olamamama neden olan Unseelie büyüsünün bir başka acelesi geldi.

Bir yanımda bunun tamamen adil olmadığını biliyordu.

Ben de onun vahşileşmesini istedim.

Vücudunun üst kısmı dışında hiçbir yere uzanamıyordum, o yüzden bu kadarla yetinmek zorundaydım. 'Büyülü seksi' ile ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığına göre, bu ilginç olacaktı. Parmaklarımı siyah saçlarının arasından geçirdim ve bir sihir damlasını serbest bırakarak omurgasından aşağı gönderdim ve kıkırına yönlendirdim.

Dal poposuna vurunca bir çığlık attı ama çığlığı gürleyen bir hırıltıya dönüştü.

Hırıltının ondan gelmediğini fark etmeden önce sııttım. Hayır, hayır, bu tekrar olamazdı.

Underhill, bizi buraya sen getirdin.

Bir uluma havayı kesti ve Lan uzaklaşırken ben de ayağa fırladım. "Underhill, en azından bana farklı kıyafetler verebilirsin." "Lütfen" diye devam ettim.

Altın damarlar çardaktan kayarak vücudumu sardı ve bir kraliçeye yakışır bir kıyafet yarattı. Her ikisi de Underhill'in büyüsüyle eşleşen soluk altın renginde, kaygan bir pantolon ve bol bir üst. Omuzlarımdan eteklerim kadar hafif bir pelerin sarkıyordu ve göremesem de başımdaki tacın ağırlığını hissedebiliyordum. Çizme yoktu. Ayaklarım yumuşak zemine battı ve ayak parmaklarımı oynattım.

Berbat bir teselli ödölüydü. İkiz bıçaklarımı ve hançerimi şehvetin sersemliğıyle düşürdüğüm yerden aldım.

"Neler oluyor?" Lan, doğduğu günkü gibi cırılçıplak, bir cırpıda arkamdan seslendi.

"Lan da lütfen." Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarının tadına baktım.

Çok yaklaşmıştık.

Neredeyse son anlarımda beni güçlendirecek bir şeye sahiptim. Neden bunu benden almıştı?

Ya da belki de bunu Lan için yapmıştı. O başkası için miydi? Bu benim için ölümün kendisi kadar dayanılmaz bir düşünceydi.

Başka bir uluma havayı kesti ve bedenim tutkunun sancıları içinde olmadığı için bunu şimdi fark ettim.

Drake.

Lan'a yavaşça başımı salladım, vücudu artık bir savaşçı kıyafetine bürünmüştü, acı hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyordum. Daha fazla zaman bekleyecekti. Aramızda daha fazla an olmasını. Tek şansımızın elimizden alındığını bilmiyordu.

Çünkü kaderimle tanışmak üzereydim.

"W O burada mı?" Lan ve ben Dönüşen'e doğru koşarken Drake'e bağırdım.

Geriye dönüp baktığımda Underhill'deki yatak odamızın çoktan toprağa gömülmüştü ve zihnimi önümde uzananlara karşı sertleştirmeden önce keder içimi mide bulandırıcı bir telaşla kapladı.

Girdiğim yol belliydi, geri dönüşü yoktu.

Drake geyik kafasını bize doğru salladı, sonra ön toynaklarının ve kocaman kurt pençeleri olan arka ayaklarının üzerinde havalandı.

Bu onun ikinci şekliydi - yaratıkların bir kombinasyonu.

Zemin neredeyse anında şekil değiştirdi ve ayaklarının altında tamamen altından yapılmış bir orman yükseldi.

Fae ormanından altın enerji çekerek çivit rengime fısıldadım ve bacaklarımı ve kollarımı daha sert pompalamaları için teşvik ettim. Drake'in yanında uçuyordum. Bakışlarındaki hafif genişleme, değişen formunda bile ona ayak uydurabilmeme şaşırdığını gösteriyordu.

Gözleri geri çekildi ve Lan için etrafıma bakındım.

Oops.

Altın dalların ve yaprakların arasından onu fark edince, ona yardım etmek için gücümün bir kısmını geri gönderdim. O yetişene kadar yavaşladık.

"Teşekkürler," dedi sert bir sesle.

Sesi içimde gümbürdüyor, ürpertiler uyandırıyor. Vücudum çadırda yaptıklarımızdan dolayı hâlâ kırbaçlanıyordu.

Drake, Kahin'in kule evi **g ö r ü n e n e** kadar durmadı. Herkes dışarıda toplanmıştı.

Rowan'a "Rapor ver," dedim.

Doğruldu. "Rubezahl'ı bulduk. Buranın batısında."

"Onur Mağaraları'nda," diye araya girdi Kahin. "İşte bu yüzden oraya bakmayı hiç düşünmedik."

Zihnimde yabancı bir görüntü canlandı: Yeraltının derinliklerine doğru ilerleyen, esneyen girişleri olan altın mağaralar sistemi. Görüntü karşısında ağzım kurudu. Bu da nereden çıkmıştı? Birkaç kez göz kırptım ve kuru bir sesle, "Bana onlardan bahset. Rubezahl neden oraya gitmiş olabilir? Ve neden gitmeye cesaret edemeyeceğini düşünüyorsun? Sadece şerefsiz olduğu için gitmediğinden şüpheleniyorum."

"Sonunda doğru soruları sorabildim," dedi Kahin. "Mağaralar tehlikeli. Underhill'le birlikte yer değiştiriyorlar ama tahmin edilebilecek kalıpları takip ediyorlar. Birçokları onların Underhill'in diyarın geri kalanını değiştirmek için kopardığı ipler olduğunu söylüyor."

"Rubezahl kalıpları biliyor," diye tahmin ettim.

"Evet," dedi. "Onurlu ya da değil, mağaralar onları öğrenmemiş biri için uygun yerler değildir. Tüneller çöker, obruklar oluşur ve duvarlar hiçbir uyarı olmaksızın bir devin yumruklarından daha büyük bir güçle birbirine çarpar."

Orada olmasına şaşmamalı; eğer mağaraları biliyorsa, bize tuzak üstüne tuzak kurabilirdi. Gözlerim kısıldı. "Onu nasıl buldun?"

Drake iki ayağının üzerine kalktı. Tuniğini düzeltti. "Bölgede keşif yapıyorduk ve onu bir mağaranın girişinde gün gibi açık bir şekilde gördüm."

Mağaralar tekrar zihnimde canlanırken gözümü kırptım. "Ortadaki."

Kaşlarını çattı ve Rowan'la şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu. "Evet. Nereden biliyorsun?"

Güzel soru. Daha önce mağaralara hiç gitmemiştim ve amaç denge ise Underhill'in bana neden yardım edeceğini düşünemiyordum.

Ama bir sonraki göz kırpışında kendimi aynı mağaranın önünde gördüm. Kalbim kafamdaki resimlere çarparken bile, "Oraya gitmeliyim. Dışarı çıkmayacak. Kendini bilerek gösterdiğine bahse girerim." Ne de olsa başkalarını ve büyülerini hissedebiliyordu.

Cinth boynunu kırdı. "Ne zaman gidiyoruz?"

Biz diye bir şey yok.

Göğüs kemerini taktım, sonra hançerin kılıfını uyluğumun üst kısmına geçirdim. Bu daha iyi hissettirdi.

İşte zor kısım burasıydı. "Geri kalanınızın Unimak'a dönmesini istiyorum." Ve Lan'ın arpi bana bırakmasını istiyordum. Bunu yapmak zorunda olduğuna inanmayı reddettim.

onu kullanmak için hazır olmalıydı. Güvende olmalıydı. Onun görevi bitmişti. Şimdi onu koruma sırası bendeydi.

Sessizlik.

Çenemi eğdim. "Bu kısım sadece benim için."

"Öyle mi?" diye mırıldandı Kahin. "Benim gördüğüm bu değil."

Ona daha yakından baktım. Kadim fae'nin elleri titriyordu. Alnında boncuk boncuk ter vardı ve bastonunu tuttuğu parmak eklemleri bembeyazdı.

İyi olup olmadığını sorsam bana vururdu.

Onun gökkuşağı bakışlarıyla karşılaştım. Bana mı öyle geliyordu yoksa son zamanlarda gözlerinde daha mı az gökkuşağı dönüyordu? "Ne görüyorsun?"

"Birçok mağara var ve sizden sadece bir tane var."

Yaptığı yorum geçmişte yaptıklarından çok daha az gizemliydi. Bu kez, kendimi mağaranın önünde dururken görmek yerine, beni ve arkadaşlarımı birkaç mağaranın önünde dururken gördüm.

"Merceği asla daraltma," diye mırıldandı Kahin, uzaklara bakarak.

Kaşlarımı çattım. "Pardon?"

Başını geriye attı ve ters ters baktı. "Yaşlı bir kadın huzur içinde saçma sapan şeyler mırıldanamaz mı?"

İşte oradaydı.

Zayıf kalbim arkadaşlarımın gelmesini istiyordu, sadece onları bir ya da iki saat daha yakınımda tutabilmek için. Kahin'in sözlerine sarılmamın nedeni bu zayıflık mıydı? "Tamam. Hepiniz benimle gelebilirsiniz."

"Kaçınılmaz olanı fark etmene sevindim," diye homurdandı Faolan, omzuna astığı arpı ayarlarken. "Senin gitmediğin bir yere gitmiyorduk."

Zamanı geldiğinde, onları geride bırakacaktım. Ve son an geldiğinde, Lan'ı da geride bırakacaktım. Bir şekilde.

"İşte," diye mırıldandı Kahin. "Bırak yardım edeyim. Ne kadar da aptalsınız." Yaşlı kadın bizden yana döndü ve önümüzde bir portal genişlemeden önce büyü bir vınlamayla dalgalandı.

Çenem düştü. "Bu da ne? Ne zamandan beri portal yapabiliyorsun?"

"Her zamandan beri," dedi. "Eskiden Dünya alemine nasıl gidip geldiğimi sanıyorsun?"

"Girişin yanında."

Gökkuşağı gözlerinin üzerinde bir gölge uçtu. "Gerçekten de. İşlevsel olduğu sürece bu akıllıca bir seçim oldu. Ama ikimiz de biliyoruz ki giriş

uzun süre dolandırıcılık yaptım. Ama sen, çocuğum, benden daha zeki olmalısın." Sesini alçalttı, odağı Lan'a kaydı. "Onu koru. O senin hayatın, tıpkı senin onun olduğun gibi, tıpkı onun benim olduğu gibi."

Şifreli konuşmaya geri dönmüştük. Ama daha önce hiç bu kadar kederli bir ses tonu kullandığını duymamıştım. "İyi olacak mısın?" diye sordum.

Bir nefes aldı ve gülümsedi. "Evet, öyle olacağım. Sonunda." Kaşları birbirine çarptı. "Bu kapı açıkken bütün gün burada duracağımı mı sanıyorsun? Çık git buradan."

Drake'in bağırıldığını duydum. Önce o ve Rowan, sonra da Cinth geçti. Lan bir adım attı, sonra elini bana doğru uzattı. Gökkuşağı gözleri -Kahin'inkinden çok daha parlak bir ışık yüzümü kapladı. Bakışlarındaki hafif temkinliliği fark ettim. Kahretsin, peşimdeydi.

Kesinlikle gizlice kaçmam
gerekecekti. "Teşekkürler," dedim
Kahin'e. "Siktir git, Tüm Fae'lerin
Kallik'i."

Bir ayağımı geçide koydum. "Kraliçe yok mu?"

Ben adımımı atarken cevabı kayboldu. Kahin dizlerinin üzerine çökerken arkama bakarak nefesimi içime çektim. Geçitten bana baktı ve göz kırptı.

Sonra açıklık kayboldu.

"Yukarıda," dedi Rowan, işaret ederek.

Zahmet etmesine gerek yoktu. Mağara sisteminden gelen altın ışıltı hem büyülü hem de fiziksel bir işaretti. Kahin için duyduğum endişeyi bir kenara ittim.

"Plan nedir?" Lan sordu. "Böl ve fethet mi?"

Benden başka kimsenin o mağaralara girmesini istemiyordum. Devin planları her zaman net değildi ama bu seferki netti. Büyü rezervleri hâlâ geri geliyordu. Onları benimle yüz yüze bir savaşta harcamazdı. Hayır, Underhill hakkındaki bilgisini bize karşı kullanmaya çalışıyordu. Ve benim mağaralar ağını öğrenecek vaktim yoktu. Hiçbirimizin yoktu. "Kimse girmeyecek. Hepimiz bir mağara girişinde toplanacağız. Herkesin önce fısıldamasını istiyorum, sonra seslerinizi yansıtmak için büyü kullanın. Hepimizin içeride arama yaptığımızı düşünmesini istiyoruz."

Lan'ın dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı. "Trickster. Onaylıyorum."

Etrafımızı saran dikenli mor ve yakut kırmızısı çalılarının arasından hafif bir yükselişle çıkmaya başladık.

O esneyen altın girişleri görünce tüylerim diken diken oldu. Bu tam olarak imgelemimde gördüğüm gibiydi. *Underhill, sen*

ürpertici kaltak.

Kaşlarımın arasında bir kırıışıklık, "Ben ortayı alacağım. Lan, sağıma. Cinth, sola. Rowan senin yanında ve Drake de Lan'ın diğet tarafında."

"Neden?" Cinth sordu.

Bir omzumu silktim. "Çünkü." *Kafamdaki resimler öyle diyordu.* Bu, yüksek sesle vermek istediğim bir cevap değildi.

"Benim için yeterince iyi." Tahta kaşığını çıkararak solumdaki mağara girişini tuttu ve diğetleri dağıldı.

Hançerimi serbest bırakarak ayaklarımı ortadaki mağaranın kuma benzeyen taşlı toprağına bastım. Fısıldadım, "Ben ortadaki mağarayı alacağım."

Yeterince eminim, mağara sesi aldı ve içeri taşıdı. Konuşan

Rowan'a başımla işaret ettim.

Sırada Lan vardı. "Sessiz ol."

Drake bana işaret etti, başı eğikti ve dikkatle dinlerken gözleri kısılmıştı. Sonra havayı kokladı ve bir parmağını daire içine alarak işaret etti. Rubezahl benim, Lan'ın ve Cinth'in arasında bir yerde miydi?

Sesimi yükselttim. "Ah, lanet olsun."

Lan bana bir sırtış fırlattı, ben de homurdanmamak için dudağımlı ısırdım. Gülmek için uygun bir zaman değildi.

Drake elini havaya kaldırdı. Rubezahl sola mı hareket ediyordu? Başımı salladım. Beni arıyordu.

Cinth normal ses tonuyla, "O benim en sevdiğim kaşıktı," dedi. Kaşlarımı kaldırdım ve o da bana karşılık verdi.

Devasa bir gümbürtü yeri sarstı ve Underhill yer değıştirirken çömelen tek kişı ben değildim. Kıcımın üzerine yığılmamayı zar zor başararak, kendimi düzeltmeden önce onun galaktik hareketini durdurmasını bekledim.

Mağaralar dışarıdan aynı görünüyordu. Ama

içleri farklı olmalıydı.

Lan'a yer değıştirmesini işaret ettim, sonra da bağırdım. "Herkes iyi mi?"

Rowan Lan'la, Cinth de Drake'le yer değıştirdi. Rowan'ın bakışlarını tuttum,

Sonra Drake'inkini ve bir parmağını dudaklarıma götürdü.

Lan ve Cinth seslendi.

"Mağaralar Underhill ile yer değıştiriyor," diye bağırdım. "Çıkın buradan."

Drake dikkatle dinliyordu. Gerildim, devin üzerime atlamasına hazırdım. Tercihi beni mağaraların içine çekmek olsa da, mağaraların diğetlerini ele geçirdiğini düşünürse dışarı çıkabilirdi.

Drake'in gözleri büyüdü. "Dikkat et!"

Hançerimi kaldırdım.

Ama çok geç kalmıştım. Cinth çığlık attı. Aklım yetişmeden ayaklarım hareket etmeye başlamıştı bile. Rubezahl mağaradan çıkıp Cinth'i bir kalkan gibi vücuduna bastırırken yavaşladım, kalbim boğazımdaydı. Başparmağı ve işaret parmağı boğazının iki yanını sıkıyordu.

Drake ve Rowan'ı gördüğünde devin ağzındaki zalim kıvrım hafifçe düştü. Oyunumuza inanmıştı.

"Zekice, Hiçliğin Kraliçesi," dedi dev yumuşak bir sesle. "Belki de öğrenmek. Keşke öğretmeyi umursasaydım."

Çenemi sıktım. "Artık senden ders almak istemiyorum Rubezahl. Onu serbest bırakın."

"Talepte bulunacak durumda değilsin Kallik," dedi üzüntüyle. "Hiçbir zaman olmadın. Bir sır, bir yetim, bir sürgün, istenmeyen bir kraliçe."

Oldukça doğru. "Sözlü hançerleriniz işe yaramayacak. Bu iş bitmiştir. Artık eşit durumdayız Rubezahl. Şimdiye kadar Underhill'in dengesizliğe izin vermeyeceğini anlamış olmalısın. Cinth benim gücümün bir parçası ve bu nedenle isterseniz de istemeseniz de yaşayacak." Arkadaşım beni *cezalandırdı* ve bu sihirli türden olmasa da güçtü. "Sonunda savaştığımızda durumumuz üzerinde herhangi bir kontrolün varmış gibi davranmayı bırak."

Dev eğlenmiş görünüyordu. "Beni yine şaşırttın, genç adam."

Tuhaf, ağırlıklı bir an için devin parıldayan mavi bakışlarıyla karşılaştım. Ölüme yürümek zorunda kalan bir kişi olarak, yaklaşan sonumuzun bilgisini birbirimize aktardık.

"Anladığınızı görüyorum," dedim dikkatle, Lan'ın yoğun odaklanmasının fazlasıyla farkındaydım.

Rubezahl'ın bakışları Lan'ın omzundaki arpla kesişti ve odağını tekrar bana çevirmeden önce çok fazla ilgi gösterdi. "Underhill'in mesajını keşfetme yeteneğin etkileyici, genç adam. Ancak senin zayıflığın Underhill'in tek elçi olduğuna inanman. Ben bulunduğum yerdeyim çünkü kendi mesajımı yazmaya karar verdim."

Homurdandım. "Mağaralarda saklanıyorsun, ordundan geriye kalanlar benim elimde ve büyün ciddi şekilde tükenmiş durumda. Senin yerinde olmak için neler vermezdim."

Daha sert çimdikledi ve değiş tokuşumuz sırasında akıllıca hareketsiz kalan Cinth haykırdı.

Rowan bana bembeyaz yüzüyle panik dolu bir bakış gönderdi.

Kollarımı kavuşturdum ve ayaklarımı birbirinden ayırdım. "Bana mesajlarınızı söyleyin, ey büyük Rubezahl."

"Sanmıyorum," diye cevap verdi. "Şimdi yeni bir tane yazmayı tercih ederim." Daha sert sıktı ve Cinth'in gözleri irileşti.

Göğsüm kabardı ve kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım. "Cinth'i yere bırak, diğerleri de gitsin. En azından bunu adil bir dövüş haline getireceğiz."

"Adil," diye düşündü. "Evet, işte bu mesajı kaleme almaktan mutluluk duyarım." Yüzü sertleşti. "Hayatı karşılığında Dünya alemine açılan bir kapı."

"Anlaştık." Onu Üçgen'e gönderirdim. Bölge Fae'lerden temizlenmişti. Güç toplamak için kimseyi tüketemezdi. Ona orada kolayca katılabilirim.

"Unimak'a," dedi, dudaklarındaki o zalim kıvrım yeniden ortaya çıkmıştı.

Midem bulandı. *Unimak* farklı bir kırmızı kapaktı. General Stryk emirlerime uymuş olsaydı, ordusundan hapsedilmiş ve iyileşmekte olan fae'ler de dahil olmak üzere orada kurutulacak çok sayıda fae vardı.

Ölen ruh kardeşimin sözleri kulaklarımda çınladı.

İkiniz de nihai buluşma yerinizi seçme hakkına sahipsiniz.

Underhill'den yoksun bir fae gerçekten de zayıf bir fae'dir. Çünkü Underhill onun enerjisi ve özüyle olan bağlantımızı yeniler. Bu onun gücü. Ve Rubezahl bunu iyi biliyor.

Rubezahl beni Underhill'den ayırıyordu. Onun benim tarafımda olduğunu düşünüyordu. Tıpkı benim onun geçmişteki davranışlarını yanlış yorumlayarak onu kayırdığı anlamına geldiğim gibi.

Dev de benim gördüğümü görmedi mi? Denge ihtiyacını ikimizden de üstün tuttuğunu? Rubezahl'ın gitmesini istemesinin tek nedeni teraziye bozan ölümlere neden olmasıydı. Eğer durursa, her şey bitebilirdi.

"Neden bu çılgınlığa bir son vermiyorsun?" Yumuşakça söyledim. Tutuşunu gevşetmişti ama Cinth'in dudakları hâlâ maviydi. "Dengeyi bozmayı bırakırsan Underhill sana hoşgörü gösterebilir."

Gözlerinde bir titreşim vardı ya da belki de pişmanlık dalgasının oluşmasını dilemiştim.

Dev çenesini kaldırdı. "Underhill beni terk etti." Bunun tam tersi olup olmadığını merak ettim. "Unimak'a açılan kapı," diye tısladı. "Şimdi."

Bir devin gücü şaka değildi. Cinth'in hayatı söz konusuysa blöf yapacak değildim. "Geçidin yarısı senin olduğunda Cinth'i indireceksin."

büyüklikte. Onu yanına al, ben seni takip edip hemen geri getireceğim." Ben de bunu yapmaya çalışırdım zaten.

Başını öne eğdi. "Anlaştık."

Lan başını eğerek bana katıldı. "Alli. . ."

"Biliyorum," dedim sesimi alçaltarak. Savaşı diğer fae'lere ve muhtemelen insanlara yaklaştırmak ideal değildi. Yine de bu geçidi açmak doğru geldi. Neredeyse önceden belirlenmişti. Çözdüğüm yapboz oyuncağı bir geçit içeriyordu ve bu her şeyden çok içimdeki bunun olması gerektiğine dair yakıcı inancı körüklüyordu. Bu kaçınılmazdı.

Bu hisse güvenmeyi öğrenmişim - ya da en azından ne yaparsam yapayım, olması gerekenin benim eylemlerime rağmen gerçekleşeceğini anlamışım.

Gücümü çekerek teslim oldum ve diyarlar arasındaki dokuyu açtım. Güç beni sarstı ve Lan'ın eline uzandım. Etkisi anında oldu. Sarsıcı güç, benden kolaylıkla akan sakin bir kanala dönüştü. Geçidi Rubezahl'ın yarısı büyüklüğüne gelene kadar gerdim.

Gözleri parlayarak Cinth'i itti. "Bir dahaki sefere kadar, genç adam."

"Bir dahaki sefere, bu iş biter," dedim ona.

Geçidi genişlettim ve o da içeri girdi. Kendim de dahil olmak üzere kimse aptalca bir şey yapmadan önce geçidi kapattım.

Rowan Cinth'i yakaladı ve ben de onlara katıldım, acısını hafifletmek için büyümü boynundaki şiddetli çürüklere gönderdim. Rowan'a sarıldı, titriyordu.

"Unimak'a gidiyoruz," diye duyurdum.

Lan bize katıldı. "Peki ya Underhill ile olan bağlantınız? Azalacak."

"Underhill'in Rubezahl ile olan bağlantısı da öyle." Denge hâlâ mevcuttu.

"Savaş her zaman her iki diyarda da olabilirdi. Beni uyarmışlardı."

"Diğer fae'lerden faydalanarak zaman

kaybetmeyecektir." "Bundan emin olamayız.

Şimdi gidiyoruz."

Cinth birkaç kez öksürdü. "Devon. Kahin." "Kahin

biliyordu," dedim ona.

Cinth iyice düşündükten sonra başını salladı. "Elbette. Sadece çok ani oldu."

Öyle oldu ama bir yandan da doğru olduğunu hissettim.

Adair'in, toplantı odasındaki tahtta bir kukla gibi oturan Josef Amca'nın yanında durduğunu hayal edebiliyordum. General Stryk'in

Döndüğünden beri işi başından aşkındı. Muhtemelen ben gittiğimden beri onlara bağırıp duruyordu.

Lan'ın elini tutarak bir güç dalgasını ileri doğru ittim ve kolaylıkla bir geçit açtım. İşler nasıl da değişmişti. Geçitten Seelie kalesindeki toplantı odasının kapılarına baktım. "Beni takip edin."

Lan'ın elini bırakmadan adımımı attım.

İki muhafız beni görünce mızraklarını indirdi. "Kraliçe

Kallik," diye bağırды biri. "Sen öldün."

Artık öyle miydim? "Bildiğim iyi oldu," diye cevap verdim. "Kapıları açın."

Diğerleri arkamda belirdiğinde bunu yapmak için çabaladılar ve ben de geçidi serbest bırakarak fae alemine ve içinde kalanlara hızlı ve içten bir veda ettim.

Bağırışlar bana doğru yankılandı ve bağırışların başını çeken General Stryk'in mor yüzüne, ardından da amcamın sinirli ve şaşkın ifadesine baktım.

Bu sahne ile Underhill'deyken hayal ettiğim sahne arasındaki benzerlik içimde bir huzursuzluk yarattı. Bakışlarım en son Adair'e kaydı ve hamileliğini göstermesi için tasarlanmış elbisesinin altındaki karnının hafif yuvarlaklığını fark ettim.

Beni gördüklerinde bağırışmaları kesildi. General dizlerinin üzerine çöktü. "Kraliçe Kallik, dönüyorsunuz."

Sırıttım ve odaya girdim. "Hızlı bir ziyaret için ölümden döneyim dedim."

T Adair'in yüzündeki ifade onu ele verdi. Sanki doğmamış çocuğu için tahtı çalabilmek amacıyla beni dinleyen tüm fae'lere öldüğümü söyleyen kişinin o olduğunu zaten tahmin etmemiştim. Tabii ki, çocuk reşit olana kadar gerçek tahta geçemezdi - Adair'in yönetiminde geçen on altı uzun yıl mahkemeleri darmadağın ederdi.

"Kaa-lik." Adımı kekeleyerek söyledi, ben de kaşlarımı kaldırıp bekledim. Çok yavaşça, sanki canı acıyormuş gibi, soluk pembe etekleri etrafında toplanarak reverans yaptı. İhanet içinde yakalansa bile, tarzı için puan aldı. "*Kraliçe* Kallik. Öldüğünüzü sanmıştık."

"Bir parti planlamıştın, değil mi?" Tavandan sarkan ve duvarlardan aşağı dökülen parlak ipek kumaş parçalarına dikkat ederek odaya girdim. Tipik cenaze renklerinde değillerdi. Hayır, bunlar altın ve parlak pembeydi. Buna ek olarak, sahte yapraklar havada süzülüyor, aralarına yavaşça dönen minik pembe kalpler serpiştiriliyordu. Gerçekten de bir parti. Yüzlerce kişinin katıldığı partide, Seelie sarayında en yüksek statüye sahip tüm evler vardı.

Noktaları birleştirerek göz kırptım.

Bu benim cenazem değildi. Lanet olası bir bebek partisiydi.

Pembe ve altın.

Yani Adair kardeşimi taşıyordu. Bunun farkına varmak beni beklediğimden çok daha fazla etkiledi. Adair'in hamileliği bana karşı nasıl kullanacağını merak etmek bir yana, bir kardeş fikriyle gerçekten bağlantı kuracak zamanım olmamıştı. Şimdi içimde şiddetli bir sadakat dalgası yükseliyordu. Her şeyden korumam gereken bir kız kardeşim vardı.

Hayatımı zindan eden kadın. Bu çocuğun köşesinde birine ihtiyacı olacaktı.

Yine de bu dünyada fazla kalmayacağımı biliyordum.

Onunla yüzleşmek için döndüm ve derin derin düşündüm. Kız kardeşim on altı yaşına kadar hüküm süremezdi ve güvenilebileceğim bir naibe ihtiyacım vardı. Bunlardan pek yoktu ve savaş yaklaşırken hızlı bir karar vermem gerekiyordu. Zaman benim tarafımda değildi. Geçen her saniye Rubezahl kendini toparlıyordu.

Tekrar güç kazanıyor.

Kısa kılıçlarımdan birini kınından çıkardım ve Adair nefesini tuttu, kıcının üzerine yuvarlanırken -daha az değil- narin bir elini boğazına götürdü.

Kılıcı ona doğrulttum ve oda beni şaşırtacak derecede gerildi. "Eğer ölürsem Adair, kızının yerine hükümdarlık yapmayacağını açıkça belirtmem izin ver."

Bana ters ters baktı, gözleri kinle parlıyordu. Yüzünü başka kimse göremiyordu, bu yüzden bana dürüst bir tepki verdiğine şüphe yoktu.

Gülümsedim. "Bu tahtta naip olarak oturmaya uygun tek Seelie Sümbül'dür."

Cinth de odadaki herkes gibi irkildi, ben dönüp kılıcımı ona doğrulttuğumda çenesi düştü. Göğsümde rahatlama çiçekleri açarken gülümsemem yumuşadı. Cinth'i naip olarak, sadece birkaç haftadır benim olan masada otururken, kale mutfaklarındaki deneyimini kullanarak her şeyi düzene sokarken, her seçime kalbini ve mantığını dökerken görebiliyordum. Rowan da onun yanında olacaktı. Görüntü o kadar netti ki silkelemek zorunda kaldım.

Çenemi eğdim. "General Rowan'ın rehberliği ve yardımıyla Hyacinth, Rubezahl ile savaşırken ölürsem, on altıncı yaşına kadar kız kardeşimin tahtını elinde tutacak. Bu işi doğru yapacağına güvendiğim tek kişi o."

"Yapamam!" Cinth fısıltıyla bağırdı. "Gerçekten bunu yapmamı bekleyemezsin-"

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. Çünkü bunu şimdi yapmak zorundaydım. Herkesin ihtiyacını karşılamalıydım. "Cinth, mutfağı bir general gibi yönetiyorsun ve diğer aşçılar senin o tahta kaşığına saygı duyuyor ve hatta belki de korkuyorlar. Bir krallığı yönetmek bir mutfağı yönetmekten çok da farklı değil, zenginler ve hak sahipleri neye inanmak isterse istesin. Ve ..." Kendimi toparlamak için durakladım, "Sağlıklı bir sertlik ve saygı dengesiyle yöneteceğinizden hiç şüphem yok. İnsanlar sizi sevecektir."

Herkes onu severdi. Çoğu insan ilk görüşmede. Kendine has bir tarzı vardı.

Cinth'in gözleri doldu ama başını salladı. "Tamam."

Bu sözü asla naiplik görevini üstlenmek zorunda kalmayacağı umuduyla söylemedi. Cinth, sorduğum şeyin gerçekleşeceğini *bilerek* söyledi.

Seelie tahtı sıralandı.

Unseelie tahtına kimi oturtabilirdim ki? Orası da bir başka boş yerdi. Faolan bariz bir seçimdi ama ben öldükten sonra naiplik koltuğuna oturur muydu? Bunu sormam zalimlik mi olurdu? Bir zamanlar vadide birbirimizi izlediğimiz balkona bitişik odada oturmasını istemek?

Kalbim bunun işe yaramayacağını söyledi. Bir süre için ruhu başkalarını umursayamayacak kadar kırılmış olacaktı. Kederimi yuttum. Tahtta görebildiğim tek bir Unseelie daha vardı. Onu bir süreliğine Unseelie'lere liderlik ederken görebiliyordum, sert yüzlü ama adil.

"General Stryk," dedim yüksek sesle ve net bir şekilde. "Eğer savaşta ölürsem-" Adair'e baktım. "Ya da bir suikastçının bıçağına kurban gidersem. Kahin uygun bir varis belirleyene kadar Unseelie tahtının naibi olacaksın."

Generalin rengi soldu. "Nasıl isterseniz Majesteleri, ama-"

Bir elimi tuttum. "Aması yok. Neyle karşı karşıya olduğumu biliyoruz. Hepimizin neyle karşı karşıya olduğunu."

General Stryk yavaşça ayağa kalktı. "Majesteleri, sanki hiç vaktiniz yokmuş gibi konuşuyorsunuz."

Kasıtlı olarak Lan'a bakmadım. Bakışlarının ağırlığını ve sorulmamış soruları hissedebiliyordum: *Bunu neden şimdi yapıyorsun? Neden beni naip olarak atamadın? "Yapmıyorum, yapmıyoruz. Krallıklarımızı kurtarmak için bir yarış içindeyiz ve dev harekete geçti."*

Bir grup danışman öne çıktı. Lanet olsun, danışmanlardan nefret ederdim.

"Kraliçe Kallik, iyi bir zaman mı?" İçlerinden biri cesaretini toplayıp Sor.

İyi bir zaman gibi mi *görünüyordu*? "Ne istiyorsun, Harlin?"

"Ben Harlin değilim, Majesteleri. Benim adım-"

Ses tonum keskinleşti. "*Ne istiyorsun?*"

Solgunlaştı. "İnsan yetkililerin sabrı tükeniyor. Eğer iletmek istediğiniz bir mesaj varsa?"

Kan kulaklarıma hücum etti. Kraliçe olmaktan nefret ettiğim şey buydu. Bu politik, geçici saçmalıklar için sabrım yoktu. Babam ve annem burada durur ve sakince uygun bir cevap verirlerdi. Aslında, babam ve annem insanları daha erken düşünürlerdi.

ve muhtemelen danışmanlarının o bölgeden ilişkileri yönetmek için yönlendirilmesine ihtiyaç duymazlardı. "İnsanlara bu sıkıntılı zamanların sonuna yaklaştığımızı ve barışçıl bir çözümün gerçekleşeceğine olan inancımın tam olduğunu söyleyin. Kısa süre içinde sizinle temasa geçeceğim." *Pek olası değil.* Ama umarım bu onları Cinth dizginleri ele alana kadar bir süre uzak tutar.

Harlin selam vermedi ve aceleyle uzaklaştı.

Tam tekrar konuşmak için ağzımı açmışım ki etrafımızdaki kale gümbürdedi, bir deprem duvarları titretti. Deprem, varlığımın reddettiği bir güç -karanlık ve tehlikeli- barındırıyordu. Rubezahl'ın gücü odanın üzerine akarken, kendi sihirli rezervlerimdeki küçük bir çekiş kendimi desteklememi sağladı.

Yeşil güç özümden yükseldi ve odanın arka tarafındaki Seelie fae'lerinin üzerine çaldığını gördüğümde gücümü bir dalga halinde dışarı fırlattım. Altın Lan, Cinth, Rowan, Drake, General Stryk ve Adair'i zamanında kapladı, ama odadaki diğerleri oldukları yere yığıldılar, gözleri donuklaştı, derileri mumsu bir hal aldı.

"Onun dışlanmış ordusuna benziyorlar," dedi Rowan, Cinth'e yaklaşırken sesi gergindi.

Drake'in sesi acımasızdı. "Onları yakaladı."

Sakin halim, son zamanlarda ne kadar çılgınca ve sapkınca şeyler yaşadığımın bir işaretiydi. Bu, alaşağı etmem gereken devin bir başka korkunç eylemiydi. Çoktan geçmiş bir zamanda, bu insanların *kullanıldığını* görmenin verdiği üzüntü ve öfke beni dizlerimin üzerine çöktürebilirdi.

Artık değil. Kendi çıkarı için başkalarının büyüünden yararlanmaya çalışacağını biliyordum. Sadece bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum.

Altınımı bana en yakın olanın içine ittim. Yeşil, altınma tokat attı ve iki öz savaşta kilitlendi.

Onun kontrolünden uzak tutmayı başardığım birkaç kişiye gücümü geri verdim. Şimdi bu insanları geri kazanarak kendimi tüketemezdim. Ama o lanet canavar ayağımı kışına o kadar sokacaktı ki, enerjilerini geri tükürecekti.

"Mümkünse onu Unimak'tan uzaklaştırmalıyız," dedi Lan yanıma yaklaşarak. Yüzünde Rubezahl'ın ondan enerji çekmesinin mumsu etkileri görülmüyordu. Tanrıçaya şükürler olsun ki gücüm onu hâlâ koruyordu. "Eğer bunu yapabilirsek, diyara ve enerji aldığı fae'lere vereceği zararı sınırlayabiliriz."

Adair nefesini tutarak elini yanağına bastırdı. "Seelie kraliçesine söylemeye nasıl cüret edersin-"

"Kapa o aptal, soluk soluğa bakan suratını Adair," diye tersledim. "Unseelie sarayından Faolan, Lugh'un torunu, kalbimin ve ruhumun diğer yarısı. Onunla sanki hiçbir değeri yokmuş gibi konuşmana izin vermeyeceğim. Onun sözü benim sözümdür."

Tamam, şu küçük konuşma? Evet, o konuşma içimden yokuş aşağı akan su gibi akıp gitti ve ne yaptığımı anlamam bir dakika sürdü. İki kalbi birbirine bağlayan sözler benim söylediklerimden çok da farklı değildi. Aslında evlilik yeminini hiç düşünmeden ağzımdan çıkarmıştım. *Sorun değil, Kallik. Sadece onu tüm varlığıyla sevdiğini dünyaya duyur. Büyütülecek bir şey değil.*

Lan'a baktım ve kendimi uzun boylu gösterdim. Söylediklerim için utanmayacak ya da özür dilemeyecektim, ondan bile. Muhtemelen bu konuda bir seçeneği olması gerektiği halde. "Nasıl hissettiğim ve bunu kimin için hissettiğim konusunda sorunu olan *başka* biri var mı?"

Odadaki insanların çoğunun şu anda oldukça mumsu olduğunu fark ettim.

Lan'ın dudakları kıpırdadı. Belinden eğilirken bana yarım bir gülümseme verdi. "Kraliçem nasıl konuşursa, öyle olacak."

Adair'e ters ters baktım. "Sen mi?"

Başını salladı, sonra ağzını açtı. "Sizin için daha iyisini isterdim, başka birini değil. "

Faolan aramıza girdi, ben de onun omzunun üzerinden arpa bakıyordum. Bunu yapmış *olabilir* çünkü kılıç elim, ellerimi serbest bırakmak için silahı bırakmaya hazırlanırken seğirmişti. Tamamen saçma sapan sözleri, hamile olsun ya da olmasın, onu boğmak istememe yetti.

Sözleri odanın içinde çınladı. "Unseelie olmayan biri mi?" Sesi dikkatli bir şekilde nötrdü. "Söylemek istediğin bu muydu?"

Adair burnunu çekerek, "Unseelie fae'lerinin içindeki karanlık, bırakın Seelie sarayından bir çocuğun evlenmesini, sizi taht için bile uygunsuz kılıyor," dedi.

Bu yorumu yapacak aptallığa sahip olduğuna inanamadım. Durumunun ne kadar tehlikeli olduğunu hissetmiyor muydu?

Lan'ın etrafından dolaştım ve koluna dokundum. "Onu asla ikna edemezsin, Lan. Yapabileceğimiz en iyi şey onun ölmesini beklemek ve kızına annesinden daha iyi olmayı öğretmek. Adair kendini ve kalbini uzun zaman önce kaybetti." Belki de

Varlığını keşfettiği anda, babamın bir insanla cilveleşmesinin sonucu olduğuma inandığında olmuştu. Belki de babamın Unseelie Kraliçesi'ni sevdiğine dair benim sadece şüphelendiğim gerçek gerçeği ortaya çıkarmıştı.

Adair sanki ona tokat atmışım gibi sertçe nefes aldı. Yapabilmeyi dilersem de, bunu yapmadan önce onun doğum yapmasını bekleyecek vaktim yoktu.

"Gitmeliyiz," diye emrettim. "Dev bizi bekliyor."

Kale devrildi ve Adair ile Cinth haykırdı. Ayakta durmak için mücadele ettim ve tam kendimi düzeltmişim ki duvarların arasından bir ses yükseldi.

"Kallik of No House. Unutulmuş çocuk. Sürgün edilmiş. Yetim. Gel ve kaderinle tanış." Rubezahl'ın sesi odanın içinde yankılanıyor, gücünü büyüünden ve kurbanlarından çektiği büyüden alıyordu. Sesin içinde onun özünün iplik iplik dokunduğunu görebiliyordum. İlginçti. Böyle bir şeyi görmek için genellikle büyüğü görüşüme göz kırpmam gerekirdi. Şimdi düşündüm de, daha önce büyüü odaya dolduğunda da göz kırpmama gerek kalmamıştı.

Sihrimle olan bağlantım ne zaman bu seviyeye yükselmişti? Hatırlayamıyordum. Ama bunun Underhill'deki ejderha kanatları savaşında gerçekleştiğinden şüpheleniyordum. Onun büyüünün kanalı olmanın ne anlama geldiğini o zaman gerçekten anlamıştım.

Özüne daha yakından baktım. *Bu da ne? ?*

Öncekinden daha koyu olan yeşil ... *kaniyordu*, rengin sızma şeklini tanımlamak için kullanabileceğim tek kelimeydi. Etrafındaki katman neredeyse siyahtı, sanki karanlık onun özünü bağlıyordu - nefret ve öfkeden oluşan karanlık. Siyahın yeşilin içine sızmasını izledim.

Gözlerimin önünde Rubezahl'ın büyüü yok oluyordu. Bu sadece eski zaman masallarında duyduğum bir şeydi. *Asla* itibar etmediğim bir şeydi, eski anlatılar her zaman yarı efsane, vahşi kıyafetler giymiş gerçek gibi görünürdü.

Hikayeler bu fenomen hakkında pek bir şey söylemiyordu. Ama onlardan *ruhunun* özünü yok ettiğini biliyordum. Kötülüğü çok yakından kucaklamıştı. Bunun bir bedeli vardı.

Unseelie olmak karanlık olmak demek değildi. Aynı şey ahlaksız bir Seelie'nin de başına gelebilirdi. Bu, Seelie büyüünün yaşam yaratmasıyla dengelenen, Unseelie büyüünün ölüme neden olması meselesi değildi. Bu bir Unseelie ve Seelie birliğinin birinin özünü tüketmesi meselesi bile değildi.

tek bir galip kaldı. Rubezahl'ın içindeki *bu* kötülük onu tüketecek, kontrol edecek ve diğer insanlara yayılmaya çalışırken onu hayatta tutacaktı.

Rubezahl artık ölmeliydi.

Tartıların sıfırlanması gerekiyordu, bu da zamanımın dolduğu anlamına geliyordu.

Topuğumun üzerinde döndüm. "Emirlerimi aldın. Gerekirse onları yerine getirin. Hepinize burada kalmanızı emrediyorum," dedim Cinth, Rowan, Drake ve generale. "Faolan ve ben bu savaşı sonuna kadar götüreceğiz."

Çenemi eğdim. "Öyle görünen hiç kimseye dokunma." Başparmağımı odadaki donuk, hareketsiz figürlere doğru salladım.

Cinth'in gözleri doldu ve ben başka tarafa baktım. Böyle olması gerekiyordu. Bunu bildiğim halde ondan hızla uzaklaştım. Çünkü sevdiklerim söz konusu olduğunda sadece bu kadar gücüm vardı.

Karnındaki bebeği düşünerek Adair'e döndüm. "Başka kimseye dokunma. Eğer dokunursan Rubezahl'ın büyüü seni ele geçirir."

Adair'in gözleri büyüdü ve karnındaki şişliği kucakladı.

Diğerlerini ve kalbimin bir kısmını arkamda bırakarak, yanımda sadece Lan'la kaleye doğru ilerledim.

Yaklaşık 2.4 saniye boyunca sessizlik içinde yürüdük.

"Bütün bunların ne hakkında olduğunu bana söyleyecek misin?" Koridorda ilerlerken Lan sordu. Birden fazla hizmetçi duvara yaslanmış, göğüslerinin hafifçe inip kalkması dışında kıpırdamadan yatıyor, gözleri donuk ve kırışmıyordu.

Rubezahl, Unimak'taki tüm fae'lere ulaşmış olsaydı, gücü tam olurdu. *Hepsine lanet olsun.*

"Sağduyu bir erdemdir," dedim.

"Bu sabır işi," diye cevap verdi Lan. "General Stryk'in söyledikleri... hiç vaktiniz yokmuş gibi konuşuyorsunuz. Neler oluyor, Alli? Bu işte hepimiz beraberiz. Tabii bildiğin ama bana söylemediğin bir şey yoksa."

Ona yalan mı söyledim? Ona yalan söylemek istedim. Ama onun da beni bu şekilde hatırlamasına izin veremezdim.

Kalenin avluya açılan en alt katına ulaştığımızda durdum. "Hayatım hiçbir zaman bir peri masalı olmadı. Hiçbir zaman sonsuza dek mutlu bir hayat olmadı. Ben de böyle bir şey istemezdim, Lan, çünkü hayatımın zorlukları olmuş olabilir, ama her saniyesi *gerçektir*."

"Bu sefer sonsuza dek mutlu bir son var, Yetim. Onunla birlikte yüzleşeceğiz ve onu alaşağı edeceğiz. Kaderlerimiz birbirine bağlı."

Ama olamazlardı. Bu sefer olamazlar.

Kolumu boynuna doladım ve onu her zamankinden daha derinden, sanki bedenlerimizi birbirine geçirebilecekmişim gibi öptüm. Büyümüz etrafımızda alevlendi ve geri çekildiğimde pişmanlığı iliklerime kadar hissettim. Sadece benim değil - sanki sihrimiz de böyle kalmamızı diliyordu.

"Sonsuza dek seninle olacağım, Lan. Ne olursa olsun."

Gözleri endişeyle gölgelenmişti. "Yine sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Ona yalan söylemek istemiyordum, hele de birlikte geçireceğimiz son anlarda. "Bunun benim için iyi biteceğini sanmıyorum, Lan. Underhill dengenin yeniden sağlanmasını talep ediyor. İşleri bitirmek için başka bir yol göremiyorum."

Ona birlikte geçirdiğimiz zamanın sadece dakikalarla sınırlı olduğunu söylemeye ancak bu kadar yaklaşabildim. Şanslıysak *saatler*.

Lan'ın yüzü, Rubezahl'ın diğer fae'lere yaptığı gibi, kalbiyle birlikte enerjisini de çalmışım gibi görünüyordu. Onun ruhunu.

"Yapma-"

Ağzını öptüm ve onu susturdum. "Şimdi birlikte gidiyoruz. Ne olacaksa olsun. Bunu halkımızı kurtarmak için yapıyorum."

Bizim.

Benim değil, onun değil, bizim.

Çenesi büküldü ve beni engellemek için bir yol bulmaya çalıştığını görebiliyordum. Ama bu benim fikrim değildi. Bu treni Underhill yönetiyordu ve ne isterse alıyordu.

"Bir planın mı var?" Konuyu o kadar çabuk değiştirdi ki, ona söylediklerimi düşünmediğini anladım. Hayır, doğrudan inkâra yönelmişti, tıpkı durumlarımız tersine dönseydi benim yapacağım gibi. Başka bir yol olması gerektiğine dair tam bir güven çünkü alternatifi düşünülemez kadar korkunçtu. Ben onu hayatta tutmak için çalışabilirdim ama o da benim için aynısını yapardı. Lan'ın hayatını kurtarmak konusunda son sözü Underhill'in söyleyeceği hissi içimi gittikçe daha fazla kaplıyordu.

"Rubezahl'ın gücü ele geçirildi. O artık kötülüğün bir kanalı ve bu noktada ne kadar kontrol sahibi olduğunu bile söyleyemem." Lan'ın sırtında taşıdığı yeni yapılmış arpına dokundum. "O kötülük Underhill'e karşı bir dayanak noktası elde etmek için her şeyi yapacaktır."

"Sence Underhill'in bir muadili mi?"

Dengesizliğin de tıpkı denge gibi bir şekil alabileceğini varsaymanın makul olduğunu düşündüm. "Bu sadece bir teori. Ama içgüdülerime göre

Doğru. Rubezahl'ı ve onu kullanan şeytanı buradan uzaklaştırmalıyız. Bence arp o kötülük için devin hayatından daha önemli."

Lan arpı sırtından çıkardı. "Biliyorsun o -ya da serbest bıraktığı her neyse-bunun için bir pazarlık yapmak isteyecektir."

"Bizi bir portaldan takip ettikten sonra istediği kadar pazarlık yapabilir." Lan'ın elini tuttum ve avluya açılan büyük kapılara yöneldim.

Rubezahl'ın gücü tekrar üzerimize akmaya çalıştı. Lan ve benimle temas ettiğinde ise öylece uzaklaşmadı. Büyü *çığlık* atıp geri çekildi ve efendisine doğru koşmaya başladı.

Rubezahl'ın çıkardığı homurtu kalın kapılardan bile duyulabiliyordu.

"Bu da neydi böyle?" Lan sesi titreyerek sordu.

"Büyüsünün dokunmamızdan hoşlandığını sanmıyorum," dedim, bir yanım şaşırmamıştı. "Gitmeme izin verme."

Lan bana baktı. "Asla. Ve bunda ciddiyim, Alli. *Asla*."

Uzaklara baktım. Diğer elimle çivit büyümü çağırdım ve boğazımı onunla sardım, sesimi tüm fae'lerin beni duyabileceği şekilde yükselttim. "Rubezahl, Unimak'ı ya şimdi terk et ya da öl. Başka bir fae'ye zarar vermene izin vermeyeceğim."

O cevap veremedi avluya açılan ağır kapılardan birini iterek açtım. Parlak güneş ışığı gökyüzünü doldurdu ve birkaç kez göz kırpmama neden oldu. Dünya iki diyarın tarihini belirleyecek bir savaşa doğru sürüklenirken havanın bu kadar güzel olması çok garipti.

Rubezahl avlunun diğer tarafındaki bir binaya yaslanmış, ağırlığıyla çatıyı eziyordu.

"Ölecek olanın ben olacağımı sanmıyorum, kötü niyetli it." Gülümsedi ama gülümsemesinde hiç nezaket yoktu. Gözleri simsiyahtı, tıpkı özünü ele geçirmiş olan kötülük gibi.

Devon'un gözlerinde Underhill'i görmüştüm ve şimdi Rubezahl'da onun tam tersini görüyordum.

Bu, sınırı olmayan bir karanlıktı ve onun incelemesinden ürperdim.

Artık bir fae ile savaşmıyordum, çok ama çok daha kötü bir şeyle savaşıyordum.

Yine de savaşmalıyım. Bir adım attım ve sonra bir adım daha.

Planladığım gibi onu arpla baştan çıkarmak için ağzımı açtım.

Aniden ayağa kalktı, yumruğu taşıdığı uzun ahşap asaya sarılmıştı. "Bana karşı gelmenin bedelini şimdi anlıyorsun." Asanın ucunu kaldırım taşlarına vurdu ve toprak patladı, toprak, taş ve evlerden oluşan bir dalga bize doğru dalgalanırken dışarı doğru patladı. Lan beni kenara çekti ve toprak dalgasının yolundan kaçmak için daldık.

Dalga kaleye çarptı, taşı, altını ve ahşabı en yüksek kulenin tepesine kadar parçaladı. Bir inleme sesi duyuldu ve ardından bina içe doğru bükülürken biz de hızla geri döndük. İnsanlarla yapılan sözleşmenin ilk imzalanmasından bu yana neredeyse yüz yıldır ayakta duran bir bina.

"Hayır!" Çığlık attım, kendi sihriye uzandım ama çok geç kaldığımı görebiliyordum. Kale gözlerimin önünde yıkıldı, parçalandı, pencereler patladı, çığlıklar taşların şangırtısı üzerinde yankılandı.

Ben ona doğru gerilirken Lan beni sıkıca tuttu. "Yapamazsın, Alli, yapamazsın!"

"Cinth içeride," diye bağırdım, gözyaşlarım akıyordu. "Cinth içeride, onu dışarı çıkarmalıyım!"

Yukarıdaki ve aşağıdaki Tanrıça, bunun bir rüya, bir kabus, uyanabileceğim bir şey olmasına izin ver. Yine de kalenin yıkılışını izlerken, toz ve enkaz etrafımıza yağarken, bunun ne olduğunu biliyordum - ölümcül bir darbe. Cinth . . . Cinth gitmişti. Rowan, General Stryck ve Drake gitmişti. Adair umurumda bile değildi ama çocuk kaybolmuştu. Bu kadar çok hayat, bu kadar duygusuzca çalındı ve ne için? Kin.

İnattan başka bir şey değil.

Anlamsız, *anlamsız* karanlıktan başka bir şey yok.

Lan başını salladı. "Yapamazsın, Alli. Onun istediği de bu, senin dikkatinin dağılması ve ... ve eğer olacaklar konusunda haklıysan, Cinth bizi diğer tarafta bekleyecek. Birlikte olacağız." Sözcükler boğazında düğümlendi ve gözyaşları yüzündeki tozların arasından süzüldü. "Onu çok yakında göreceksin, Alli. *İkimiz de* göreceğiz. Ne planladığını göremediğimi sanma. Ya birlikte yaşarsınız ya da birlikte ölürüz."

Kalbim sıkıştı. İnkârı umduğum kadar uzun sürmemişti.

Onu bir şekilde kurtarabileceğime dair beslediğim son küçük umut da yanıp söndü. Hâlâ Underhill'in denge adına benim adıma müdahale edeceği şüphesini taşıyordum ama aynı zamanda sonunda yalnız olmayabileceğime dair suçlu bir rahatlama da vardı.

Hıçkırıklarımı tutamayıp elimi arpa uzattım ve Lan da bana verdi. Onu bambaşka bir şekle sokmuştuk ama ben

ve ses hala dışarıya doğru dalgalanıyordu. Çok güzel bir sesti ve etrafımızdaki dünya titreşiyor gibiydi.

Notun sadece dikkatini çekmesini amaçlamıştım ama gücün içimde dolaştığını *hissedebiliyordum*.

Güzel not bana umut verdi. Bana cesaret verdi. Ve bir sonraki adımı atmak için güç verdi.

"Bunu geri mi istiyorsun, seni büyük boy orospu çocuğu?" Her şeyin başladığı yere, Rubezahl'ın bana ilk kez bir fincan çay verdiği Alaska Üçgeni'ndeki eve bir portal açarken hırladım.

Kötülüğün kanal olarak seçtiği dev öne doğru eğildi.

Dudaklarım kıvrıldı. "Gel ve al onu."

Dev bize doğru ilerledi.

OceanofPDF.com

Lan ve ben el ele tutuştuk ve getitten geçip Rubezahl'ın hücum yolundan çıktık .

Koşmaya başlayarak evin doğu tarafından diğer tarafına geçtik. binayı arkamızda bırakarak batıya doğru ilerledik. Arkamdaki güzel ahşap eve gerçekten bakacak zamanım yoktu. Ya da çevremdeki ağaçlara bakıp bir zamanlar dışlanmış biri olarak onların arasında nasıl yürüdüğümü düşünecek zamanım yoktu. Yine de gözlerim etrafımdaki büyüye açılmıştı ve bu her şeyi değiştirdi. Ağaçlardaki ve yamalı imlerdeki canlı yeşil dalları gördüm. Yeraltında sıcak ve derin bir şekilde titreşen kırmızı enerjiyi. Devin evinin ahşabındaki toprak sıcaklığını. Burası büyüyle dolup taşıyordu. Diyarlar arasındaki doku burada daha zayıftı ve enerji de buna karşılık olarak birleşmişti.

Rubezahl'ın Unimak'taki Seelie kalesine yaptıklarından sonra evin içine girmek bir seçenek değildi. Arkadaşlarımı düşündükçe göğsüm sıkışıyordu. Onları korumak için geride bırakmış ve bunu yaparken de onları ldrmştm. Hiç şansları yoktu.

"Arpı isteyecektir," dedim nefesimin altında, göğsümdeki acıyı bastırarak. Yarattığımız açıklığa doğru döndüm.

İçini kemiren şeytani güce rağmen Rubezahl, yüzlerce yıldır evi olabilecek bu yeri görünce durdu. ayıyla akıllarını ve büyülerini uyuştururken sohbet ettiği binlerce kişiye mi anımsıyordu?

Arpı sıkıca kavradım, sonra Lan'a doğru uzattım.

Onu göğsüne yasladı. Yeni çok renkli büyüsü içinde yükseldi ve almaya başladı.

O tıngırdatırken uğultulu bir titreşim üzerinde durduğumuz zemini sarstı. Ağaçlardaki yapraklar cevap olarak hışırdadı, çakıl taşları sıçradı ve ayakların altında sarsıldı, devin eski evinin temelleri protesto için inledi.

Lan aynı anda birkaç teli birden kopardı ve dev yumruk yemiş gibi sendeleyerek geri çekildi.

Her ne yapıyorsa, yardımcı oluyordu.

İkiz kılıçlarımı çektim ve bunu yaparken hiç tanımadığım annemi düşündüm. Belki bunun bir kısmı Elisavanna'nın suçuymdu ama geri kalanı onu benden aldığı için Rubezahl'ın suçuymdu ve görünüşe göre sevdiği kadının ölümünden dolayı en ufak bir pişmanlık duyduğunu da görmemiştim.

Öldürmem gereken bir dev vardı.

"Şu haline bak," dedim Rubezahl'a, onunla Lan'ın ve arpın arasına girerek. "Bir zamanlar bir kraliçeyi seven fae'ye ne oldu? Doğru yolu seçmek için bu kadar çok şansın varken neden kötülüğe dönmeye devam ettin?"

Rubezahl arpın gücüne karşı kendini düzeltti, sonra titreşen başka bir akordan uzaklaştı.

Bileklerimi kılıçların büyük halkalarıyla gevşeterek yaklaştım. "Çok fazla hayat. Çok fazla acı. Çok fazla yıkım. Ve şimdi bu ana geldik."

Dev, kendini desteklemek için devasa tahta asasını kullandı. "Ve *ben* bu andan uzaklaşacaksın, genç adam. Sen değil."

Hüzünle gülümsedim, ondan on beş adım ötede dururken ayaklarımı daha geniş açtım. "Hâlâ ikimizden birinin kazanacağına inanıyor musun Rubezahl?"

"Asla yapraklardan bir taç giymeyeceksin," diye homurdandı, "Sadece buzdan bir tane."

Devin gözleri simsiyahtı. Gevşemiş ağzını bir sırtışıya dönüştürdü. Başını geriye atarak kükredi. Büyü -tamamen siyah- ondan patladı.

Tam zamanında, beni ve arkamdaki adamı koruyacak kadar büyük, altından bir kalkan fırlattım. Darbenin gücü nefesimi kesti ve saldırıya doğru eğildim, kara büyü mızraklarının kalkanıma çarparak parçalanmasını kesik gözlerle izledim.

Ayaklarım yerde geriye doğru kaydı ve saldırı kesildiğinde neredeyse yüz üstü ters yöne düşüyordum.

Peşimdeydi.

Rubezahl'ın asasının ucu az önce başımın olduğu yeri ezerken arp çalmaya devam etti. Kılıçlarımı asaya doğru savurdum.

diğerini ikiye bölerek.

Büyü ile güçlendirilmiş devasa bir yumruk bana doğru geldi. Yaklaştım ve kılıcımı yere saplayarak dizinin iç kısmına vahşi bir tekme indirdim.

Acı dolu haykırışına dans ederek karşılık verdim.

Rubezahl çömeldi ve harap olmuş asasını fırlatıp attı.

Fiziksel bir dövüşü kazanma şansı yoktu. Kolay olacağını söylemiyordum ama dev hayatını *büyü* bilgisine adanmıştı. Benimkinin büyük bir kısmı ise tam tersine adanmıştı.

Hâlâ Lan ve devin arasındayken hücum ettim ve Rubezahl yumruklarını yere vurdu. Sıvı siyah içine aktı, ama ne amaçla?

Dalların gittikçe daha derine sarılmasını izledim. Sonra siyah mızrak yukarı doğru yükselirken açıklıktaki hava emildi. Bana doğru değil.

Lan ile yer arasına altından bir duvar örerken, hücumun gücüyle dizlerimin üzerine çöktüm. Arp müziği kesildi ve Lan altın duvarımın içine düştü.

"Alli," diye boğuldu.

Üzerime bir gölge düştü. Yana doğru yuvarlandım ve kılıçlarımla körlemesine vurmaya başladım. Rubezahl arp çalmadan daha hızlı ve güçlüydü.

"Müzik," diye bağırdım, dev beni ters bir vuruşla yakalayınca ağlamaya başladım.

Uçtum. Çat. Bir çam ağacı beni yakaladı ve zihnim acıdan ve darbenin şiddetinden sarılırken yere dökülen iğnelerin üzerine yuvarlanarak durdum.

Kaburgalarımı tutarak, yaralarımı yatıştırmak için yeraltının derinliklerindeki kayalardan soğuk mavi enerji çektim. *Teşekkür ederim.*

"Olabileceğin her şey olmaya karar verdiğinde beni hayal kırıklığına uğrattın," diyordu Rubezahl Lan'a. "Bu hayatı çok daha zahmetli hale getirdi."

Lan cevap vermedi. Muhtemelen veremezdi. Arpın bedelsiz çalınamayacağı açıktı. Aşkımın büyü akıyordu. Alnında boncuk boncuk terler birikti ve seller halinde damladı.

O bana doğru yaklaştı, ben de ona doğru yürüdüm. Birlikte daha güçlüydük.

"Sanmıyorum," dedi dev yeni bir sesle.

İlerlemeyi bırakmadım. "Kimsin sen?"

"Kim olduğumu biliyorsun. Büyümde bunu hissediyorsun. Uzun zaman önce zorla çıkarıldım ama hiçbir şey sonsuza dek sürmez. Çağlar boyunca bekledim, bildim ki

yarattığımız şey sonunda meyvelerini verecekti." Ses etrafımızda, her yerde aynı anda yankılandı.

"Peki sen ne yarattın?" Kalçama bağlı altın hançeri serbest bırakmak için kılıcımı kaydırarak sordum. İçimden bir ses mümkün olduğunca çevik olmam ve büyük silahlara ihtiyaç duymamam gerektiğini söylüyordu.

Dengesizlik gülümsedi. "Bir ayırım yarattım. Unseelie ve Seelie'yi yarattım. Bir zamanlar, Fae'ler birdi. Rekabet etmeye, karşılaştırmaya gerek yoktu. Ben bunu değiştirdim. Ve uyumsuzluğun hüküm süreceği bir zamanın geleceğini ve bir dayanak noktasının yeniden ortaya çıkacağını bilerek bekledim."

Ve Rubezahl ona vermişti.

Aynı anda, günü o kazanırsa nasıl olabileceğini gördüm. Zincirler ve balmumu suratlı, aklıktan ölmek üzere olan fae'lerin görüntüleri gözlerimin önünden geçti. Üçgen dumanı tüten bir çorak arazi olacaktı. Yakında Dünya da onu takip edecekti. Underhill'in yaratıkları katledilecekti. Ejderhanın kanatları yere çakılacaktı.

Ölüm.

Umutsu

zluk.

Bu görüntü boğazımda safra birikmesine neden oldu.

"Bahsettiğim geleceği görüyorsun," dedi Dengesizlik. "Neyin gerçekleşeceğini görüyorsun."

Gördüklerim kararımı acı verici bir şekilde netleştirdi. Bunu durdurmak için hayatımı vermek, nefes almak kadar kolay bir seçimdi.

Başka seçenek yoktu.

Lan'ın dikkatli gözlerinin, devî tamamen atlatacak bir şey olan ağırlığının yer değiştirmesini izlediğini görerek hançeri kavrayışımı düzelttim. "Ben de farklı bir yol görüyorum." Gördüm. Ve bu yol altınla parlıyordu. İki sarayın bariyerlerinin çözülmesi ve ırkımızın yeniden birleşmesiyle *sonuçlanabilirdi*.

"Bu asla gerçekleşmeyecek," diye hırladı ve varlığı bir hamamböceği denizi gibi ormanın içinde gezindi.

Uh-huh.

Hançeri fırlattım ve nasıl engelleneceğini görmek için beklemeden - zaten engelleneceğini biliyordum - Lan'a doğru koştum.

O da aynı yöne koştu, müziğini durdurup bana doğru koştu.

Bum.

Yer ikiye ayrıldı.

Hayır. Duramazdık.

Aramızdaki mesafe uzadıkça hızlandım. Hâlâ sahip olduğum enerjinin her zerresini toplayarak bir sıçrayışta yerden havalandım. Lan'a doğru süzülürken yer yarıldı içine girdi.

Kenardan geri çekilmeye çalışıyordu.

Zemini daha fazla erozyondan korumak için altını dışarı ittim ama yeterli olmadı. Başaramayacaktım.

Lan bağırdı ve ileri atılırken kulaklarımı bir kükreme doldurdu, parmaklarımız benimki serbest kalmadan önce birbirine sürtündü.

Karanlığın içine düştüm.

İnişimi durdurmak için pençeledim, düştüm.

Yine de duvarlar kayadan yağlı bir kayganlığa dönüşmüştü. Lan'ın yüzü üzerimde kaybolurken yaşadığım dehşet ve acı sayesinde bu çukurun nerede bittiğini anladım.

Kötülüğün merkezi.

Onun kalesi.

Ve vedalaşmamızın acısının ortasında, Lan'ın bu yerde bana katılmayacağı için sadece rahatlama hissedebiliyordum. Ne de olsa Underhill onu kurtarmıştı.

Lan yaşayacaktı. Şimdi geriye kalan tek şey ölmek ve kötülüğü de yanımda götürmekti.

Beni sadece nefret ve acıyla kaplamaya çalışan duvarı ittim.

Ortada, serbest düşüşte, Underhill'in bu savaşta bana ödünç verdiği altın büyüü topladım. Ve hepsini serbest bıraktım. Ben güneşim, bu ahlaksız yerde bir yıldız. Altın karanlığa karşı bastırıyordu. Karanlık, Underhill'in bana sağladığı korumayı aşmak için elinden geleni yaptı.

Ben sadece onun büyüü için bir kanaldım. Onun savaşı.

Ve fae aleminden içime doğru durmadan aktı, çatlak bir çorak araziye örtmeye çalışan bir nehir gibi.

Bir uğultu başladı.

Uzak bir parçam duvarların yaklaştığını hissetti. Onlar gibi ben de düşmeye devam ettim, siyah sıkıştı, kalınlaştı ve yoğunlaştı. Bedenim sarsıldı. Altın rengi dalgalandı.

Ve altın, kötülüğe karşı verdiği savaşı kaybetmeye başladığında gördüğüm ölüm imgesi zihnimin ön saflarına yükseldi. Küçülen, bükülen, çatlayan siyah, her iki diyarın da sahip olduğu son umut ışığına takıldı ve çarptı.

Bu yerde, Underhill Dengesizlik'ten daha zayıftı.

Rubezahl'a karşı benim hayatım yeterli olurdu. Bu varlıklar savaşında, galip gelmeyi umut edemezdi.

Kolları beni sardı. Lan beni havada döndürdü ve dudakları dudaklarıma değdiğinde kalbim uçarken bile paramparça oldu. Benimle birlikte ölmek için mi esneyen yarığa atlamıştı? Aptal.

Benim aptalım.

Şu anda bu son geçici dokunuşlara tutunmaktan başka yapacak ne kalmıştı ki? Tuniğini ellerimle sıktım, bacaklarım kalçalarına dolandı, ağızlarımız umutsuz bir öpüşmeyle çarpıştı, arp aramıza girerken göğüslerime ve kalçalarımaya saplandı.

Geri çekildim, son anlarımızda ona bakmak istiyordum, buna ihtiyacım vardı.

-Ama merak yüz hatlarını aydınlatıyordu. Aşağı bakarken vücuduma göz kırptım. Çünkü artık sadece altın yaymıyordum.

Ben altındım.

Başımı kaldırdığımda, siyahı döven, kayıp zemini kazanan, kapanan duvarlara baskı yapan altının görüntüsü karşısında nefesimi içime çektim. Yorgunluk kemiklerime sızarken yanağımı Lan'inkine yasladım.

"Seni yakaladım Alli," diye fısıldadı, sesi uğultulu, cırtlak gürültünün arasından bana ulaşıyordu.

Gülümsedim. *Biliyorum.*

Altın dayanıyordu ama yeryüzündeki bu sonsuz çatlağı kaplayan o sümüksü siyah tabaka pes etmiyordu. Şimdi bile, biz dokunurken bile, yeterli değildi.

"Arp," diye mırıldandım, başımı bile kaldıramıyordum. "Çal."

Beni hafifçe geriye itti ve kalçasının etrafında kıvrılmış olan parmaklarım öne doğru sallandı. Onları en yakın tele uzatarak acınası bir şekilde tıngırdattım.

Nota alındı, uzatıldı, güçlendirildi. Dengesizliğin çirkin gümbürtüsünün içini boşaltıyordu. Lan'ın omzuna yaslandığımda görüşüm bulanıklaşmaya başladı, içimden altın akıyordu.

Underhill karşısındakinin son savunmasını da deldi. Merhamet göstermeden vurdu ve deldi. Çünkü bizi bu kötülükten koruyan varlığın merhameti yoktu.

Hiç alamazdı.

Dengesizlik, ondan geriye kalanlar, çılgılık attı, *benim* gibi bir süpernova ile boy ölçüşemeyecek toz ve parçalara ayrıldı.

Karanlık, son ve umutsuz bir hamleyle yeryüzündeki yarığın duvarlarından dışarı fırladı ve neredeyse iki diyarı mahvedecek olan bir yüz şeklini aldı. Burnundan ve gözlerinden siyah damlıyordu. Çatlaklar yayılıyordu

Tıpkı Devon'inki gibi ama daha hızlı bir şekilde. Rubezahl gözlerimin önünde parçalanıyordu.

Ağzı hareket etti, şeytani bir ses çıktı. "Asla gerçekten kazanamayacaksın, *Styrterya*. Savaşlar arasında yeterince zaman geçtiğinde çocuklarımız her zaman barışı reddedecek."

Ve sesi dudaklarımdan fırladı. "İşte bu yüzden buradayım. Bu yüzden hep burada olacağım. Git, *Istyrteryas*, bir kez daha çukuruna."

Tekrar geri çekildi.

Rubezahl'ın yüzü sessiz bir çığlıkla parçalanarak kayboldu.

Ve çığlık atmasam da - acı çekmesem de, bu benim de sonumdu. Ruhumda, kalbimde yaklaştığını hissettim. Ölümün ve kötülüğün yolu gittikçe küçüldü ve annemle babamın beni yarattığı yol büyüdü. Altın yaldızlı.

Ona

gülümsedim.

Hoş

karşıladım.

Arp buharlaşarak Lan'ın tenine yerleşen ve içine batan parçacıklara dönüşmeye başladığında göz kırpmalarım ağırlaştı. Çözünen arptan kurtulan ateşli mızrak yeniden biçimlendi, sonra da çözünerek bizden uzaklaştı; Dengesizliğe karşı kendi başına bir fedakârlıktı. Teraziyi zafere çevirmek için ihtiyacımız olan bir şey daha.

Fae yaşamaya devam edecekti.

Belki bunun olmasına yardım eden herkes değil.

Ama halkımızın geri kalanı hayatta kalacaktı.

"Seni seviyorum, Lan." Çatlaktan düşmeye devam ederken sesim bir fısıltı bile değildi. Sonunda bitecekti ve bittiğinde biz de gitmiş olacaktık. Bu kaderi kabullenmişim. Başka bir şey yapacak gücüm yoktu.

Underhill beni duyduğundan emin oldu.

Lan beni sıkıca kavradı, altın rengine bürünmüştü, sesi oynamak zorunda kaldığı rolden dolayı benimki kadar yorgundu. "Korkma. Yakında birlikte olacağız."

Korkmuyordum.

Onun

kollarında değil.

Gözlerimi

kapattım.

D Ölüm beklediğim gibi değildi, hem de hiç. Kahin'in vadisine geri dönmeyi ve onun evine bakmayı kesinlikle beklemiyordum. Ama hatırladığım gibi değildi.

Camlar kırılmış, etrafındaki bahçeler kavrulmuş, bana en yakın bitkiler ölmüştü. Kapının olduğu yerden soğuk bir rüzgâr esiyordu ve kendimi hayatımdan endişe ederken buldum ki bu çok saçmaydı. Ben ölmüştüm.

Bir adım attım ve minik kuşlardan oluşan bir rüzgar fırtınası kanatlarıyla ve şarkılarıyla etrafımı sardı, giysilerimi ve saçlarımı nazikçe çekiştirdi, altın büyüsunün ürpertisi onlarla birlikte dönerek tenimi ısıttı.

Gözlerimi kapattım ve hissin içimden geçmesine izin verdim. Bu an her neyse -ölüm, yaşam, araf- her seferinde bir saniye yaşayacaktım. Gözlerim kapalıyken Faolan'a uzandım, zihnimin gözünde onu yanımda gördüm. *Lütfen burada olsun. Lütfen.*

Güçlü parmaklar benimkilere dolandı ve ben de Kahin'in evinin kafa karıştırıcı, boş kabuğunu şimdilik görmezden gelmeyi seçerek döndüğümde gülümsedim. Lan yanımda duruyordu, krem rengi, bol bir pantolon ve ona uygun bir gömlek giymişti, sanki sıcak bir plajdan çıkmış gibiydi. Kendi vücuduma baktım. Bacaklarımın ve gövdemın etrafından akan elbise örümcek ipeği gibiydi. Faolan'ın giydiği krem rengi kumaşın aynısıydı.

"Ölmüş biri için rengi abartısız görünüyor," diye mırıldandım, boştaki elimle koparıırken.

"Ne bekliyordun ki?" Lan usulca güldü.

"Bilmiyorum. Kırmızı deri? Bir çift boynuz?" Ona sııttım. "Benim gibi bir it için uygun bir şey."

Kaşlarını çatı. "Sevdiğim kadın hakkında böyle konuşma." Hızlı bir hareketle beni kollarına çekti. "Ama ciddiym, ölüp Underhill'in bir versiyonuna gelmemiz sana da tuhaf gelmiyor mu?"

Omuz silktim ve ona doğru eğildim. "Bunun yaşamdan sonra gelen şey olmadığından emin miyiz? Belki atalarımızın ruhları da buradadır. Tek bildiğimiz, Lugh'un tekrar ortaya çıkabileceğı. Aklınızda bulunsun, çok kızmış olabilir."

"Mızrağını yok ettiğimiz için mi?" Lan bana daha sıkı sarıldı. "Dengeyi sağlamak için yapmamız gerekenleri düşününce, bence küçük bir fedakârlık."

"Mızrağı ve arpi," dedim, her iki eserin de çözüldüğünü hatırlayarak.

Lan kaşlarını çatı ve parmak uçlarını birbirine sürttü. "Bundan emin değilim. Arpin hâlâ benimle olduğuna dair bir his var içimde."

Bir arpi absorbe etmek bugün olan en tuhaf şey değildi.

Kahin'in evi olan yere baktık. Ya da Underhill'in yaşayan fae'ler için tutulan versiyonunda hala ne *olduğuna*. "Burada ne olmuş böyle? Yoksa bu normal mi?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum, ama kötü hissediyorum."

Açık kapı aralığından bir inilti yükseldi ve bir ses fısıldadı. Tam olarak anlayamadım ama o sesi tanıyordum. O da bizim gibi ölmüştü.

Sadece *savaşmışım*.

Dengesizlik o yıkıntılarda yatıyordu.

Kendimi Lan'dan kurtardım ve soğuk rüzgârdan ve bir daha asla duymak istemediğim o sestten uzaklaştık. Onun yerine Dengesiz'in yanından alikornların ve kara kelpinin otladığı vadiye baktım. Çayırdan atlar yoktu ve rüzgârda savrulan otlar ve çiçekler yalnız görünüyordu. "Bunun bir yankı olduğunu hissediyorum." Doğru terimi bulmakta zorlanarak söyledim. "Sanki tam olarak gerçek değilmiş gibi. Arada bir yer olabilir mi? Ya da belki sadece böyle düşünmek istiyorum."

Çünkü Lan haklıydı. Bu yerle ilgili bir şeyler yanlıştı. "Ben de seni aptal sanıyordum."

Kahin evden değil ama bir portaldan çıkarken ikimiz de döndük. Onun yanından geçip portaldan içeri baktım ama arkasındaki boşluk

gecenin karanlığı kadar siyahtı. Onu son gördüğümde çok daha iyi görünüyordu.

Aslında . . .

"İki gözün de var ve normaller!" Ağzımdan kaçırdım.

"Balor'un sol cevizi, bunu anlayamıyorsun, değil mi?" Kaşlarını kaldırdı ve homurdandı.

Tabii ki yapabilirim. Eğer burada bizimle olsaydı, o zaman ... "Sen öldün."

"Öyleyim. Sana rehberlik edecek kadar uzun süre hayatta kalmak için her şeyimi harcadım."

bastonunu bana doğrultmuştu ama şu anda ona ihtiyacı olduğundan şüpheliydim. Bize doğru yürürken yürüyüşünden emindim ve her adımda vücudunun dikleştiğini ve güçlendiğini görebiliyordum. Daha genç. Daha esnek.

Tam önümüzde durdu ve belinden eğildi. "Siz ikiniz fae dünyası için hayatlarınızı verdiniz. Sen gerçekten de her şeyin kraliçesisin, Hiçbir Evin Kallik'i. Ara sıra kalın kafalı olsan bile."

"Bir evi var," dedi Lan usulca. "Altın Hanesi'nden."

Kahin bir anda doğruldu ve elini adamın yüzünün tam önünde salladı, sonra da bastonuyla burnuna vurdu. Belki de bu yüzden onu saklamaya karar vermişti. "Onu Altın Hanesi üretmiş olabilir ama o her zaman *Hiçbir* Hanenin Kallik'i olmuştur. Ancak bu şekilde, önyargılara maruz kalmadan her ırktan olabilir. Aptal. Gerçi sanırım kraliçe hiçbir zaman olman gereken kişi değildi. O yol en başından beri senin için çok küçüktü. Fae'lerin sana sadece kimsenin yapmak istemediğı işi yapacak kadar kraliçe olarak ihtiyacı vardı." Dudaklarını büzdü ve bana sertçe baktı. "Ya da yapabilir. Şimdi en azından o iş bitti."

Hayır, gözlerindeki bakıştan hoşlanmadım. Bana entrikacı gibi göründü. Lanet olsun, ölmek yetmedi mi?

Kolumu Lan'a doladım, Kahin'in daha fazlasını istediğini kesinlikle hissediyordum. "Ben ölüyüm. Bunu biliyorsun, değil mi? Senin görevlerin ve bilmecelerinle işim bitti. Halkım güvende ve ben biraz kestirmeye hazırım." Ya da Lan'la öbür dünyada bol bol seks yapmaya.

"Ölüm aynı anda hem olabilen hem de olamayan bir durumdur." Konuşmacıya doğru döndüm, onun sesini duyduğuma şaşırmamıştım. Underhill onu, Dengesizlik'in Rubezahl'ı öldürdüğü kadar kesin bir şekilde öldürmüştü; onu kullanarak.

Minik kuşların telaşı yakınlardaki bir alanı bulanıklaştırdı ve kanat çırparak uzaklaştıklarında Devon oradaydı, her zaman olduğu gibi giyinmişti, ancak gözleri parlaktı ve cildi sağlıklı parlıyordu. Kan fae'si harika görünüyordu.

Death'in değeri cidden bilinmiyordu. Bu boku şişelemeliler.

"Devon." Sesimin keskinleşmesine engel olamadım. Bize kazık atmıştı ve o ilk savaş alanında Rubezahl'ı öldürmemize izin verilseydi çok daha fazla hayat kurtulabilirdi. Belki Lan ve ben de yaşayabilirdik, eğer her şey o anda sona erseydi. Bu konuda acı hissetmekten kendimi alamıyordum.

"Bana kızma." Sesi nazik bir azarlamaydı. "Gözlerinde devi öldürmüş olsaydın savaşı kazanacağına inandığını görüyorum. Ama Rubezahl o zaman ölseydi, Istyrteryas onu terk edecek ve başka bir bedene girecekti. Kötülüğü çoktan serbest kalmıştı. O zaman döngü yeniden başlayacaktı. Kahin'in görebildiği kadarıyla, *bu* döngü dünyanın sonunu sizin gördüğünüz karanlık şekilde getirecekti. Savaşın olduğu gibi gerçekleşmesi gerekiyordu, böylece *sadece* dev değil, Istyrteryas da yenilmiş olacaktı. Fae'lere barış gelebilmesi için her ikisinin de yenilmesi gerekiyordu." Durakladı. "En azından bir süreliğine."

Lan derin olmayan bir nefes aldı. "Ne demek *bir süreliğine*?

Kahin elini havada gezdirdi ve minik kuşlar ellerini kaldırıp indirirken onu takip etti. "Hayat döngüseldir evlat. İyi ve kötü, iniş ve çıkış, bu Underhill ve eşinin var olduklarında üzerinde anlaştıkları dengedir. İnişler ve çıkışlar arasında -" ellerini duraklattı ve bir dizi minik kuş ellerinin arasından uçtu, "- bir süreliğine huzur vardır. Siz ikiniz, başarısızlıklarınıza rağmen, bunu fae'lere vermeyi başardınız."

Kahin ve Devon birbirlerine baktılar ve Kahin başını salladı. "Hayır, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Sonucu sen de benim kadar iyi gördün. Olması gereken bu. Çalışma devam etmeli."

Devon alçak sesle mırıldandı ve kendimi Lan'ı iterken buldum, bizi karşılaştığımız birçok denemenin merkezinde yer alan iki kadından uzaklaştırıyordu. Rubezahl gibi kötü olmayabilirlerdi ama olayların kendi düşündükleri şekilde gelişmesini sağlamak için bizi piyon olarak kullanmışlardı. Manipülasyon, ölümden de uğraşmak istediğim bir şey değildi, çok teşekkür ederim.

"Gitme zamanı," diye fısıldadım.

"Tam olarak nereye?" Lan, onu sürükleyerek götürürken söyledi. "Onlar öldü, biz öldük, nereye kaçabiliriz?"

Bilmiyordum ama denemeye niyetim vardı. Kahin'in benimle işi bitmemiştii. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyor ve kafamda *görebiliyordum*. O vardı

benim için başka bir kullanım.

Koşmaya başladığımda çıplak ayaklarım vadinin yumuşak yosunlarına batıyor, uzun otlar bacaklarımı gıdıklıyordu. Lan yanımdaydı.

"Bu ikisi nereye gittiklerini sanıyorlar?" diye bağırdı Kahin, sesi sanki tam arkamızda duruyormuş gibi yakındı.

Çivit mavime daha fazla altın sihri kattım, Lan'ın ve benim etrafımda dolaştırdım, koşarken bizi gizledi. Daha hızlı ve daha hızlı. Onlardan kaçabileceğimizi biliyordum. Bu her zaman benim gücüm olmuştu.

"Onu göremeyeceğimizi mi sanıyor?"

"Sanırım. Asıl soru neden kaçıyor?" Devon sessizce cevap verdi. "Ne teklif edildiğini bile anlamıyor."

Devon çok sessizdi ama yine de onu duydum.

Manzara değişirken Lan bana baktı ve bir çölde yalınayak koştuk, sıcak kum ayak parmaklarımızın arasından kayıyordu. Sonra kum değişti ve azgın mor okyanusun kıyısındaydık.

Zorlukla nefes alarak durdum.

Kahin ve Devon'un hâlâ arkamızda olduğunu görmek için döndüm.

"Lugh'un canı cehennem!" Bağırdım. "İkiniz de siktirip gidebilirsiniz! Başka bir görev istemiyorum! Huzur ve sessizlik içinde ölemez miyim?"

Kahin'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Büyük yeteneklere sahip olanlar huzur ve sessizlik bulamazlar. Öldüklerinde bile. Lugh'a bak. Torununa yardım etmek zorunda kaldı. Bir de bana bak. Hâlâ bir aptalla uğraşıyorum." İçini çekti ve parmaklarını şıklattı. Arkasında iyi doldurulmuş bir sandalye belirdi ve geriye doğru yığıldı. "Belki seninle uğraştıktan sonra biraz huzur ve sessizlik bulabilirim ama bundan şüpheliyim. Underhill bunca zaman sonra bile çok talepkâr bir metres.

İçimden sıcak ve öfkeli bir gerilim akıyordu. Daha ne yapabilirdim ki? Sadece gidip Cinth'i ve kaybettiğim diğer arkadaşlarımı bulmak istiyordum. Cinth'in yemeklerini hâlâ tadabiliyor olsam iyi olurdu. Eğer o pancar gıdıklamalarını bir daha tatmadan gitmek zorunda kalırsam, bunun bedelini cehennemde öderdim.

"Beklediğim ölüm bu değildi," diye bağırdım okyanusa, sanki mor dalgaların bir cevabı varmış gibi. "Nerede benim sonsuza dek mutlu sonum? Ve Cinth nerede?"

Lan inledi. "Belki de bu bizim cezamızdır?"

"Ne için? Tüm Fae'leri kurtarmak için mi?" Homurdandım ve kendimi Kahin'e geri dönmeye zorladım.

Devon onun yanında duruyordu, okyanusun öfkeli olduğu kadar sakindi. Erimemi bitirmemi bekliyorlardı.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Pekâlâ. Şimdilik bu kadar. Çıkar ağzındaki baklayı." "Cinth ölmedi." Devon söyledi. "Rowan onu kurtardı. Aşk bunu yapabilir." Bu sözler beni daha fazla sarsamazdı. *Yaşıyor* muydu?

Ve ben ölmüştüm.

Belki o da kaçırılmıştır diye Lan'a sarıldım. Cinth hayatta olduğu için mutluydum. Mutluydum. Bu onun bebek sahibi olma ve gerçek bir hayat yaşama şansına sahip olduğu anlamına geliyordu. Ben sadece . . . Burada birlikte olacağımızı düşünmüştüm.

"Başka bir şey var mı?" Boğuk bir sesle söyledim.

Kahin bana sopasını fırlattı. Refleks olarak yakaladım.

"Sen asla kraliçe olmak için yaratılmadın," dedi. "Uzun vadede değil. Unseelie tahtı için akıllıca bir seçim yaptın. General yıllarca Unseelie'nin başında kalacak. Ve Seelie sarayının Hyacinth'ten daha iyi bir lideri olamazdı, onun kalbi ve fae anlayışı arasında. Ben de daha iyisini seçemezdim."

Bastonunu tuttum ve ona baktım. "Ne olmuş yani?"

Kahin iki gözünü de devirdi ama Devon bir adım öne çıktı. Underhill onun aracılığıyla konuşurken bakışlarının ağırlığı değişti.

"Denge doğru kurulmalı." Başını yana eğerek Lan'a baktı. "Çok fazla iyilik öldü. Bir teklif yapacağım. Bir şans, evet. Tek bir umut, evet. Ver ve al, evet."

Karmakarışık konuşmasına göz kırptım. "Lan'ın ölmesi gerekmiyordu. Bunu biliyordum!" Dönerek parmağımı göğsüne sapladım. "Her şeyi berbat ettin."

"Umurumda değil." Omuz silkti.

Underhill gülümsedi ve ben de onu dikkatle izledim. Lan'ın benimle birlikte öleceğini mi umuyordu?

Parmaklarını şıklattı ve dünya tersine döndü, sanki iple sarılmışım da sonra bir çocuğun topaçları gibi dönüyormuşum gibi etrafımda dönmeye başladı. Lan'ın yanına dizlerimin üzerine çöktüm. Kahin'in evinin girişindeydik. Soğuk rüzgâr etrafımda kayarak tenimdeki teri soğuttu.

Dengesizliğin sesi hâlâ içimde fısıldıyordu ve bu, rüzgârdan daha fazla ürpermeme neden oluyordu.

"Kahin size vermesi gerekenden daha fazla bilgi vermeye karar verdiğinde ölüme giden yolu seçmiş oldu," dedi Devon, sesini bir kez daha kontrol ederek. "Bunu yaparken, senin için gelecekteki bir yolu genişletti - yaşamaya devam etmeni sağlayacak tek yolu. Dünyanın bir Kahin'e ihtiyacı var. Underhill'de

Seni seçtim. Faolan'ın ölümü son savaşta çok fazla iyiliğin kaybolduğu anlamına geliyor. Yine de ikinizin de hayatını geri getirmek çok fazla iyiliğin kalmasına neden olacaktır. Kahin olmanın getirdiği yük bu iyiliği kısmen hafifletiyor, ancak ikinizin de geri dönmesi için başka bir fedakârlık daha yapılması gerekiyor. Kötülüğün diyarlara kolayca geri dönmesini engellemek için bir denge olmalı. Dolayısıyla, Kahinim olarak yaşayanlar diyarına dönmek için diğer yarımın, Istyrteryas'la pazarlık yapmalısın. Teraziyi eşit tutmanın bir yolunu bulmalısın."

Karanlık deliğe baktım, içeride Dengesizlik'in fısıltısını hissettim. "Ya Lan?"

"Istyrteryas ile de pazarlık yapmalı. Kaderleriniz yaşam ve ölümle birbirine bağlı."

İkimiz de tekrar yaşayabilirdik. Cinth ve diğerlerini görebiliyorduk. *Görebiliriz*

tekrar birlikte olmak.

Asayı kavradım. "Peki ya reddedersem?"

"Denge olmayacak. Istyrteryas'ın işine yeniden başlamak için beklemesine gerek kalmayacak. Başka bir Kahin doğacak. Fae'lerin rehberlik için beklemesi gerekecek ve bir kez daha gördüğünüz karanlık gelecekle yüzleşebiliriz," dedi Underhill. "Şimdi seçimini yap."

Pek çok şey birden anlam kazandı. Gördüğüm garip imgelemler. Bana görünen büyük ve küçük yollar. Kahin dünyayı terk etmeye hazırlanıyordu ve Underhill onun cübbesini benim doldurmam için zemin hazırlamıştı.

Zihnim dönüyor, noktaları birleştiriyor, cevapları yakalıyor ve sormaktan daha iyi bildiğim soruları yakalayabilmek için onları serbest bırakıyordu.

"Hayat mı?" Lan'a sordum.

Bu sadece benim seçimim değildi.

"Hayat." Gülümsemedi. Henüz fiyatı bilmiyorduk.

Ayağa kalktım ve Lan'a elimi uzattım. Bir kez daha parmaklarımızı kenetledik ve birlikte kapıdan içeri girdik.

Karanlık hemen üzerime çöktü ve gözlerimi kapattım.

Istyrteryas güldü. "Bana sunabileceğin, hayatına değecek bir şeyin olduğunu mu sanıyorsun? Bir hayata karşılık bir hayat. Tek gerçek denge budur. Kölemi öldürdün, bu yüzden sen de ölü kalacaksın."

Ama Underhill pazarlık yapmamızı söylemişti. Bir yolu olmalıydı. Yoksa beni buraya göndermezdi.

Dünya bulanıklaştı ve Lan ile benim Unimak'ta bir aile kurduğumuzu görebiliyordum. Bana çok benzeyen küçük bir kız, babasının gibi koyu renk ve masumiyet dolu gözleri.

"Anne? Neden üzgünsün?" Parmakları benimkileri sıkıca kavradı. Kalbimdeki acıya rağmen nefes almakta zorlanıyordum.

Bir hayat için bir hayat, demişti.

Yine de bir çocuktan vazgeçmek, henüz var olmayan bir çocuktan bile vazgeçmek, kabul edilemeyecek kadar zalimce bir karardı. Onu kaybetmektense ölmek daha iyiydi, onu kaybetmeyi *isteyerek* seçmek.

Yanımdaki Lan'ın nefesi kesildi. "Yetim, bu fiyat çok yüksek. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Uzaklaşmaya başladım ama zihnimdeki görüntüler değişti ve iki yol gördüm. Birinde biz ölü kaldık. Fae'ler hayatta kaldılar, yaşamaya devam ettiler ama azalmaya devam ettiler, sayıları azaldı. Yüzlerce doğmamış çocuk karanlıkta bekliyordu. Annelerinin kollarına asla ulaşamayacak olan *yüzlercesi*. Bizim yaşamamızın ya da ölmemizin kaç çocuğun doğacağını neden etkileyeceğini anlayamıyordum ama zihnimdeki yollardan bunun böyle olduğu açıktı.

Ya kıymetlimizden vazgeçersek? Yol değişti, altın ve mor renkte parıldadı. Fae'ler gelişti ve Fae'lerin çocukları sayılamayacak kadar çoğaldı. Başka türlü doğamayacak olan yüzlercesi evlerinin yolunu buldu.

Cinth ve Rowan bir değil *iki* çocukla bu yolda ilerliyorlardı. İkizler.

Tekrar diğer yola baktım.

Cinth'in orada çocuğu yoktu.

Bedelini tartmaya çalışırken içimden bir hıçkırık yükseldi. Cinth'in mutluluğu tehlikedeydi. Bunu ondan alabilir miydim?

Eğer geri dönersem, sadece onun hayatında olmakla kalmayacak, aynı zamanda her zaman hayalini kurduğu bebeklere de sahip olacaktı. Pek çok anne bebeklerle kutsanacaktı.

Olmazdım.

"Denge korunmalıdır." Underhill'in sesi sertti ve hatta belki de benim adıma gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Seni ne seçti?"

"Seninleyim," diye fısıldadı Lan kulağıma. "Önderlik ettiğin yeri takip edeceğim, Tüm Fae'lerin Kallik'i. Sana ve gördüklerine güveniyorum."

Zorlukla yutkunarak başımı salladım ve doğru kelimeleri bulmak için mücadele ettim. Ama hiçbirisi yoktu - bir çocuktan vazgeçmek için doğru kelimeler yoktu.

"Siktir git Istyrteryas," dedim soğuk, fısıldayan kötülüğe. "Unimak'a geri dönüyoruz."

OceanofPDF.com

I göz kapağımı araladım ve kıyafetlerime baktım. Between'in yumuşak dokunmuş giysileri gitmiş, altın zırhı ve kraliçe elbiselerini gölgede bırakacak bir kıyafet giymiştim.

Esnek kahverengi deri tayt ve orman yeşili bir tunik. Kıpırdattım ve deri botların ayaklarımla birlikte kolayca hareket ettiğini hissettim.

Mutluluk.

Çimenlerin hışırtısıyla başımı çevirdiğimde Lan'ın bakışlarıyla karşılaştım. O da farklı renkte benzer bir kıyafet giymişti ve yüz ifadesi benimkiyle aynıydı.

Acı tatlı bir sevinç göğsümü doldurdu. Doğmamış kız bebeğin kahkahaları kulaklarımda ve kalbimde çınlarken, aynı kalp buraya geri dönme düşüncesiyle yükseliyordu. Hayattayken. Gelecekte sahip olabileceğimiz çocukların bedeli olarak.

"Neredeyiz biz?" Lan sert bir sesle sordu.

Doğrulup çevremizi taradım. Yerden hafifçe yükseltilmiş, bir dereye bakan sığ bir mağaraya bırakılmıştık. Ağaçlar, kar ve derin bir sessizlik tınısı. Bir tahminde bulunmam için başka bir şeye gerek yoktu. "Üçgen." Ayağa kalktım. "Haydi. Geri dönsek iyi olur. Cinth'i kontrol etmem gerek."

"Cinth ve Rowan yaşıyor," dedi Lan, olduğu yerde kalarak. "O daha yeni kraliçe oldu."

Yüzümü buruşturdum. "Doğru. Benim varlığım herkesin kafasını karıştıracak. Ama hayatta olduğumuzu bilmiyor. Yas tutuyor olacak."

"Yakında gerçeği öğrenecek. Seelie'nin kalbini kazanma şansını elinden alma. Ya da General Stryk'in kendini kanıtlama şansını. Bir ateş yakalım ve her şeyi sindirmek için biraz zaman ayıralım. Her gün ölmüyor, kötülüğün kendisiyle pazarlık yapmıyor ve yeniden hayata dönmüyorsun."

Gördün mü? Bu adama sadece vücudu için bağlanmamıştım.

İç çekerek tekrar oturdum. "Artık Unseelie ve Seelie mahkemelerinin neden var olduğunu bildiğimize göre, iki ayrı mahkemenin var olmasına izin vermek doğru görünmüyor." Zihnimde, çok da uzak olmayan bir geleceğe uzanan, eşit büyüklükte iki yol göz kırptı. Yolların ağzında bir kişi uyuyordu, yollardan birinde yürüyecek olan kişi ve kim olduğunu anladığımda dudaklarıma bir gülümseme geldi.

Lan homurdandı. "Bu bilmiş gülümsemeye alışmam gerekecek, değil mi? I?"

"Evet," diye takıldım. "Sana yanımda ihtiyacım var." İçimi gıdıklayan bir farkındalık beni

sola dönerek başka bir patikaya girdim, bu patika zamanda *geriye* uzanıyordu. İçgüdülerim beni bu ana damara hala bağlı olan küçük dalları aramaya sevk etti. Hiçbiri yoktu ve içgüdülerim bana bunun, o patikanın barındırdığı şeylerden bahsedebileceğim anlamına geldiğini söyledi.

Yavaşça, "Arptan emdiğin Seelie büyüyle birlikte Unseelie büyün, kendi dengemi arttırmak için gerekli. Yüzyıllar boyunca güçlenene kadar, özümü tüketmemek için portalları açmak için yardımınıza ihtiyacım olacak." Gözlerimi tekrar kırptım ve düzinelerce yol tam anlamıyla görüşümü doldurdu. Küçük olanlar, geniş olanlar, kıvrımlı ve pürüzsüz olanlar, karanlık, aydınlık, aklınıza ne gelirse. "İkimizin de alışması gereken şeyler olacak."

"Bana sadece birkaç yüzyıl ihtiyacınız olacak, ha?" Lan da oturdu. "Bu da bana, daha sonra kalmama izin vermen için seni ikna edecek başka bir neden bulmak için fazlasıyla zaman veriyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bilmiyorum. İyi bir şey olmalı. Ne de olsa çok güçlü bir Kahin olacağım."

Ayağa kalktı ve mağaranın içinden odun toplamaya başladı. İdeal olduğu kadar kuru değildi ama Lan odun tutana kadar ona büyü yaptı ve yerden kırmızı çekmeye başladı.

Sıcaklığa doğru yaklaştım ve ayaklarım kalın, siyah bir pelerine takıldı. Düzgünce katlanmıştı ve yanında bir baston duruyordu. "Görünüşe göre üniformam da geri gelmiş."

Lan şöyle bir baktı. "Sanırım fae'lerin Kahin'e kesinlikle inanmaya devam etmeleri önemli, ha?"

Sanırım öyle. Istyrteryas'la yaptığı görüşmelerde Kahin'in dengeyi korumak ve görevine devam etmek için bir gözünü feda etmesi gerekmişti. Benim yapmak zorunda kaldığım fedakârlıktan çok daha azı, ama belki de daha basit bir zamanda Kahin olmuştu.

Önceki Kahin'in yoluna baktığımda, yürüyüşünün her zaman bir bitiş tarihi olduğunu gördüm. Gücünü arttırmak için ihtiyaç duyduğu adamı kaybetmişti. Hemen değil ama hizmetinin başlarında. Ondan sonra, açılan portallar özünü tüketmeye başlamış, onu yaşlandırmış ve ölüm tarihini belirlemişti.

Az önce yürüdüğüm *büyük* patikayla birleşen küçük bir patikayı takip ettim. Kalbim sıkışmıştı. Bana yardım etmek için daha erken bir ölümü seçmişti. Onun yolunun bir başkasınıninkine karıştığını görebiliyordum - anneme ait olduğunu gördüğüm bir yol. Kahin bir noktada Elisavanna'ya yardım etmişti. Gözlerim yuvarlandı. İkiz bıçaklar. Lan aracılığıyla yol boyunca verilen ipuçları. Bulmaca oyunu. Bunların hepsi Kahin'in işiydi. O zaman bile yaşayabilirdi. Ama tarafsız bir seyirci olarak kalmak yerine bana aktif olarak yardım ettiğinde, işte o zaman erken ölümü seçmişti.

Ya da belki de bunu kendisi için bir merhamet olarak seçmişti.

Onun kaderi ve hayatı, Lan'ın varlığı konusunda asla kayıtsız kalmamam için bana bir uyarı niteliğindeydi. Sanki buna ihtiyacım varmış gibi.

Kalın cübbeyi ateşin önüne serdim. "Buraya gel," dedim sessizce. Lan oturdu ve bir süre sadece giderek güçlenen ateşe baktık, Gerektiği gibi besliyordum. Sıcaklık sığ mağaranın duvarlarını yaladığında dizlerimin üzerine çöktüm.

Koyu kestane rengi saçlarımdan deri ipi çekerken her renkten koyu gözler bana sabitlendi. Az önce her neredeyse tenim parlıyor, saçlarım pırıl pırıl parlıyordu ve ipeksi teller omuzlarımdan üzerinden kayarak göğüslerimin üzerinde hafifçe kıvrılıyordu.

Birbirimize bakarken nefes alış verişlerimiz senkronize oldu ve son, umutsuz, belirsiz aylar da geride kaldı. Parmaklarım tuniğimin düğmelerine gitti ve hiç acele etmeden onları çözdüm.

İlk kez Underhill'de kesintiye uğradığımız için bir parça minnettarlık hissettim. Eğer o zaman bir araya gelseydik, bu korkudan olacaktı.

Sadece ben ve Lan olmazdık.

Tuniği çıkardım ve yere çarparken çıkardığı yumuşak sesi duydum. Göğüslerimi sıkı bir bando sardı ve düğmelerini iliklemeye başladım. Lan

Serbest kaldıklarında yutkundum ve bandeau'yu tuniğin üstüne bıraktım.

"Çok güzelsin Alli," diye fısıldadı kısık sesle.

Kendimi her zaman bir güzelden çok bir savaşçı olarak görmüş olsam da, o bana baktığında kendimi bir tanrıça gibi hissediyordum. Gülümsedim ve kucağına oturdum.

Elleri kalçalarımı kavradı, sonra yanlarıma doğru ilerledi, parmakları kaburgalarımın üzerinde gezindi. O dolaşırken, ben de tuniğinin üzerinde çalışmaya başladım, sert göğsünü ve çıkıntılı karnını ortaya çıkardım.

Lan göğüslerimin alt tarafına dokundu ve meme uçlarım tepki olarak daha fazla çakıldarken alçak sesle tısladı. Tuniğini ittim, sonra beni tekrar demir pençesine aldı, ağzı bir meme ucunun üzerine kapandı.

Ateşin sıcaklığına rağmen hafif bir soğuk hala tenimi yalıyordu ama bu sadece ağzının ve dilinin sıcaklığını daha da nefis hale getiriyordu. Hafifçe çektiğinde nefesim kesildi, kalçalarım bilinçli bir niyetim olmadan kucağında dönmeye başladı. Göğsümün kabarıklıkları arasından öptü, ellerimi omuzlarında ve sırtında serbestçe dolaştırırken diğer meme ucuna doğru ilerledi. Parmaklarımı siyah saçlarının arasından geçirdim, o hassas tenimi yumuşakça ısırırken saç tellerini sıkıca kavradım.

Indigo kollarımdan aşağı fısıldadı, onun her renkteki büyüüne karıştı.

Lan'ın sertliğine gömüldüm ve o da kalçalarımı sıkarak başını kaldırdı.

"Seni seviyorum Alli," dedi, bakışları kapüşonluydu.

Elimi kaldırarak nazik parmak uçlarımla çenesine ve dudaklarına dokundum. "Ben de seni seviyorum, Lan. Bunu başardığımıza inanamıyorum."

Birlikte olduğumuza inanamıyorum.

Öne doğru eğilerek dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim ve gücümüz yeri sarsan bir gelgit dalgası halinde patladı. Ama ağızlarımız birbirine doğru hareket ederken, temas yavaş ve sertken düşüncelerimi tek bir endişe bile etkilemedi. Ancak dokunuşları yumuşaktı. Bir eli saçlarımda geziniyor, parmak uçları omurgamda oynuyor, başparmağı meme uçlarımı okşuyordu.

Lan beni kaldırdı ve kalın, siyah bornozun üzerine yatırdı. Botlarımı çıkardıktan sonra, kalçalarımın binmeden önce dudaklarını tekrar dudaklarıma dokundurdu. Deri taytımın üst kısmını aşağı doğru çekti ve bu sırada beni öptü. Taytımı kırımın üzerinden aşağı indirirken, dilini kıvrımlarımdan aşağı kaydırırken bana baktı.

Otomatik olarak bacaklarımı açmaya çalışarak sarsıldım.

Ama benim tozluklarım ve onun benimkilerin iki yanındaki kalçaları tarafından sınırlandırılmışlardı.

"Giysilerini çıkar," diye ısrar ettim, kıpırdanarak.

Lan karşılık olarak uzanıp bileklerimi yere sabitledi, sonra yerine döndü. Diliyle kıvrımlarımın arasını tekrar yokladı, tekrar yukarı çekilmeden önce bacaklarım hala birbirine bastırılmışken olabildiğince derine indi, klitorisimin yanından geniş, süpürme turlarıyla süzüldü ve beni onun için çaresizce genişletti.

Ben orada yatarken aşağı yukarı sallandı, dilini yarım saniye daha tatlı noktamda tutmak için kalçalarımı sadece küçük bir derece yukarı doğru eğebildim.

Beni ağzıyla beceriyordu ve hızını ve sertliğini artırdıkça çenemde ve göğsümde belirgin bir sıcaklık hissettim.

Ondan bir hırıltı yükseldi, sesinin ve büyüünün titreşimleri bedenimi titretti.

Yukarı ve aşağı.

Haykırdım, yüzüne karşı sürtünmeye çalıştım. Ama zevk bacaklarımın arasından süzülüp beni ele geçirdi. Bir durgunluk ayak parmaklarıma, başımın tepesine de yayıldı. Gıcırdatmayı ve eğilmeyi bıraktım ve onu sadece yumuşak, sözsüz çığlıklarla teşvik edebildim.

"Siktir," diye inledi.

Lan tozluklarımı yırttı ve ağzı *her* yerime değmeden önce fark etmeye zaman bulamadığım bir anilikle kalçalarımı yere bastırdı. Yarı oturur v a z i y e t t e , saldırının şiddeti karşısında çığlık attım ve göğsüm kabarırken ellerimi yere vurdum. Hiçbir şey göstermedi

Merhamet, aç ve yarı deli bir adam gibi kalçalarımın arasını

yahıyordu. "Benim için çığlık at," dedi bana karşı.

Ve yaptım, bir an önce yavaş, durgun bir kesinlikle yaklaştığım orgazm üzerime çöküp beni zihnimi parçalayan, bedenimi sıkan bir zevke fırlattığında adı dudaklarımdan yırtıldı, yüzünü göbeğime doğru tuttum ve onu orada tutmak için bacaklarımı gövdesine sardım.

Artçı şoklar boyunca emmeyi ve yalamayı bırakmadı. Ta ki ellerim saçlarından kurtulup kalçalarım açılana kadar. Ancak o zaman hızını yavaşlattı. Dilini tembel vuruşlarla hareket ettirdi, elleriyle iç uyluklarımı öptü ve yoğurdu.

Lezzetli bir ürperti beni tekrar sarstı. Klitorisimi son bir kez öptü, sonra bana bakmak için ayağa kalktı.

Duvar yok.

Yaklaşan ölüm ve kıyamet yok.

Ben Alli'ydim, o da Lan. Uzun zamandır hayalini kurduğum şey buydu ve bir parçam buraya gelmek için yaptıklarımın pişmanlık duymuyordu.

"Görünüşe göre seni yanımda tutmam için oldukça iyi bir neden bulmuşsun," diye homurdandım.

Çenesi parlıyordu, göz kırptı ve dikkatim pantolonunun önüne kayd.

"Dikişleri sökmeden önce şunları çıkarsan iyi olur" dedim.

Ayağa kalktı ve ben de önünde çömelip pantolonunu aşağı doğru çekerken bakışlarını tuttum. Ereksiyonu serbest kaldı ve tekmelemesini diye aceleyle pantolonunu aşağı ittim.

Kıçını kavrayarak ağzımı sallanan başının üzerinde sabitledim ve onu derinlere çekmek için dilimi düzleştirdim.

Kalçaları sarsılırken tıslaması kulaklarımı doldurdu.

Evet. Ona işkence etme sırası bendeydi.

Hareketlerimi yavaş tutarak tırnaklarımı kıçına geçirdim, bir elimi şaftının tabanını kavramak için geri çekmeden önce uyluklarının arkasını yoğurdum.

Bir şey meme uçlarımı çimdikleyince sarsıldım.

Gözlerim onunkilere kayd ve hemen göğüslerime doğru uzanan sihirli ipleri takip etti. Meme uçlarımın etrafında dönüyor, uçlarını okşuyorlardı.

Lan'ın gözleri beni bütünüyle yutacak kadar karanlıktı ve ileriye doğru dalmadan önce dilimi ucunun etrafında döndürdüğümde, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle başka bir filizi serbest bıraktı. Dal, göğüslerimin arasından ve karnımın üzerinden aşağı doğru inerken nefesim kesildi. Tıpkı dilinin yaptığı gibi kıvrımlarımın arasından kayarken inledim. Büyüsü bir süreliğine göbeğimin üzerinde gezindi, sonra göbeğim küçük, öfkeli sarsıntılarla titremeye başladı.

Bağırdım, Lan'ın siki ağzımda olduğu için sesim boğuk çıkıyordu.

Titreme hissi beni ele geçirirken kendimi desteklemek için kalçasına bastırdım. Emme hareketlerimin hızını iki katına çıkarırken kalçalarım titredi, elim de aynı şekilde pompaladı.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Indigo yanımdan süzüldü ve Lan'ın onu fark etmediğinden emin olmak için yukarı baktım. Büyümü düzleştirerek bacaklarının arasında asılı duran sert çuvala doğru yaladım, bastırdım ve yuvarladım.

Bağırması dudaklarımda bir kıvrım yarattı.

Tabii ki, bu sadece çabalarını artırmaya yaradı. İki karanlık, çok renkli dal daha fırladı ve içime girip pistonlamaya başlamadan önce sadece girişimi çevreledikleri uyarısını aldım.

Büyüm dışarı fırladı, vücudunu kapladı, okşadı, kazdı ve kalçalarını ağzıma doğru itti.

Kalçalarımın titremesi vücuduma yayılırken haykırdım, içime girip çıkan dallar hızlanıyordu. Lan saçlarımı at kuyruğu şeklinde toplamıştı ve tıpkı benim onunkine yaptığım gibi ağzımı sikiyordu.

Boğazım gevşedi, diğer her yerimle birlikte.

Büyüm onun üzerine bir battaniye gibi örtülürken, bir kez daha beni iliklerime kadar sarsan bir sıcaklıkla kavruldum.

Lan ağzımdan çıktı ve büyüğü çekirdeğimden geri çekilirken yanağımı kalçasına yasladım. Beni dik tutmak için omuzlarımdan tutan Unseelie, kalçalarının üzerine oturmak için alçaldı ve beni kucağına çekti. İkimiz de nefes nefese kalmıştık ve ben hâlâ orgazmın sancıları içinde olan başımı kaldırıp onu içime çektim.

Boynundaki kaslar gergindi, kara gözleri vahşi ve içimde olma ihtiyacıyla neredeyse öfkeliydi.

Ve ben de aynı ihtiyacı iliklerime kadar hissettim.

Aşağı uzanarak kaya gibi sert ereksiyonunu kavradım ve onu girişime yerleştirdim. O anın içinde, fiziksel bedenlerimizin zar zor farkında olarak, tamamen içime gömülene kadar üzerine doğru kaydım.

Tek vücut olduğumuzda ikimiz de ürperdik. Sonunda.

Omuzlarını kavrayarak küçük, yavaş hareketlerle sallanmaya başladım. "Sonsuza dek, Lan," diye fısıldadım dudaklarına yapışmadan önce.

Öpüşmemiz sona erdiğinde çenemi eğdi. "Sonsuza kadar, Alli'm."

Ellerini kığıma koyarak ona doğru sallanmama yardım etti. Kalp atışlarımız senkronize olmuştu. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Büyümüz kilometrelerce öteden görülebilecek ve hissedilebilecek bir süpernovaydı.

Tempom arttı ve her dönüş yolculuğunda göbeğim onun kalçalarına ve karnına baskı yaparken sürtünmeden dolayı inledim.

Lan bileklerimi yakaladı ve sırtımın alt kısmında tuttu. O beni dik tutarken ben sallanıp zıplayarak ikimizi de bekleyen zevkin peşine düştüm. Alçak sesle inledi ve alnını göğüslerime bastırdı.

Kavrayışı dirseklerime kaydđ ve alttan içime girdi. Hareketlerimiz insan gözüne muhtemelen bulanık ve belki de vahşı görünecekti.

"Lan," diye yalvardım.

Bana baktı, hareketlerimiz yavaşlarken bakışlarındaki vahşilik azalıyordu. Nefesimiz, kalp atışlarımız, bedenlerimizde olmanın farkındalığı ben son bir kez alçalırken durdu.

Çivit mavisi ve gökkuşığı karanlığı
birleşirken. Birbirimizden ayrıldığımızda,
tamamen bir araya geldik.

OceanofPDF.com

W O güzel, sıcak, yalnız mağarada bir geceden fazla kalmış olabiliriz. Muhtemelen bir hafta bile, ama dürüst olmak gerekirse emin değilim. Çoğunlukla tüm çıplaklıktan dolayı, günler ve geceler bir hiç bitmeyen görkemli bir şehvet şöleni.

Yine de bir noktada kendime geldim. Bahar güneşinin sıcaklığı yüzüme vurarak beni yavaşça uyandırdı. Lan'ın kollarında yuvarlandım ve burnumu boynunun kıvrımına sokarak onu içime çektim. Taze kar, çam ağaçları ve seks gibi kokuyordu. Kulağını ısırarak için boynunun yan tarafını yaladım ve ondan kısık bir inilti çıkardım.

"Yeter artık, kadın. Uyumam gerek." Aleti kalkıp iç baldırıma baskı yaparak onu yalancı çıkarırken bile bana olan sarılışını sıkılaştırdı.

Gülümsedim. "Kaybettiğim zamanı telafi etmeye çalışıyorum, Lan. Yıllarca bastırılmışlık, vasat bir penisle yetinmek. Bu şekilde yaşanmaz."

Geri çekildi. "Vasat sik mi?"

"En iyi ihtimalle," diye yüzümü buruşturdum. Kaşları çatılmıştı. "Sen de aynısını iddia etsen iyi olur dostum."

"Elimdeki tek şeyin vasat bir penis olduğunu mu?"

Sırıtsı bulaşıcıydı ve ben gülmeye başladım. "Hayır. O ... sen . . . boşver."

Geçmiş geçmişte kalmıştı ve kendilerini Lan'a bağlamaya çalışan bazı ipleri görebiliyor olsam da, ayrı geçirdiğimiz onca yıl boyunca bana duyduğu sevginin yanında bunlar zayıf ve etkisiz kalıyordu.

Sırt üstü yatacak şekilde yuvarlandı ve ben de göğsüne yayıldım, sıcaklığımız birbirimizi herhangi bir ateşten daha iyi ısıtıyordu. Onun arkasından mağaranın girişine baktım ve ilk kez gerçekten baktım.

"Rubezahl ile yılın hangi zamanında savaştık?"

Lan elleriyle sırtımı ve kığımın yanaklarını okşayarak yavaşça yükselen tüylerimi diken diken etti. "Summer, neden?"

Yazın.

Mağaranın dışında yazın *ilk* çiçekleri açmış, baharın son gösterileri de solmaya başlamıştı. Bu mümkün değildi! Ayağa fırladım. "Zaman. Biz ölüyken deli gibi geçti."

Kalktım ve kıyafetlerimi giydim, kafamda hesap yaparken birden çılgına döndüm. Aşağı yukarı bir yıl önce gitmiştik. Cinth çok uzun zamandır yas tutuyordu. "Gitmeliyiz!"

Ian hızla giyindi ve bana elini uzattı. "Nefes al, Alli. Cübbeni giy, sopanı kap ve bir geçit aç. Artık Kahin sensin. İstedğin yere, istediğin zaman gidebilirsin. Ve biz oraya koşmak zorunda değiliz."

Uzun siyah cübbemi çekip omuzlarıma yerleştirdim, elimi uzattım ve uzun bastonu büyümlle bana doğru çağırdım. Kalın tahta yankılanan bir şaplakla tenime çarptı ve sopanın ucunu yere yerleştirdim. "Lanet olası zıpzip. . Kim olduğumu söyleyebilir misin?"

"Cübbeyi giydiğini görmeseydim, yaşlı Kahin'e baktığımı düşünecektim." Yüzünü buruşturdu. "Aslında biraz rahatsız edici." Bir elini uzattı.

Onu aldım ve indigo büyüml alevlenerek onun koyu gökkuşağı gücüne ulaştı. Birleşen gücümüzün içinden geçerek Lan'ın sırtındaki mızrağa uzanan ince bir altın iplikçik, özümüzü sıkıca birbirine bağlıyordu.

Unimak'ta nereye gitmek istediğimi düşündüm ve cevap bir anda geldi.

Zihnimdeki görüntüye odaklanarak asayı salladım ve mağaranın ağzında küçük bir geçit açıldı. Lan ve ben birlikte geçitten içeri adım attık, hava değişiyor ve ısınıyordu. Unimak, Üçgen'in güneyindeydi ve sıcaklık farkı, fae aleminin eteklerinde bile barizdi. Lan'ın gitmesine izin verdim. Bu kısım sadece benim içindi ve o da geri çekilerek bana alan açtı.

Annemin mezarı ayaklarımdan dibindeydi ve önünde diz çöküp asamı dizlerime dayadım. Belimden eğildim ve alnımı yere bastırdım.

Çocukluk anılarım içimde dönerken toprağın, taşların ve tuzlu havanın kokusunu içime çektim.

Annem zor bir yolda yürümüşü ama bunu isteyerek yapmıştı, yeterince güçlü olursam ruhları yatıştıracağını biliyordu. Onun sadece Kahin olarak değil, kızı olarak da yürüdüğü yolu gördüğümde gözlerim yaşardı. Bana sevgi dolu bir çocukluk yaşatmaya kararlıydı. Kanım ona ait olmasa bile.

"İyi yaptın anne," diye fısıldadım. "Beni sevdiğini her zaman biliyordum."

Başımı kaldırıp gözyaşlarımı silerken ruhu gözümün önüne geldi. Gülümsemesi gözlerinin kenarlarını kırıştırıyordu ve yuvarlak yanakları sanki rüzgârda duruyormuş gibi pembeydi. Etrafında Tlingit dilinde fısıldaşan belli belirsiz diğer ruhlar belirdi.

Bize barış getirdin. Ay'ın çocukları gitti. Denge yeniden sağlandı. Aferin, Herkesin Kızı.

Sesler birbirinin üzerine yuvarlanıyordu ama ben onları net bir şekilde duydum ve kalbim ağzına kadar doldu. "Beni seçtiğiniz için teşekkür ederim."

Bu sözleri söylerken gerçekten minnettar olduğumu fark ettim. Yaşadığım onca şey, karşılaştığım onca zorluk olmasaydı, şu anda Lan'la ve önümde uzanan bir hayatla burada olamazdım.

O anlıyor.

Bu iki kelime rahat bir iç çekişle söylendi ve ruhlar yavaşça dağıldı, belirsiz formlar sadece annem kalana kadar birer birer kayboldu. "Seni bir daha görmeyeceğim, değil mi?"

Başını salladı. *Hayır, kıymetlim. Ama ben hep seninle olacağım.*

O da gözyaşlarımla birlikte bulanıklaşarak kaybolmaya başlarken, ben onun suretine baktım. "Seni seviyorum."

Ve seni her zaman seveceğim, o benim değilken bile benim olan kızımı.

Ve sonra o da gitti.

Hıçkırığımı benden kaçmadan yakalayıp ayağa kalktım. Lan bir kolunu bana doladı ve beni sıkıca kendine çekti. Tek kelime etmedi... etmesine de gerek yoktu. Gözyaşlarım dökülürken, veda üzerime çökerken ona yaslandım.

Yüzümü gözyaşlarımdan arındırdım ve geri çekildim. "Hazır mısınız?"

"Sadece benden ne kadar hızlı olduğunu kanıtlamak için koşmak istiyorsun," dedi bir kaşını kaldırarak.

Niyetinin bu olduğundan emin olduğum için güldüm. "Hayır. Yürümek istiyorum. Artık Kahin olduğuma göre Unimak'ı ayaklarımın altında hissetmek istiyorum."

Lan belinden eğildi. "Nasıl istersen, aşkım."

Onunla kol kola girerek mezardan uzaklaştım ve adanın Seelie tarafına doğru yola koyuldum. General Stryk'i ziyaret edecektim ama önce Hyacinth'i görmem gerekiyordu.

Bu düşünceyle sıırttım. Altına sıçacaktı. Belki de iki.

İnsan ve fae diyarları arasındaki görünmez çizgiyi geçerken, koşma dürtüsü içimi kapladı ve bir an için hızlanmaktan kendimi alamadım.

Lan güldü. "Yürüyeceğimizi sanıyordum?"

Yavaşlamaya çalışsam da "Hızlı yürümek de yürümektir," diye belirttim. Etrafımızdaki ormanlar gözlerimi alan renklerle doluydu. Parlak morlar, pembeler, maviler ve yeşiller bitki örtüsüne hakimdi. Bazı çiçekler yukarı doğru süzülüyor ve şarkı söyleyen kuşlara dönüşüyordu, şarkıları parlak ve netti.

Lan, "Underhill'deyken birileri dikkat etmiş," dedi.

Başımı salladım ve hızlanmaya devam ettim. Çok geçmeden Seelie fae'lerinin katmanlarına doğru yürümeye başladık. Ama artık eskisi gibi değillerdi.

Bölümler harmanlanmış, sahip olanlar ve olmayanlar arasındaki belirgin çizgiler yok edilmişti. En azından alt katlardaki diğer tüm evler temizlenmiş, onarılmış ve yeni bir görünüm kazandırılmıştı. Etrafımızdaki fae'ler geçişimizi not ederken kapüşonumu yukarı çektim.

Bazıları yüzümü hatırlayabilir. Bazıları kesinlikle Ian'ı tanırdı. Ama bu cübbenin içinde, her zaman gördükleri kişiyi göreceklerdi. Kahin.

Arkadaşımı görmeden önce kimseye açıklama yapmamayı tercih ederim.

Ama buna dayanamadım. Fae'ler için daha iyi bir yer yaratmak için neler olduğunu bilmek zorundaydım. İnsan sellerinin sadece kaleyi çevreleyen alanlarda değil, *her yerde* olduğu gerçeği değişimin büyük bir işaretiydi ve umarım bu ırklarımız arasındaki ilişkilerin de geliştiği anlamına geliyordu.

"Hey, neler oluyor, dingdong?" Yarı inşa edilmiş bir evin yanında duran ve hiçbir şey yapmayan işçilerden birine bağırdım.

Lan homurdandı.

İşçi irkildi ve döndü. "Çalışıyorum!"

"Saçmalık, dumdum, bu da ne," diye sopayı eve doğru salladım ve sanki kafasına vurmuşum gibi dizlerinin üzerine çöktü.

"Kahin. Fark etmemiştim! Bunu naibimiz Hyacinth'in onayıyla yapıyorum. Şehrin daha iyi bir tarife ihtiyacı olduğunu ve bunun için de daha fazlasına ihtiyacımız olduğunu söyledi."

"Karıştırma." Başlığımın altından sııttım. Çok doğru. Cinth'in liderlik edebileceğini biliyordum.

"Evet, karışım dedi." Ellerini sıkarken ağır bir duraklama oldu ve sonra bana uzandı. "Söyler misin, yakında bir eş bulabilecek miyim?"

Lan da en az benim kadar irkildi. Kahretsin, sanırım bu da işin bir parçasıydı, değil mi? İleri doğru bir adım attım ve elini tuttum. Onun için yol çatalı değildi. Kaderinde macera yoktu ama bir eş bulacaktı. Gerçi baktığı kişi o değildi.

"Eşiniz olduğuna inandığınız kadının peşinden koşmayı bırakın ve bırakın gerçek eşiniz sizi bulsun," dedim. "Ve sana onunla evleneceğini söylediğinde, onu dinlemeni tavsiye ederim." Bir oklava görüntüsü belirdi ve takdirle başımı salladım. "O iyi bir aşçı, bu yüzden onu kızdırma."

Sanki taşaklarına tekme atmışım gibi homurdandı. "Lallybell bir bok pişiremez. Bu şu anlama mı geliyor-"

Lan elimi çekti. "Aradığın kişi o değil. Kahinini dinle, evlat." Bizi dik yoldan yukarı çıkarırken bana sıkıca sarıldı. "Bu seni yordu mu?"

Başımı salladım. "Hayır, hiç de değil. Ama belki de sen burada olduğun içindir." İlk kata ulaşana kadar bir daha konuşmadık. İkimiz de çocukluk evimizdeki tüm değişiklikler karşısında dehşete kapılmıştık. Seelie diyarı her zaman güzeldi, ama sanki rüya gibi bir havası vardı. tam olarak gerçek değildi.

Cinth'in yaptığı her neyse, diyara bir sağlamlık getirmiş, güzelliğe madde katmıştı.

Şimdi onu görebiliyordum, oturmuş katmanlara sanki malzemelermiş gibi bakıyordu. Onları en iyi şekilde nasıl bir araya getireceğini düşünürken kaşları çatılırdı.

Kaşları daha da çatıldı ve ağzından bir çığlık koptu.

"Cinth!" Daha adı ağzımdan tam olarak çıkmadan koşmaya başlamıştım. Tek görebildiğim, sanki işkence görüyormuş gibi çığlık atması, ağlamasıydı.

Öldürüldü.

Hayır, hayır, hayır! Bu olmayacaktı, şimdi değil! Hızımı arttırdım, Lan'ı geride bıraktığımı biliyordum ama o bana yetişecekti. Tek görebildiğim arkadaşımın yüzünde dalgalanan acıydı.

Yeniden inşa edilmiş bir kalenin ana kapılarına çarptım, iyi bir iş çıkardıklarını zar zor kabul ettim. Büyüm önümde hızla ilerliyor, kapıları açıyor ve insanları kelimenin tam anlamıyla yolumdan fırlatıyordu. Gücümü toplamak için topraktan ve etrafımdaki taştan enerji çekerken teşekkürlerimi fısıldadım.

Çığlıkları kafamın içinden kulaklarıma ulaştı ve kendimi etrafımdaki dünyadan daha fazla büyü, daha fazla enerji çekerken buldum. Onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırlanırken ellerim bununla uğulduyordu.

Bir grup kadın koridordaki bir kapının etrafında kümelendi. Uzun siyah pelerininin içinde bana şöyle bir baktılar ve Kahin olduğumu düşünerek diz çöktüler. Yani öyleydin ama neden Cinth'e yardım etmiyorlardı?

Zihnim parçaları bir araya getiremiyordu: Beyaz önlükleri, ameliyat eldivenlerini, ekipmanları fark etmemiştim. Kapıdan içeri girene kadar her şey yerine oturmadı.

Cinth sırtüstü yatıyordu, karnı beyaz bir çarşafın altındaydı, inerken elleri çarşafın kenarlarını tutuyordu. Rowan onun yanında durmuş, iniltisi çığlığa dönüşürken elini tutuyordu.

Cinth'in ayaklarının arasına beyaz saçlı ve derin mavi yeşil gözlü bir fae kadın oturdu. "İkınmalısınız, Majesteleri. Bebekler büyük, onsuz yaşayamayacağınıza karar verdiğiniz o hantal kafalı adam sayesinde."

Cinth'in içinden bir hıçkırık yükseldi. "Yapamam. Çok yorgunum, daha fazla zorlayamam

-" Gözlerini benimkilere kaldırdı ve beni göremediğini biliyordum. Kukuletanın güzelliği de buydu. Yanına çömeli elini tuttum ve gözlerimin kenarlarında biriken yaşlarla gülümsedim.

"Cinth."

Gözlerini kırptırdı ve bir elimi kaldırıp kapüşonu geri çektiğimde gözleri bana odaklandı. Çığlığı anında geldi ve o hıçkıra hıçkıra ağlarken ben de yatağın kenarında oturuyordum, ben de onunla birlikte hıçkıra hıçkıra ağlıyordum ve her şey kocaman bir duygu karmaşasından ibaretti.

Yüzünü görebilmek için geri çekildim. "Meşgul müydün?"

Vücudu gerildi ve içinden kısık bir inilti yükseldi. "Beklediğim gibi olmadı."

Lan'ın odaya girdiğini hissettiğimde başımı kaldırıp Rowan'a baktım. Rowan'ın beti benzi atmıştı ve dizlerinin üzerine çökmüştü. "Anlamıyorum," diye mırıldandı.

Sanki sadece ölü arkadaşını değil de bir hayalet görmüş gibiydi.

"Cinth'e bunu atlattıralım, tartışmalar sonra," dedim elini tutup büyümün bir kısmını ona verirken, çivit mavisi ve altın rengi yumuşak pembesine karıştı.

"Nefes al, Cinth," diye fısıldadım. "Buradayım ve seni bir daha bırakmayacağım." Elimini sıkıca sıktı, gülümsemesi titriyordu. Ben de onu sıkarken benimki pek iyi değildi. "Bunu başarabilirsin."

Bir saat on dört dakika sonra ikizlerden ilki doğdu. Babasının sevinç çığlıklarına eşdeğer bir feryatla bir oğlan çocuğu. Kız kardeşi onun ilgi odağı olmasına izin vermedi ve bir dakikadan kısa bir süre sonra avazı çıktığı kadar bağırarak onu takip etti.

"Baharatlı," diye fısıldadım Cinth'e, o ağlayıp iki bebeğini kucağına alırken. İkisini de başlarının üstünden öptüm, Cinth'i öptüm ve sonra odadan çıktım.

"Gitme!" Cinth söyledi.

"Ben gidip temizleneceğim," diye elimi kaldırdım. "Sonra konuşabiliriz."

Odadan çıkıp yan salona geçer geçmez Lan beni kollarına aldı ve gözyaşlarının akmasına izin verdim. Onun adına çok mutluydum ama koyu kestane rengi bukleleri ve kara gözleri olan kızı düşündükçe kalbim kırılıyordu. Benim asla olamayacak kızım. Acıdan nefes aldım ve acıımıyormuş gibi davranmak yerine akmasına izin verdim.

"Bedeline değer," diye mırıldandım göğsüne doğru. "Ama yine de kesiyor."

Bana biraz daha sıkı sarıldı, kalbi biraz fazla hızlı atıyordu, sesi duygu doluydu. "Biliyorum."

Arkama yaslandım ve yüzüne baktım, asla olmayacak bir çocuğun yankılarını gördüm. Bu her zaman acı verecekti, bunu biliyordum. Onu bir an için bile olsa tanımış olmanın acısı, hiç nefes alamayacak olsa da onun benim kızım olduğu bilgisiyle dolmam için yeterliydi.

"Bunu da atlatacağız," dedi Lan. Yanağındaki bir damla gözyaşını sildim.

"Bence mesele bunu atlatmak değil, bununla yaşamak," dedim. "Ne olursa olsun, onu unutmak istemiyorum. Olabilecekleri onurlandırmak istiyorum."

Lan başını salladı ve gözlerini kapattı. "Evet." Sadece bu. Tek bir kelime ve ben onun haklı olduğunu biliyordum. Bunu da atlatacağımızı biliyordum.

"Gidip bir şeyler yiyelim," dedi, sonra boğazını temizledi. "Açlıktan ölüyorum. Ve eğer şanslıysak, Cinth aşçılarından bazılarına pancar gıdıklamasının nasıl yapıldığını öğretmiş olacak."

Ona gülümsedim, başını aşağı çektim ve kapalı göz kapaklarından birini öptüm. "Evet."

Sonraki birkaç gün bulanık bir şekilde geçti.

Lan ve ben rejenerasyondan sonra nihayet birlikte çıplak kaldığımızda, teknik olarak hala Underhill'in bir versiyonundaydık ve zaman garip davranıyordu. Serbest bıraktığımız büyü Unimak'ın tüm fae nüfusunu etkilemişti. Sadece biz değil, diğer herkes de meşguldü.

Büyülü patlamamız tam anlamıyla bir Fae alemine neden oldu. Bununla gurur duyuyorum, yalan söylemeyeceğim.

Sonuç, ırkımız boyunca hala dalgalanan bir bebek patlamasıydı. Her gün yeni bebeklerin dünyaya gelmesine yardımcı olan doğum fae'leri istila edildi - düşük üreme oranlarımız göz önüne alındığında duyulmamış bir emsal.

Dengesizlik'le pazarlık yaptığımda gördüğüm şey buydu, bir bebek patlaması. Ama bunun sebebinin Lan ve ben olacağımızı fark etmemiştim.

"Her seks yaptığımızda bunun olacağını mı sanıyorsun?" Lan, Unimak'taki ikinci gecemizde bana fısıldadı ve yüzümü buruşturdum.

"Eğer ikinci bir ikiz hamileliğine daha sebep olursak Cinth'in beni affedeceğini sanmıyorum." Ben sııttım ve Lan üzerimde hareket ederken kıkırdadı.

"Her ihtimale karşı. Emin olsak iyi olur," diye mırıldandı ağzımın içine, kontrolü ele geçirip beni tutarlı kalmakta zorlandığım bir doruğa ulaştırırken.

Ertesi sabah General Stryk'i kontrol etmek için Unseelie sarayına gittik, o da hemen tahtı bana vermeye çalıştı.

"Hayır, o yolda artık ben yürümeyeceğim." Gözlerimin yarıya kadar açılmasına izin verdim ve onun yolunu net bir şekilde gördüm. "İlk çocuğunuz reşit olduğunda tahta geçecek."

"Ben evli değilim," diye homurdandı.

Döndüm ve arkamıza baktım. "Sekiz ay önce orta yaşlı bir dulla mı yattın?"

Adamın rengi soldu ve gözleri büyüdü. "Sen . . . geriye doğru da görebiliyor musun?"

"Oğluna hazır ol," diye sııttım ve omzuna bir tokat attım. "İradeli biri olacak, şeytan kadar yakışıklı ve-" Oğlunun potansiyel yollarına bakarken durakladım. Ciddi bir bela olabilirdi ama işlerin nasıl geliştiğine ve hangi yolları seçtiğine bağılı olarak Lugh kadar efsanevi de olabilirdi. "-Ben de ona göz kulak olacağım."

General Stryk belinden eğildi. "Majesteleri." Başımı salladım, "Artık değıl. Sadece Kallik iyi."

Oradan, Unimak'ın Unseelie tarafına yerleşmiş olan Drake ve sürüsünü ziyaret ettik. Güzel bir kız bulmuştu ve bir sonraki dolunayda bir de çocuk bekliyorlardı. Şüphesiz bir Dönüşen çocuk.

Bu kadar çok çocuğun başkalarına doğacağını ama bana asla doğmayacağını bilmek, kendi kalbimdeki acıyı artırabilirdi. Ama artmadı. Başkalarıyla, Cinth'in ve Rowan'ın ikizleriyle daha fazla zaman geçirdikçe acının değıştiğini fark ettim. Geçmedi ama başka bir şeye dönüştü.

Sekizinci gece, kahkahalar, hikayeler ve pancar gıdıklamalarıyla dolu bir gecenin ardından, Lan'ın kollarında mutlu bir şekilde uzandım ve üstümüzdeki tavana baktım.

Arkadaşlarımızın yolları basitti; çok azı çatallıydı ve Kahin'in neden benimle ilgilendiğini anladım. Kendi yoluma dönüp baktığımda, çatallar sayısızdı, hepsi birbirinin üstünde, yer yer üç ve dört derinliğinde yığılmıştı. Yaptığım her seçim diğerlerini daraltmış, ama çoğu durumda daha fazlasını eklemişti.

Lan ve ben Unimak'ta kalacak ve nehrin üzerine inşa edeceğimiz bir ev kurarak fae'lerin iki yarısı arasında köprü kuracaktık. Belki bu uçurumu daha anlamlı bir şekilde kapatmanın bir yolunu bulabilirdik, ama şimdilik ... şimdilik her iki tarafta da duran bir Kahin yeterli olacaktı.

"Bunu başarmış olmamız, kazanmış olmamız şok edici," diye mırıldandım uykulu bir şekilde göğsüne doğru. "O kadar çok kez neredeyse ölüyorduk ki. Bir kelpie'nin saç teline asılı kalan o kadar çok seçenek vardı ki." Yumuşakça güldüm, "Gerçekten, sanırım."

Geriye dönüp bakma yeteneğim sayesinde, yetişme yıllarımda gördüğüm muamelenin hayatta kalmamı sağladığını anladım. Her ne kadar

beni kimsenin yapamadığını yapabilecek kadar güçlü ve dirençli kıldı.

Lan uykusunda bir şeyler mırıldandı, ben de başımı kaldırdığımda baygın olduğunu gördüm. Ziyaret etmem gereken bir kişi daha vardı.

Odamızdan çıktım, yeni sarayın koridorlarında ilerlerken uzun siyah pelerinimi üzerime çektim ve sonra araziye adım attım. Ayaklarım beni güneşin doğacağı ve benden önce ölenlerin mezarlarına ışıklarını saçacağı doğu yamacına götürdü.

İlki babamın mezarıydı. "Boktan bir şey yaptın. Ama sonunda iyi oldu. Yine de boktan bir şeydi."

Evet, bu ilişkimizi özetliyordu. Vedalaşmak yok. Seni seviyorum yok.

Arkamı dönmeye başladım ama kendimi üvey annemin mezarına bakarken buldum.

"Adair," mezarına dokunmadım. Rubezahl eski kaleyi yıktığında ölmüştü. Bunu beni incitmek için yapmıştı. Tek yaptığı benden en çok nefret eden insanlardan birini ortadan kaldırmaktı. Mezarının yanında daha küçük bir işaret vardı.

Prenses Cathara. İsme göz kırptım. Adair ölmeden önce bu ismi onun için seçmiş olmalıydı.

Hüzünlenerken elimi onun minik mezarına koydum ve kim olurdu diye merak ettim. Arkadaş olur muyduk, yoksa Adair gibi mi olurdu? Yollar hiç beklemediğim ve anlamadığım bir şekilde önümde patladı.

Ölülerin takip edecek yolları yoktu. Sadece yaşayanların.

"Evet, Dandelion, son bir sır buldun. Ama bu senin izleyeceğin yol değil. Anlıyor musun? Yollarınız uzun, çok uzun bir süre kesişmeyecek."

Yaşlı Kahin'e bakmak için dönmedim. Buna gerek yoktu. Ruhu oradaydı, bana baskı yapıyordu.

"Bana ihtiyacı yok." Sesimdeki incinmeye engel olamıyordum, en azından yollarımızın kesişeceği anı görene kadar. "Henüz değil."

"Henüz değil, Dandelion," diye fısıldadı yaşlı Kahin. "Ama zamanla kız kardeşini bulacaksın. Ve ona nasıl yaşayacağını öğretmek için sana ihtiyacı olacak. O zamana kadar

"-" sesi solmaya başladı, "-Ben sana huzurun ve sessizliğin tadını çıkarmanı öneririm. Çünkü kız kardeşin seni bulduğunda . . ."

Kraliçe olacak kızın gelişiyile ortaya çıkacak felaketi görerek başımı salladım. "Tam bir canavar olacak."

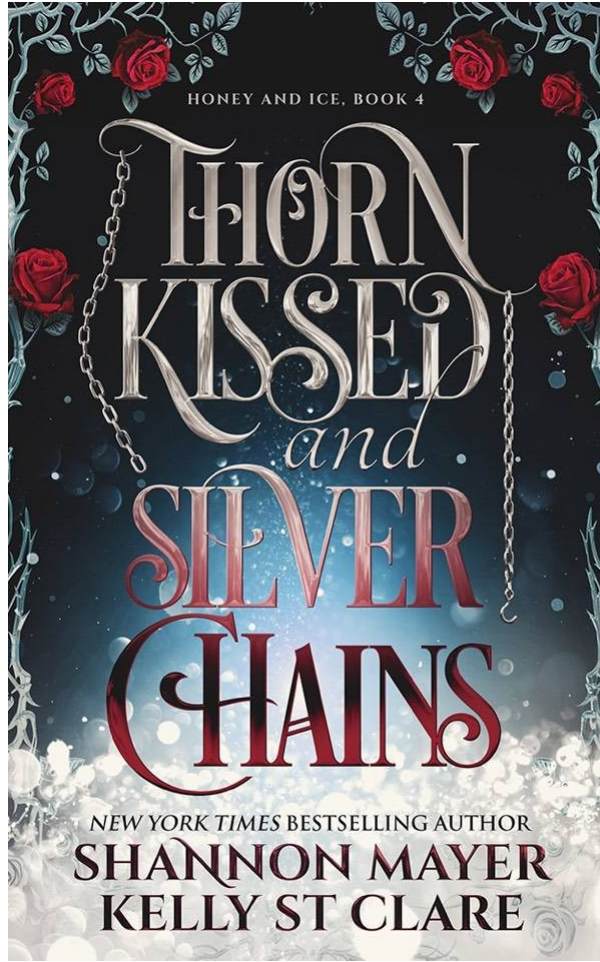
İçimi çektim ve bir elimi yüzümde gezdirdikten sonra silkindim. Hayır. Daha fazla endişe, daha fazla stres yoktu. Yatağa gidiyordum ve Adair'in yarattığı yaratıkla uğraşmak zorunda kalmadan önce sahip olduğum yılların tadını çıkaracaktım. O zamana kadar ... o zamana kadar yaşayacaktım. Sevecektim.

Ve yiyebildiğim kadar pancar gıdıklaması yerdim.

OceanofPDF.com

SIRADAKİ!

Evet, bu dünyada daha fazlası olacak! Birlikte çalışırken çok eğlendik, devam etmeye karar verdik 2023 baharında yayınlanacak . . .

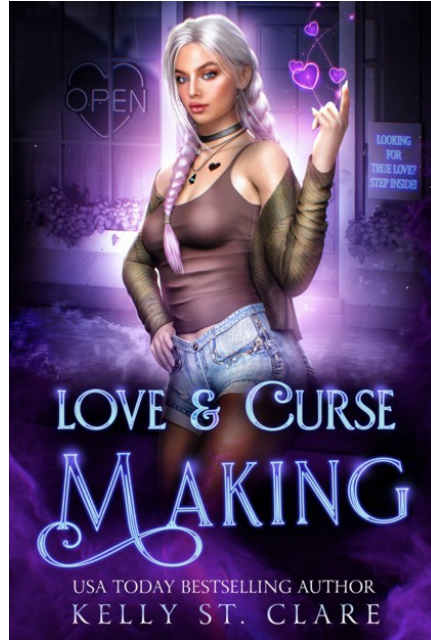
OceanofPDF.com

KELLY ST CLARE

**Caz perileri, siren ünlüler ve doğaüstü erkeklerle üç yüz felaket
randevunun ortak noktası nedir?**

Ben.

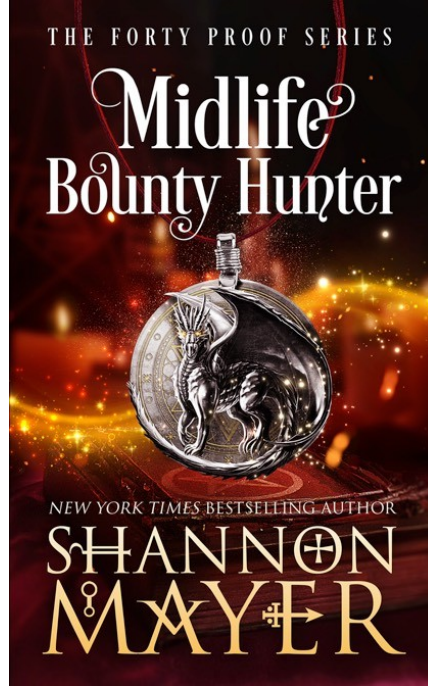
ŞİMDİ MEVCUT

OceanofPDF.com

SHANNON MAYER

**Boşanma yolunuza çıktığında, eski sevgilinizin sizi üzmesine izin vermeyin. Yeni bir kahkaha dolu maceraya hazır olun. Hayat daha yeni başlıyor.
orta yaşlı doğaüstü ödül avcısı!**

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Kelly ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için (Bal ve Buz dünyasının bir sonraki kitabını sabırsızlıkla beklerken) web sitesine göz atın:

<https://www.kellystclare.com/>

Shannon ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için (Bal ve Buz dünyasının bir sonraki kitabını aynı sabırsızlıkla beklerken) web sitesine göz atın:

www.shannonmayer.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.